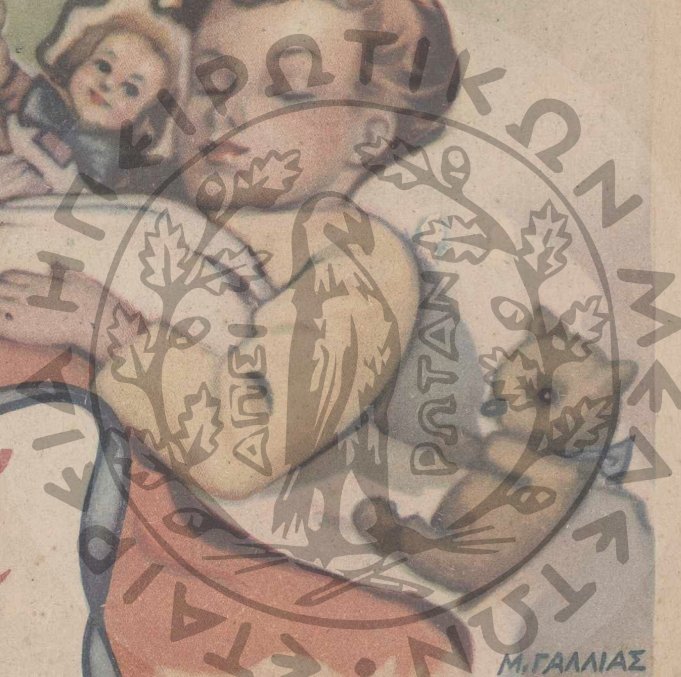

Θυβαυρός

Ευδοχισμένο
2ο

1947

Τ
95
28

ΕΚΤΥΠ.

Ο γκάνγκστερ ΠΟΥ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΣΕ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟ

Μιά καταπληκτική περιπέτεια

Ποιος μπορεί να υποπτευθῇ ένα αυτοκίνητο που τρέχει μέσα στη νύκτα με το σήμα του Έρυθρου Σταυρού;

Αυτή ακριβώς τη σκέψη έκαμε ένας από τους περιφημότερους γκάνγκστερς του Σικάγου, ο Τζαίμς Μάρτιν, που συνεδύσε την διάρρηξη ενός αμασιντοπωλείου με την κλοπή του αυτοκινήτου του γιατρού Σέρβετ. Έβαλε κατόπιν τα κλοπιμαία μέσα στο αυτοκίνητο με τον κόκκινο σταυρό, κάθισε στη θέση του σωφεί και άρχισε να τρέχει μέσα στους δρόμους για να βγῇ από την πόλη.

Οι πόλιασαν της τροχιάς κινήσεως μόλις έδωσαν το σήμα, σταματούσαν τα άλλα αυτοκίνητα, για να τον αφήσουν να περάσει πρώτος και έτσι ο Μάρτιν βγήκε από την πόλη χωρίς κανένα δυσάρεστο.

Έτρεχε τώρα στην έξοχὴ γιά να φθάσῃ σὲ μιά βίλλα που είχε σὲ μικρὴ απόσταση, όταν, ξαφνικά, είδε μιά συγκέντρωση ανθρώπων που τοῦ εφραζαν τὸ δρόμο.

Ο Μάρτιν ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσει.

—Ο Θεὸς σὰς στέλνει! τοῦ φώναξε ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος, μὲ στολὴ ὑπεξωκιωματοῦ τοῦ στρατοῦ.

Τὶ συνέβαινε;

Ο ὑπεξωκιωματοῦς αὐτὸς βρισκόταν μὲ ἄδεια στὸ σπιτί του καὶ ἔνα ἀπὸ τὰ παῖδιά του εἶχε πατήσει ἕνα καρφί πού εἶχε μὴ ὀλόκληρο μέσα στὸ πόδι του.

Ένας ὑψηλὸς πυρετὸς εἶχεν ἐκδηλωθῇ τότε καὶ τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ εἶχε πρησθῇ. Ο πατέρας του ἀνσχετοῦσε, λοιπὸν, ἕνα αυτοκίνητο γιά νὰ τὸ μεταφέρει σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ἀλλὰ μιά πού ὁ Θεὸς τοῦ ἐπέλεξε τὸ... γιάτρο μπροστὰ του, τόσο τοῦ καλύτερο!

Ο Μάρτιν προφασίσθηκε ὅτι πῆγαινε στὸ σπιτί ἑνὸς ἀσθενοῦς του πού ἐκινδύνευε, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγῃ.

—Καὶ τὸ παιδί μου κινδυνεύει! εἶπεν ὁ ὑπεξωκιωματοῦς.

Ο γκάνγκστερ ἀνγκάσθηκε τότε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ σπιτί του, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ μικρὸ βαλιτσάκι τοῦ γιατροῦ Σέρβετ, πού περιείχε μερικά εργαλεία καὶ πού τὸ εἶχε βρῇ μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

Ἄλλ' ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ μικρὸ τρώμα σ' ἀλήθεια, Τὸ θερμότερο ἔδειχνεν πυρετὸ 41,5 καὶ τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ ἦταν πρησμένο καὶ κατακίκνιο ὡς τὸ μύρ.

Χρειάζεται χειρουργικὴ ἐπέμβασις, εἶπε. Ἄλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε ἀπόψε. Θὰ ξαναπεράσω αὔριο.

—Αὔριο θὰ εἶνε ἀργά, εἶπε ὁ ὑπεξωκιωματοῦς. Ἐχετε υποχρέωση νὰ σώσετε τὸ παιδί μου, Διέφορε, τίκα, θὰ τρέξω νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

Ο δυστυχισμένος Μάρτιν εἶδε πῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ. Διάλεξε, λοιπὸν, μερικά εργαλεία καὶ, θέλοντας νὰ τελειώσῃ τὸ συντομότερο, ἀποφάσισε νὰ κάμῃ τὴν ἐπέμβασις.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, κατάρθωσε, τέλος, νὰ βρῇ τὸ καρφί καὶ τὸ ἔθγαλε. Σταμάτησε ὅστερα τὴν ἐμμετρὴν γὰ καὶ ἔδωσε τὴν πληγὴν.

Ο μικρὸς δὲν φαινόταν οὔτε καλύτερα οὔτε χειρότερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπέμβασις, ἀλλὰ τὸ εὐχάριστο γιὰ τὸν Μάρτιν ἦταν ὅτι εἶχε τελειώσει.

Ἐφυγε λίγη ὥρα ἀργότερα, ἀφ' οὗ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ξαναγύριζε τὴν ἄλλη μέρα.

Ἀλλὰ, τὸ ἄλλο πρωί, ἦταν γνωστὴ σ' ὅλη τὴν περιοχή ἡ διάρρηξις τοῦ ἀμασιντοπωλείου καὶ ἡ κλοπὴ τοῦ αυτοκινήτου τοῦ γιατροῦ Σέρβετ.

Ο πατέρας τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς κατάλαβε τότε τί εἶχε συμβῇ. Καὶ τρομαγμένος φώναξε ἕνα χειρουργὸ γιά νὰ ἰδῇ τὸ παιδί του.

Τὸ ἀξιωματικὸ εἶνε, λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐπέμβασις εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ καλὰ καὶ ὅτι εἶχε ἐπιτύχει.

Ἄλλ' ὁ Μάρτιν δὲν στάθηκε τυχερός. Βορραζόμενος ἀπὸ τὴν ψύξη, ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ δύο μέρες στὸ μικρὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἔμενε ὁ ὑπεξωκιωματοῦς, καὶ ρώτησε μιά γυναίκα τί εἶχε ἀπογίνει ὁ μικρός. Τὸν ἀνεγνώρισαν ὅμως καὶ τὸν συνέλαβαν.

Κάτω τὸ ξεκαπέλλωμά!

Ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, οἱ Λονδρέζες ἔπαφσαν σκεδὸν νὰ φοροῦν καπέλλα, μολοντὶ τὸ καπέλλο ἦταν τὸ μόνο εἶδος ὑποκατάστατου πού μπορούσαν νὰ ἀγοράσουν χωρὶς δελτίο. Οἱ Ἀγγλίδες πού εἶχαν ἐπιτροπασθῇ, φορούσαν βέβαια τὸ ὑπερπαικτικό πλῆκιο, ἀλλὰ μὲ μιά ἀφέλεια πού τοὺς ἔκοβε τὴν βρεξί νὰ φοροῦσαν ἀργότερα ἕνα ἀληθινὸ καπέλλο. Τώρα λοιπὸν οἱ μεγάλες κοπελοῦδες τοῦ Λονδίνου ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον τῆς «ἡμιαγρίας» συνθητικῆς τοῦ ξεκαπέλλωματος καὶ ἀνέλαβαν μιά πραγματικὴ σταυροφορία, μὲ σύνθημα: «Μόνον ὁ σὲς φοροῦν καπέλλο εἶνε πραγματικὴς κυρία». Ἐκατομμύρια καπέλλα, εἰτοιμα ἦδη, θὰ πωληθοῦν αὐτῇν τῇ γιὰ λόγους προπαγάνδας. Τὰ ἔξοδα ὁλῆς ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας θὰ καλυφθοῦν ἀπὸ μιά συνεισφορά τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ένα σκάνδαλο

Πρωτότυπο διήγημα

—Δὲν μπαίνετε μέσα; ρώτησε τὸν Παῦλο Ντυρέν σὰν φτάσαμε μπροστὰ στὴν ἐκδοσι τῶν σκυλιῶν.

—Σὰς εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε, δὲν ἔχω καιρὸ.

Ἐφυγε κι' ἔμεινα μονάχος μὲ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Μπερνάρ, ἕνα παλιὸ μου φίλο. Μπήκαμε στὴν ἐκδοσι. Ἦταν ἐκεῖ πολλὲς κόσμες καὶ θαύμαζε τὰ μεγάλα σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ πού ἦσαν κλεισμένα μέσα σὲ ὡμορφες κλωδὲς.

—Δὲν μοῦ λές, τὸν ρώτησα, γιατί ὁ Ντυρέν δὲν θέλησε νὰ μῆνὲ μέσα; Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε στὰ καλά του!

Ο φίλος μου μοῦ ἀπάντησε σοβαρά:

—Ἐγὼ εἶμι λάθος. Ὁ Ντυρέν ἔχει δικὸν νὰ μὴ μὰς συνοδέψῃ στὴν ἐκδοσι τῶν σκυλιῶν. Τοῦ ἔχει συμβῇ μιά παραδοχὴ καὶ τρομερὴ ἱστορία, τὴν ὁποία θὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα ἀμέσως.

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ὁ Ντυρέν κατοικοῦσε στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν ἐχοχόταν πὸ Παρίσι, παρὰ σπάνια, γιά νὰ διασκεδάσῃ τὴν γυναίκα του, τὴν νύστιην κυρία Ντυρέν.

Ἐστὴρα γυριζαίε παλὴ στὴ Βαντέα, ἐκεῖ πού ἦταν τὸ γτῆμα τους.

Ἀψήσωνε νὰ σὰς πῶ, πῶς στὸ γτῆμα τους εἶχαν κι' ἕνα μεγάλο γκαϊζὸ σκυλὶ πού τὸ λέγανε Σουλτάνο, πού ἀφωσιωμένο στὴν κυρία Ντυρέν...

Πρὸ πέντε ἀκριβῶς ἐτῶν, μὲ προσκαλέσανε τὸ καλοκαίρι νὰ πάω νὰ τοὺς κάνω συντροφιὰ δέκα πέντε μέρες. Ἐτάσσα ἐκεῖ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, θυμοῦμαι, ἡ κυρία ἦταν πολὺ προσκλητικὴ. Στὰ βόδια τῆς ἦταν ἐκπλωμένος ὁ Σουλτάνος.

Ἡ κυρία Ντυρέν κῦτταζε διαρκῶς ἕνα μὲν νεοακροαίνον, πού καθότανε στὸ ἄλλο μέρος τοῦ τραπέζιου.

Ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος στὴν ἐπαιυλὴ καὶ σὲ μιά στιγμὴ τοῦπε παρακαλεστὰ:

—Πότε κύριε ντὲ Μορινιακ, θὰ κόμης τὸν Σουλτάνο, νὰ σ' ἀναπαύσῃ;

—Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ ὁ σκύλος γαγγίσε ὑπόκωφος. Ὅλοι γελάσανε κι' ὁ Ντυρέν μὲ ἐξήγησε ἀμέσως τὴ συνέβαινε.

—Ἐγὼ μὴ ἀληθινὴν κωμωδία, μοῦ εἶπε. Ἀπὸ ἕνα μῆνα τώρα πού ἐδῶ ὁ ντὲ Μορινιακ, ὁ Σουλτάνος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ὑποφῶσῃ, τὸν ἔχει στὸ στομάχι! Ἀυὰ ἀκούσῃ τ' ὄνομα Μορινιακ, ἀνίξει νὰ μουγκοίξῃ.

Ἐγὼ εἶμι ἀξοφία πολὺ σκεπτικὴς. Μοιοίστηκε σ' αὐτὴν τὴν ἐνθα καποῖο μυστήριον. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ζῶον πού δὲν ἦταν διόλου ἄγριο καὶ φρονότανε καλὰ σὲ ὅλους, κῦτταζε τὸν ντὲ Μορινιακ μὲ ἄγρια μάτια, δεινόνοντας τὰ δόντια του; Αὐτὸ δὲν ἦταν φυσικὸ, κι' ἀποφάσισα νὰ προσέξω, γιά ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς ἄγριας αὐτῆς ἐχθρας.

Ἦπρσσε σὲ λίγο τὸ τσάι καὶ πῆγαμε νὰ κοιμηθῶμε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, σὸ πρῶγευμα, ἔμαθα πῶς ὁ Σουλτάνος εἶχε δαγκώσει πολὺ ἑλαφρὰ τὸν ντὲ Μορινιακ κι' ὅτι ὁ Ντυρέν γιά νὰ μὴ πάθῃ χειρότερα ὁ φίλος του, διάταξε νὰ δέσουνε μὲ ἀλυσίδα τὸ σκυλὶ καὶ νὰ τὸν κλείσουνε κάπου. Σχολιάσαμε αὐτὴ τὴν πράξη τοῦ ζῶου κι' ὁ νέος πού διασκεδᾶσε βλέποντας τὶς φιλικὲς προσβολὰς τοῦ Ντυρέν, μὰς εἶπε ἀστεϊευόμενος πῶς θὰ φύγῃ ἀμέσως γιατί δὲν βιάσεται νὰ ἀσφαλεῖ!

Μάλιστα παρεκάλεσε νὰ μὴ λύσουνε τὸ σκυλὶ παρὰ σὰν φύγῃ γιά τὸ Παρίσι.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Ἐγὼ μὴ εἶμι μὲ ἀταραξία, παρὰ μὲ μὴ κωμὸν χαμόγελο στὸν Ντυρέν.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλοι πῆγαμε στὶς κάμαρες μας, νὰ τελειώσουμε τὴν ἀλληλογραφία μας. Ἡ ἔσση ἦταν ἀνωπρόσοπ.

Ἐξοφῶνα μέσα στὴν ἀποπληκτικὴ ἔσση καὶ στὴν ἡσυχία ἀκουστήκαμε φωνὲς ἀπελπιστικὲς στὸ κάτω πάτωμα.

Ἐστὴρα ὅσο μπορούσα γρήγορα κι' ἕνα τρομακτικὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια μου πού δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ: Τὸν ντὲ Μορινιακ πρῶταν κάτω πεσμένος καὶ οὐρλιαζε ἐνῶ τὸν κρατοῦσαν μ' ὅλη τὴ δύναμί τους δύο ὑπνότετες.

Ἀπ' τὴν πρώτη ματιά κατάλαβα πῶς ἦταν λυσσασμένος! Ἀφ' οὗ ἐβγαίε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του, Τὸ στόμα του ὀρθόαιετο γυρίε σὰν νὰ εἶνε βγῇ ἡ μασσέλα του, καὶ τὰ κόκκινα μάτια του βγαίνανε ἀπὸ τὶς κόγχες.

Ὅλοι τὸν κῦτταζαν μὲ φοίκη!

Ἐξοφῶνα ἄρχισε νὰ βοῖξῃ τὴν κυρία Ντυρέν μὲ κατάρες καὶ βλαστήμιες λυσσασμένου, καὶ τέλος ἐξοστῆσε ὅλη τὴν φοιτὴ ἀλήθεια, πούνα μαντέψῃ! Θυμάμαι τὰ λόγια του.

—Ἀ!... Ἀ!... οὐρλιαζε... Εἶμι λυσσασμένος, φευγάτε νὰ μὴ σὰς δαγκάσω, φευγάτε ὅλοι γιατί δαγκάσω!... Σαδῶνα δικὸ σου, ὡμορφὴ μου κυρία Ντυρέν, εἶπε. Τὸ σκυλὶ σου ζήλευε, γιατί μ' ἀγαποῦσε καὶ μὲ δαγκάσε καὶ λυσσάει!... Πῶμε τὸ σκυλὶ σου νὰ τὸ σκοτώσω, ὁ Σουλτάνος σου, τὸ βρωμικό σου, ἀνάπη μου!...

Ἡ κυρία Ντυρέν ἔφυγε μισότραλλος, σὰν ἀκουσε τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀποκόλλωσι, τὴ φοικτὴ αὐτὴ ἀτιμία. Ἡ γυναίκα του λιγοθύνησε κι' ἀναγκαστήκαμε νὰ δέσουμε τὸν Μορινιακ καὶ νὰ τοῦ βάλουμε φέτωρο στὸ στόμα. Μετὰ σαραντὰ ὀκτὼ ὥρες πῆθανε ὁ δυστυχισμένος μὲ φοιτὸντες σπασμούς. Τὸν Σουλτάνο τὸν σκοτώσανε καὶ πούλησανε τὴν ἐπαιυλὴ τους.

Χάρις στοὺς δικαιοδικούς καὶ τίμιους ὑπνότετες, τὸ σκάνδαλο αὐτὸ δὲν μαζεύτηκε στὸν κόσμον. Ἀπὸ τότε ὅμως ὁ Ντυρέν δὲν ἀγαπάει τὰ σκυλιὰ.

Καὶ πῶς ὁ δυστυχισμένος Ντυρέν μένει ἀκόμα μαζί μὲ τὴν γυναίκα του; ρώτησα ἐγὼ.

Γιά νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ὁ κόσμος, εἶλε μου... Κατ' ἀνάγκην.

ΕΡ. ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Ἐτροποποιήθη ὁ ἀγγλικὸς ὕμνος

Κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ Ἀγγλοῦ Βασιλέως, ἀντικατεστάθη τελευταίος ὁ δεύτερος στροφὴ τοῦ ἀγγλικοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου, πού τὸ περιεχόμενόν τῆς ἐθεωρήθη ὡς ὑπερβολικὰ «ἐθνικιστικόν».

Ἡ στροφὴ αὐτή, πού τὴν ἔβαλλαν πολὺ σπάνια, ἀνίξει μὲ τὰ λόγια: «Ὁ, Θεέ, Κύριέ μου, διασκεδᾶσε τοὺς ἐχθρούς μας, ὁδήγησέ τους στὴν καταστροφὴ κτλ.»

Ἡ νέα στροφὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀλτροπισμὸ καὶ ἀγάπη γιά τὴν ἀνθρωπότητα. Τὰ λόγια τῆς εἶνε τὰ ἑξῆς:

«Εἶθε τὰ ἀναθὰ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴν περιορισθοῦν μόνο στὴ χώρα μας, ἀλλὰ νὰ διαμοιρασθοῦν παντοῦ. Ὁ, Θεέ, κάμε τὰ ἔθνη νὰ καταλάβουν πῶς οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅλοι ἀδελφοί καὶ ν' ἀποτελοῦν μιά μόνον οἰκονομία σ' ὅλο τὸν κόσμον.»

Ἡ στροφὴ αὐτὴ ἐβάλλε γιά πρώτη φορὰ πρῶν ἀπὸ μερικοὺς ἡμέρας στὸν καθεδρικό ναὸ τοῦ Ἀγίου Παύλου κατὰ τὴν ἱεροτελεστία πού εἶνε ἐκεῖ γιά τὴν εὐδόσει τοῦ ἔργου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτητής — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 - 29.96 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δέν δὰ γίνῃ ΜΗΤΕΡΑ

Μεγάλο τὸ δράμα τῆς. Κι' ἐδῶ δὲν πρόκειται γιά τὰ αἰσθηματικά ἐκείνα δράματα, πού συνήθιζον νὰ εἰρωνεύωνται οἱ ἀπαθείς. Τὸ δράμα αὐτὸ συγγραφέα τοῦ ἔχει τὴ φύσι. Μιά κοπέλλα πάλι ἡ πρωτα. Χαρῶμενη ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, γεμάτη αἰσιοδοξία, εἰσιμὴ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ ζωὴ. Δὲν εἶνε ὁ πλούτος πού τῆς εἶνε τὰ φτερά. Δὲν εἶνε ἐπιστραφύς γιά τὴν εὐτυχία. Μπορεῖ καὶ μὲ μέτρια ὑλικά μέσα νὰ εὐτυχήσῃ, ὅταν εἰσθε βοήκη δέκτης τῆς χαρᾶς. Καὶ ἦταν τόσο ὀλοικό τὸ κορίτσι... Χωρὶς τ' ἀπρόοπτα οὐνερα. Δίχως τὶς ἐπικίνδυνες ἀπογεωώσεις τῶν ἱκάρων πού πᾶνε νὰ φτάσουν τὸν ἥλιο καὶ τσικίζονται. Περιώρισε τὰ ἰδανικά τῆς σ' ἕνα γάμο, σ' ἕνα ἄντρα, στὸ παιδί, στὴ θαλπωρὴ τῆς οἰκογενεῖς, ἀκῆς στέγης, στὶς ἀπλὲς χαρὲς τῶν ὀλιγαρκῶν ἀνθρώπων. Καὶ προσέμενοντας τὴν καλὴ ὥρα περνοῦσε μὲ τὸ χαμόγελο τῆς ἡμέρας τῆς.

Μιά ἐπικίνδυνον ἀρρώστεια τὴ βρῆκε στὰ πρῶτα τῆς νιάτα. Δὲν πτοήθηκε. Τὴν πολέμησε μὲ ἀποφοριστικότητα καὶ μὲ θάρρος. Δυὸ χρόνια ἐδάσταζε ὁ ἀνῶνας τῆς. Νικήτρια, ἐξωλοθέρωνε τὸν ἐχθρὸ καὶ μὲ τὴν παλιά τῆς αἰσιοδοξία ξαναδόθηκε στὴ ζωὴ. Στὰ εἰκοσιεῖς τῆς πιά χρόνια. Ἡλικίς γιά γάμο. Φρόνημ πρῶτος, περιέμενε μὲ καθαρὴ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τὸ νυμφίον τῆς.

Ἐνός νέου βρέθηκε στὸ δρόμο τῆς. Δὲν ἄργησε ν' ἀναπτύχῃ τὸ εὐδύλλιο μὲ τελικό σκοπὸ τὸ γάμο. Γάμο σύντομο. Κοινὴ ἐπιθυμία καὶ τῶν δύο τους νὰ τεματίσουν ὅσο τὸ δυνατόν πρὶ γρήγορα τὴ μεταβατικὴ αὐτὴ περίοδον. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἄφινον τὸν καιρὸ τους νὰ πηγαίνω χαμένους. Συχνὲς ἀποακροήσεις ἀπὸ τὴν ἀδίκριτη περιεργία τῶν ἀνθρώπων. Μόνοι οἱ δύο τους παρεδίδονταν στὶς ἀμοιβαῖες θηπιές τους, προκριματικά μὰς εἰς πού νάρῃ ἡ μέρα τοῦ ὀριστικοῦ γάμου. Θερμὴ ἡ κόρη δέχονταν τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ νυμφίου τῆς. Σὰς μιλῶ γιά τὴ θερμότητά τῆς, γιατί θὰ μὴν χρειαζοῖτο στὸιχεῖο αὐτὸ στὴ συνέχεια τῆς ἀσπληνείας. Ἡ ἐρωτικὴ φλόγα τὴν πυρπολοῦσε καὶ τὴν ἐφώτιζε. Ὅλοι τῆς οἱ πόροι γίνονταν πούπος καὶ δέκτης ἐρωτικῆς χαρᾶς. Ἡ ὕγις καὶ φυσιολογικὴ κοπέλλα, ἡ αὐριανὴ ὑπέρτα, ἡ ὁμαλὴ γυναίκα μὲ τὶς ἀξιώσεις τῆς ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπόλυτη δυνατότητα νὰ ἱκανοποιῇ ὅσες ἀξιώσεις ὁ ἔρωτος εἶχε ἀπ' αὐτήν.

Μὲ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς οἰωνοὺς ἐπληροῦσε ἡ μέρα τοῦ γάμου. Ὁταν ξαννάκα, ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἕνας δυνατός πόνος στὰ σπλάνα, τὴν ὀνειρεῖ στο ἱατρεῖο. Ὁ γάμος, Κολοήθηκε εὐτυχῶς. Ἀλλὰ καὶ οἱ πρῶτοι καλοκατεστραμένοι ὄγκοι δὲν ἄργουν νὰ χάσουν τοὺς καλοὺς τῶν τρόπους καὶ νὰ γίνουν κακοπεπαστοί, ἂν δὲν φροντισοῦμε ν' ἀπαλλαγῶμε ἀπὸ τὸ βάρος τους ἐγκαιρῶς. Ἡ ἐγχείρησις ἔπρεπε νὰ γίνῃ αἰμέως. Ἀλλωστε καὶ οἱ πόνοι ἦταν ἐκείνους ὥστε δὲν ἐπέτρεπαν ἀναβολὰς.

Ἡ ἐγχείρησις ἐγίνε καὶ μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ... Ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δράμα. Ὅταν μετὰ τὴν ἐποὺλωση τοῦ τραύματος, ὕγις πάλι ἡ νέα δέχθηκε τὶς θηπιές τοῦ μνηστῆρα τῆς ἀπάντησε μὲ τὴν ἀπόλυτη ψυχρότητα τῆς, σὲν πρῶτο ἔκείνου. Δὲν τὴ συγκινούσαν πιά

καὶ δὲν τὴν ἐθέρμαιναν τὰ χάδια τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ ἀφροσύνη τοῦ κατὰ τὶς ἡμέρας τῆς ἀρρώστειας τῆς τὴν ἔκαναν νὰ συνδεθῇ μαζί του περισσότερο ἀπὸ πρῶτα. Τὸν ἐλάτρευε καὶ ὅμως — τί περιεργὸ! — τώρα πού βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά του, λουομένη ἀπὸ τὰ φιλία του, ἔμενε τόσο ἀπαθείς ὥστε ντεπρὸν καὶ καὶ φοβόταν μῆπως ἀντιληφθῇ καὶ ὁ νέος τὴν ἀπάθειά τῆς καὶ τὴν ἀποδώσῃ σὲ ἀδιαφορία τῆς, σὲ μαρμαρὸ τοῦ ἐρωτικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς γιά νὰ μὴ δώσῃ τέτοια ὑπόνοια, ἀναγκαστὸν νὰ προσποιήτῃ κι' ἐφθασε στὸ σημεῖο ν' ἀνταποδίδῃ τοὺς ἀπασιμούς τοῦ νέου χωρὶς νὰ αἰσθάνετῃ καμμία ἐσωτερικὴ ἀνάγκη γι' αὐτό.

Δὲν τὸ κατάλαβε ὁ ἴδιος ὁ τοῦλάχιστον δὲν ἀπόδειξε ὅτι εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν μεταβολήν. Ἀνυπόχρησε ὅμως ἐξαιρετικὰ ἐκείνη. Δὲν ἔφερε πού νὰ τὸ ἀποδώσῃ. Δὲν ἔφερε σὲ πόνον νὰ τὸ πῇ. Στὴ μπερὰ τῆς, τὴ μόνη πού ἦταν ἐνημερωμένη ἀπὸ τὸν γιάτρο γιά τὴν κατάσταση, δὲν τόλμησε νὰ κἀν λόγον. Ἀλλωστε καὶ ἂν τῆς ἔκανε δὲν ἐπρόκειτο νὰ τῆς δώσῃ ἐκείνη τὴν ἐξήγησιν τοῦ μνηστῆριον.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΧΑΜΕΝΗ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

1947

1947

ΜΑΡΙΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κώστας Μαρλίνης, ένας έπιστημων που σέ ηλικία σαράνταδύο χρονών έχει καταφέρει να κερδίσει τη δόξα, την έδρα της Οργανικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο και τον τίτλο του Ακαδημαϊκού, φεύγει για την Αμερική, όπου τον περιμένει η θεία του διευθυντό στο μεγαλύτερο εργαστήριο φαρμακευτικών προϊόντων της Νέας Υόρκης. Η Μάρθα, η γυναίκα του, που ήτανε βρόχος του τόσα χρόνια τώρα κι' έχει συντελέσει στο ανέβασμά του, μένει άπαρηγόρητη και μόνη. Τη στιγμή που τον αποχαιρετά του αποκαλύπτει πως θα γίνει μητέρα... Ο Κώστας τη γεμίζει φιλία και της υπόσχεται να την καλέσει γρήγορα κοντά του. Κατόπιν η Μάρθα πνέει με κλάμματα στο κρεβάτι της, βουλάει σιγά-σιγά στις αναμνήσεις εύκολις ολόκληρων χρόνων...
...Απ' το Πανεπιστήμιο, δίπλα-δίπλα, η Μάρθα κι' ο Κώστας, βρεθήκανε δίπλα-δίπλα και στη ζωή. Μόλις πήρανε το δίπλωμά τους, ο Κώστας εγκαταστάθηκε σ' ένα σπίτι στα Έδρα-Νεά, κι' εκεί μέσα αρχίζει να δουλεύει με τη Μάρθα στο πλευρό του. Στο μεταξύ η Μάρθα πνέει άφορητη κι' ο Κώστας πνέει σιγά-σιγά...
...Μαμά, δε περάει ο κύριος Κώστας...
Πέρασε μέσ' στην κλάμαρά της. Η Μάρθα είχε ανασπυγμένη στο κρεβάτι της βλέποντάς τον να μπαίνει. Ήτανε τα μεγάλα της κόκκινα και τα μάτια της λάμπανε από τον πυρετό.
Πήγε δίπλα της, ανυπόμονος, νευρικός.
...Τι έπαθες;... τη ρώτησε.
...Εύληπτα σήμερα με πυρετό... Ο γιος, τρώει πως είμαι φοβερά πουντισμένη.
...Πως τα κατάφερες;...
...Σεχνούσε ο έγωιστής πως η καύμενου-λα είχε φάει την προηγούμενη για φοβερά μπούρα τρέχοντας να ρίξει κάτι γραμμάτα στο ταχυδρομείο...
...Και τώρα;... την ξαναρώτησε. Πότε θα σηκώνομαι;...
...Εγώ δεν ήθελα να πέσω καθόλου. Ή μωμά έπεμεινε...
...Είχα άδικο, κύριε;... ρώτησε η κυρία Γαλανού που παρακολουθούσε αμίλητη τη συζήτηση. Αν σηκωθεί, μπορεί να της γυρίσει πνευμονία...
...Συμπάτε καλά! Την έκοψε εκείνος. Τι υπερβολές είν' αυτές, για ένα συνηθισμένο...
...Εννοία σου, Κώστα, εγώ δεν την άκουω... του είπε η Μάρθα. Αύριο θα σηκωθεί και θαρρώ πρωί-πρωί... Για να συμπληρώσουμε όσα δουλειά δεν κάναμε σήμερα...
...Αγνέ, μπράβο, καυμένη... Σήμερα μούκοφες τα χέρια... Φεύγω, περαστικά σου...
...Ευχαριστώ... Καί, με συγχωρείς...
...Όχι, δεν είν' συγχωρω... Άλλη φορά να προσέχεις περισσότερο, γιατί μούσσει παραίτητη...
...Η γριά τον έθγαλε ως έξω:
...Στη δουλειά σας, κι' είν' στη ζωή σας, δεν είν' έτσι;... του σφύριζε σιγά.
...Εκείνος γύρισε απότομα:
...Τι θέλετε να πείτε;... τη ρώτησε.
...Τίποτ' άλλο απ' αυτό που ακούτε... Η Μάρθα είν' απαραίτητη μόνο στη δουλειά σας... Ένα είδος σκλάβας, που δεν θέλει να λυτρωθεί!...

...Σας παρακαλώ, κυρία...
...Απότομα, του άνοιξε την πόρτα ενός μικρού σαλονιού.
...Περπάτε, σας παρακαλώ... του είπε με παγερή ευγένεια. Έχω να σας μιλήσω για δυο λεπτά...
...Πέρασε σά μουδιασμένος κι' έκατσε σέ μια πολυθρόνα με μισοφανεμένη σόφα, ενώ η γριά καθόταν απέναντί του.
...Ακούστε, κύριε Μαρλίν, του είπε σιγά, καιρό είχα σκοπό να κάνω αυτή τη συζήτηση μαζί σας, να όμως τώρα που τώ φερε η τύχη...
...Συζητήσω;... Για ποιά ζήτημα;
...Βρίσκετε πως δεν έκκρεμει τίποτ' άνομοσά μας;...
...Πέστε μου, τί;
...Παγερά, αποφασιστικά, η κυρία Γαλανού πρόφερε:
...Η ευτυχία της Μάρθας!...
...Ο Κώστας άλλαξε θεοί πάνω στην πολυθρόνα του, γεμάτος αμηχανία:
...Βρίσκετε πως;... η ευτυχία της Μάρθας κινδυνεύει κοντά μου;...
...Βρίσκω, πιά πολύ, ότι καταστρέφεται!...
...Εξηγήστε μου, σας παρακαλώ γιατί...
...Είν' ανάγκη να σας το εξηγήσω;... Δεν τό καταλαβαίνετε μόνος σας;... Δεν φροντίζατε να τό καταλάβετε ποτέ; Δεν σας περισσότερε ποτέ καιρός να κυττάζετε και δίπλα σας, και να λυπηθείτε τό θυμά σας;...
...Τό θυμά μου;! Όχι δά... Δεν σας φαίνεται πως προχωρείτε πολύ;
...Η μητρική μου καρδιά σπαράζεται τόσο σκληρά, που ξεχνάει τους κανόνες του πολιτισμού, κι' αναβλύζει αυθόρμητα... Κύριε, η μεγαλύτερη αδικία του κόσμου είν' αυτή που κάνετε σεις στη Μάρθα!...
...Γιατί;...
...Νά σας τό πώ άφου δεν θέλετε να τό καταλάβετε: Η Μάρθα σας έχει θεό της... Μόνος της προορισμός στη ζωή είνε και μένει η εξυμνήτρη σας. Στο πλευρό σας είνε νομίζω τίποτα...
...Τι θέλατε νάνε;...
...Δεν θα σας πώ εγώ ποιά είνε τό κα-
...Όσο αφηρημένος κι' αν εί-
...Θυμώθηκε καμιά στιγμή και τη συ-
...Αυτή θα σας υπαγορεύει τι πρέπει να κάνετε, τι έπρεπε νάχετε κά-
...Νά την πάρω γυναίκα μου;... Μ' αυ-
...τό θα γίνει, τη μία μέρα ή την άλλη;...
...Αγαπιώσατε απ' τα θρανία του Πανεπι-
...στημίου...
...Η Μάρθα έχει σκληρωθεί σ' εόσας... Τύχη δεν μπορεί να της παρουσιάσει καμ-
...μία, γιατί την άποκρύνει προκαταβολικά...
...Όπως είνε, τα χρόνια περνάνε... Ποιάς
...θα μείνι κοντά της, όταν εγώ κλείσω τα
...μάτια;...
...Συγκινημένος τώρα ως βαθεία του, ο
...Κώστας, απάντησε σταθερά, μ' αξιοπρέ-
...πεια:
...Εγώ, κυρία...
...Η κυρία Γαλανού τον κυττάζε με δά-
...κρυα στα μάτια. Ύστερα, τούδωσε τό χέ-
...ρι της:
...Μου τό υπόσχεστε; τον ρώτησε.
...Σας τ' ορκίζομαι! της απάντησε.
...Η γριά κυρία σκώθηκε.
...Συχωρείτε την κάπως απότομη γλώσ-
...σα μου... του είπε. Τά λόγια μου τό α-
...παγόρευε η άγωνία μου, η άγωνία της μη-
...τέρας...
...Ίσως νάχετε δίκιο... της απάντησε.
...Κι' εγώ άδικο... Μου θυμίστατε όμως κάτι
...που δεν τό είχα ποτέ ξεχάσει, μιά πού ε-
...πειδή είνε κάτι ποΰκω τόσο βαθεία ριζω-
...μένο μέος μου, τό νομίζω και σάν πρα-
...γματικότητα... Η Μάρθα, κυρία, είνε πε-
...ρισσότερο από γυναίκα μου... είμαι εγώ
...ο ίδιος... Συχωρείτε, δεν πρόκειται ποτέ
...να ξεχάσω τον αυτό μου...
...Η γριά τούδωσε τό χέρι της με πραγ-
...ματική συγκίνηση, εκείνος της τό φίλησε
...κι' έφυγε

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, η Μάρθα βρισκότανε στο εργαστήριο. Ήτανε λιγάκι κλωστή, μιά χαμογελομένη. Ο Κώστας σηκώθηκε και πήγε να την υποδεχτεί με παρ-
...αξενή εγκάρδιότητα:
...Καλώς πνε... Πως είσαι σήμερα;...
...Καλύτερα;
...Την είχε αγκαλιάσει, και την έθαλε να
...κάτοπ σέ μιά πολυθρόνα. Εκείνος κάθισε
...στό χέρι και της χαϊδεύε τα μαλλιά.
...Μά δεν ήτανε τίποτα... του απάντη-
...σε, ενώ ένας ξερός βήχας έρχότανε να
...διαψεύσει τά λόγια της.
...Πως δεν ήτανε... Κάνεις άσκημα σή-
...μερα που κυκλοφορείς, με τέτοιο κρύο μά-
...λιστα... Νά μου κάνης τη χάρη να πάς
...να πνέσες... Άντε, θα σέ γυρίσω σιτί
...μ' ένα ταξί...
...Είχε κλείσει τά μάτια της, και ρουφού-
...σε μ' ήδονή τά λόγια του.
...Μ' αγαπάς λοιπόν;... τον ρώτησε.
...Είνε καινούργιο;... απόρροιας αυτός;
...Όχι... δεν είνε καινούργιο τ' ότι μ' αγα-
...πάς...
...Άλλά;
...Τ' ότι μου τό λές...
...Την αγκάλιασε σφιχτά, με δύναμη, με
...λατρεία:
...Κουτό!... Και τον ήλιο, και τον άε-
...ρα, και τό νερό, δεν περνάμε όλες μας
...τις ώρες να τό εξυμνούμε... Κι' όμως κά-
...νουμε κάτι περισσότερο από τό να λα-
...τρεύουμε. Μας είν' απαραίτητο στη ζωή...
...Είσαι ο ήλιος, ο άέρας, τό νερό για μένα...
...Και μένα είνε απαραίτητο να μου τό
...λές... Άνάγκη ζωτική...
...Σου τό λέω, χίλιες φορές με χίλια
...στομάτα: Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ!... Σ'
...αγαπώ!...
...Τη φίλησε πολλές φορές, κι' εκείνη α-
...φινότανε στην αγκαλιά του με μιάν αέ-
...νοιστη ευτυχισμένη διάθεση. Σαφνικά, έ-
...κείνος τη ρώτησε σοβαρά:
...Άληθεια, πότε θα παντρευτούμε;...
...Τον κυττάζε με τά ματάκια της πλημμυ-
...ρισμένα άπορία:
...Πως σούρθε;...
...Γιατί;... Δεν θα παντρευτούμε;
...Ναι, αλλά...
...Δεν έχει «άλλά». Όρισε μονάχη σου
...την ήμερομηνία...
...Μά, τί σ' έπιασε;...
...Τίποτα. Θέλω όμως να κανονιστώ αυτή
...τό ζήτημα... Δεν έχεις λόγο να μη λέγε-
...σαι κυρία Μαρλίν, μιά κι' είσαι ο Μαρλίνης
...ο ίδιος...
...Απότομα τούπιασε τό χέρι:
...Σούπε τίποτα ή μαμά;... τον ρώτησε
...κυττάζοντάς τον στό μάτια.
...Γιατί; Δεν είμαι εγώ μόνος μου ίκα-
...νός να πάρω μιά τέτοια άποφασι; Είν' ά-
...νάγκη να μου την υποβάλουν άλλοι;...
...Του απάντησε γλυκά, μ' ένα χαμόγελο
...γεμάτο καλωσύνη:
...Όχι, Κώστα... Δεν με κατάλαβες...
...Ξέρω πόσο μ' αγαπάς και πόσο ευγενικός
...είσαι...
...Ο γάμος μας δεν είνε κάτι άποφασι-
...σμένο από καιρό;... Από χρόνια;... Έ-
...γώ σέ νοιώθω γυναίκα μου πολύ προτού
...τό πη ο κόσμος...
...Βλέπεις;... Σου μίλησε η μαμά: Μην
...τ' αρνείσαι...
...Η μαμά σου είνε μητέρα... Δεν μπο-
...ρούμε να της αρνηθούμε αυτή την ιδιότη-
...τα, κι' ούτε τά δικαιώματα που της δίνει...
...Τά μάτια της Μάρθας πετάζανε φλόγες
...όλο θυμό:
...Κανέναν δεν έχει δικαίωμα πάνω
...στην ευτυχία μου! φώναξε.
...Μαλάκωσε λίγο και πρόσθεσε μ' ένα
...χαμόγελο:
...Κανέναν, εκτός από σένα...
...Λοιπόν, εγώ είμαι ο υπεύθυνος για
...την ευτυχία σου... Κι' άφου έχω δικαίω-
...ματα πάνω σ' αυτή, σέ ρωτάω: Πότε θα
...παντρευτούμε;...
...Τον κυττάζε σοβαρά:
...Ακούσε Κώστα... του είπε. Ξέρεις
...καλά ότι αυτό που μας θέλει είνε περισ-
...σότερο από υποχρέωση... Άλλομονο αν
...ένας τρελός άνακατευτεί σ' η ζωή μας...

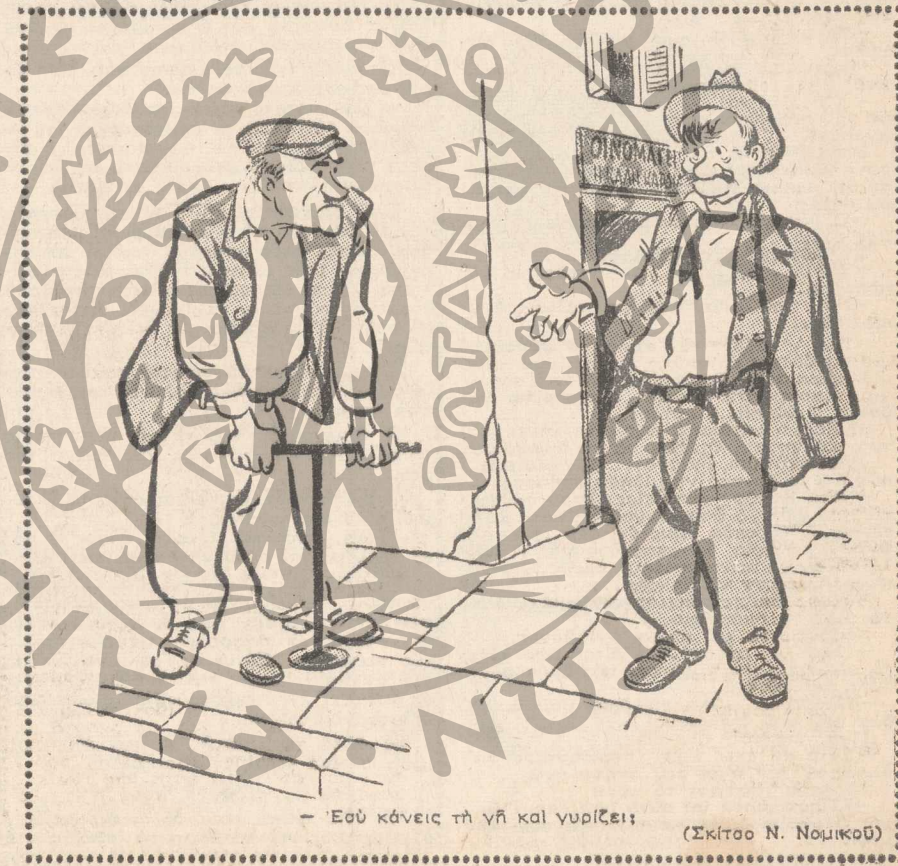
να μας την κανονιστώ όπως θέλει αυτός...
...Ασε τις καρδιές μας να μιλήσουν μόνες
...τους, και να βγάλουν μόνες τους, άβια-
...στα, τά συμπεράσματά τους...
...Θα παντρευτούμε;...
...Όχι όποτε στο πη ή μητέρα μου...
...Τό λέω εγώ, μόνος μου...
...Θα παντρευτούμε όταν θα τό ξανα-
...πης χωρίς νάχης όη πρώτα τη μητέρα
...σου...
...Ο Κώστας τη φίλησε μ' αληθινή συγκί-
...νησι. Μά ξεχάσε από εκείνη τη μέρα να
...της ξαναμιλήσει για γάμο...
...Πέρασαν μήνες. Τώρα, στο εργαστή-
...ριο είνε μπή κι' ένα καινούργιο πρόσω-
...πο. Ο Γιώργος Πιλάς, ένας νέος χημι-
...κός πούθελε να εξασκηθεί κοντά σ' έναν
...πιο παλιό έπιστημώνα. Ήταν ένα φλογε-
...ρο παιδί, μελαχροινό, ολόζυγνο, γε-
...μάτο σωματική και ψυχική υγεία. Όταν
...απεκόντουσαν πλά;... πλά; μαζί με τη Μάρ-
...θα στο μεγάλο μαρμαρίνο τραπέζι του χη-
...μείου, έκανε εντύπωση για έναν που τούς
...έδρασε ή μεγάλη τους αντίθεση: Εκείνος
...ψηλός τετράγωνος, εκείνη μικρούλα, λε-
...πτή... Κι' όμως, οι δυο τους μπορούσαν
...να συνεννοηθούνε περίφημα. Ο Γιώργος
...μιλούσε με κέφι, στολίζοντας την κουβέν-
...τα του με αστεία κι' άπρόσδοκα. Κι' η Μάρ-
...θα γελοῦσε, άβιαστα, με κέφι, τόσο, που
...καμιά φορά τον μάλυνε, δακρυομένη
...απ' τά πολλά γέλια:
...Πάψε πια, καυμένη!... Με πόνεσε τό
...στόμα μου...
...Ο Κώστας τις περισσότερες φορές δεν
...άνακατευόταν ούτε σ' αστεία του, ούτε
...στό γέλιο της. Άπασχολήμενος πάντα
...μέ τη δουλειά του, με τά πειράματά του,
...δεν είχε καιρό για τίποτ' άλλο. Καμιά
...φορά, συνερχόταν από τη μεγάλη του, συ-
...νθημένη αφηρημάδα, κι' έλεγε στη Μάρ-
...θα κυττώντας την χαμογελαστός:
...Άληθεια... Έχεις καιρό κλεισμένη
...έδώ μέσα... Δεν θες να ξεσκάσεις και λι-
...γάκι;...
...Δεν έχουμ δουλειά σήμερα;
...Όχι. Πάρε τη Γιώργο, και πνέαίνετε
...στον κινηματογράφο...
...Δεν θάρρησε εσύ;... τον ρωτούσε μ'
...ένα δειλό παράπονο ή Μάρθα.
...Άμπα... Έχω τόσο δουλειά ακόμα...
...Τότε, κι' έμεις έχουμ δουλειά...
...Όχι... Όχι... Εσείς να πάτε...
...Την έπαιρνε ο Γιώργος τη Μάρθα και
...πνέαίνανε μαζί στον κινηματογράφο.
...Και στο όρκο της έλεγε ένα σωρό ά-
...στεία για να γελάσει. Τώρα όμως ή Μάρθα
...δεν γελοῦσε. Έλεγε ο Κώστας από κον-
...τά της, έλεγε κι' η διάθεση του γέλοιου.
...Ένα βράδυ που γυρίζαν άργά απ' τον
...κινηματογράφο, ο Γιώργος σταμάτησε για
...μιά στιγμή τ' αστεία του, την έπιασε τρυ-
...φερά απ' τό χέρι, και της είνε σοβαρά:
...Μικρή μου Μάρθα, κάθε μέρα γίνεσαι
...και πιο απαραίτητη στη ζωή μου...
...Κι' εγώ, Γιώργο, σ' αγαπώ... του ά-
...πάντησε. Είσαι ένας καλός φίλος, ίσως,
...ελικρινής χαριτωμένος...
...Ναι... Μ' αγαπάς... Ίσως... Όχι
...όμως όπως σ' αγαπώ εγώ...
...Τον κυττάζε σαφηνισμένη.
...Τι θες να πης;... τον ρώτησε με μιά
...απότομη ψυχρότητα.
...Μη θυμώσης... Είνε καιρός τώρα που
...θέλω να στο πώ... Δεν ήθελα να σου μι-
...λήσω, πριν βεβαιώσω τέλεια γι' αυτό που
...νοιώθω μέσα μου. Τώρα όμως βεβαιώθηκα.
...Σταμάτα λίγο, κι' ύστερα συνέχισε με
...φωνή πούτρεμε:
...Μικρή μου Μάρθα, σ' αγαπώ μ' έρω-
...τα!...
...Απότομα έκείνη, καθώς περπατούσαν,
...απομακρύνθηκε λιγάκι από κοντά του. Για
...λίγο μέιναν οι δυο τους σιωπηλοί. Ύ-
...στερ' από λίγο, άκούστηκε πάλι ή φωνή ή
...δική του, δειλή:
...Θυμώσε;...
...Του απάντησε ήσυχα:
...Όχι, Γιώργο... Ήταν όμως άπρό-
...δο ας κεραινώ;...
...Ναι, όμως ήτανε μιά καινούργια α-
...λήθεια για σένα... Θα τη συνήθισες όμως,
...έ;... Καί... θα μ' αγαπήσεις, Μάρθα...
...Έκανε να της ξαναπιάσει τό χέρι. Έ-
...κείνη απομακρύνθηκε ήρεμα:
...Όχι, Γιώργο... Είς' ένας καλός φι-
...λος, μιά τίποτ' άλλο...
...Δεν θα μ' αγαπήσεις;...
...Του απάντησε με μιά θλιμμένη άποφα-
...σιστικότητα:
...Η ζωή μου, όπως κι' ή καρδιά μου, ά-
...νέκουμε παντοτεινά σ' έναν άλλον...
...Τ' αγαθά παιδικά μάτια τού Γιώργου,
...πετάζανε για πρώτη φορά στίβες που
...μοιάζανε πολύ με μίσος.
...Κι' αυτός ο άλλος, της απάντησε με
...σφιγμένα δόντια, δεν θα σέ προσέει πο-
...τέ σά γυναίκα σάν άνθρωπο...
...Δεν ξέρεις τί λές!... του φώναζε
...σοβαρά, θυμωμένη. Κανέναν δεν είν' ίκα-
...νός να ξέρη τον Κώστα όπως εγώ...
...Δεν είν' ανάγκη νάνε κανείς σά...

φως για να μαντέψη τον άπέραντο έγωι-
...σμό του, τη λατρεία του στη δουλειά του,
...και την άδιαφορία του για σένα...
...Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι! Θα
...μετανοιώσης γι' αυτά που είπες...
...Κι' ή Μάρθα έφυγε τρέχοντας μέσ' στη
...νύχτα. Ο Γιώργος την κυνήγησε και την
...έπιασε.
...Μάρθα μου, μικρή μου Μάρθα... της
...μουρμούρισε λαχανιασμένος. Είμ' ένας
...τρελλάς, ένας κυδαίος, μιά σ' αγαπώ!...
...Προχώρησαν για λίγο πλάι-πλάι αμί-
...λητοι.
...Ακούσε, τούπε εκείνη σαφνικά. Μπο-
...ρεί σά είπες νάν' αλήθεια; μ' δεν γίνε-
...ται άλλοις, δεν μπορεί να γίνει άλλοις.
...Τον Κώστα, τον αγαπάς χωρίς να θέλω
...Και χωρίς να ελπίζω ότι θα πάψω να τον
...αγαπάω... Η αγάπη μου δεν χρειάζεται
...ανταπόδοσι. Έγώ υπορεί να τη χρειάζω-
...μαι, σάν άνθρωπος που θέλει ν' αγαπιέ-
...ται. Ένιω όπως θέλει και ν' αγαπάει...
...Η αγάπη μου όμως θα ζήσει ακόμα και
...χωρίς την αγάπη τη δική του. Πούτη μου
...ψυχική ανάγκη είνε ο έρωτάς μου σ' αυ-
...τόν; ο έρωτάς ο δικός του σέ μένα έρ-
...χεται ύστερα...
...Την άπιασε να μιλάει χωρίς να την κό-
...πη. Στο τέλος, ύστερ' από μακρού σιωπή
...που άκολουθούσε τά λόγια της, ο Γιώργος
...μουρμούρισε με σφιγμένα δόντια:
...Πόσο τον αγαπάς!
...Του απάντησε με μάτια που λάμπαν
...από τον ένθουσιασμό:
...Η αγάπη μου αυτή είνε περισσότερο
...από αγάπη είνε έρωτας!... Τη ζωή
...μου πριν τον γνωρίσω, δεν τη θυμάμαι,
...κι' ούτε αξίζει να τη θυμάμαι... Η ζωή
...μου αρχίζει με τη γνωριμία του. Με τά
...μάτια που βλέπω με τ' αυτή του άκούω,
...με τη γλώσσα που μιλάω...
...Κι' αυτός;
...Δεν με νοιάζει, στο ξαναλέω... Μπο-
...ρεί γι' αυτόν νάμαι κάτι εκείνος όμως
...είνε για μένα τό πών!... Η εδάρτησις
...του ενός μας απ' τον άλλον δεν είνε ά-
...νάλογη. Κι' αυτό να σου πώ, τό λέω και
...λιγάκι μ' έγωισμό: Πως μπορεί κι' άλλος
...να νοιώση μιά τέτοιαν υπεράνθρωπη αγά-
...πη, σάν κι' αυτή που νοιώθω εγώ;...
...Ούτ' ο Κώστας, ούτε κανείς σάν κόσμο!
...Και γιατί δεν αντιδράς;
...Σε τί; Στην αγάπη μου; Μά, σου είπα,
...είνε τό μόνο πράγμα που με δένει με
...τη ζωή... Πως να φανταστώ τη ζωή χω-
...ρίς την αγάπη μου;
...Ν' αγαπήσεις έναν άλλον.
...Ούτε μπορώ, ούτε τό θέλω... Είσαι
...περπατούσαν σιωπηλοί. Στην είσοδο
...του σπιτιού της σταματήσανε. Προτού χτυ-
...πήση τό κουδούνι της ή Μάρθα τούπιασε
...και τά δυο χέρια ζεστά

...Δεν μου κρατάς κακία, Γιώργο;...
...Εί...
...Εκείνος σήκωσε τούς ώμους του:
...Κακία;... Γιατί;... Κάθε άνθρωπος
...φτιάχνει την τύχη του μοναχός του. Εσύ
...έφτιασες τη δική σου. Σου εύχομαι να
...μη μετανοιώσης...
...Δεν θα μετανοιώσω ποτέ!... Κι' αν
...άκουα ματωσά στα χέρια του, κι' αν κου-
...ρελισσόμ, θα ξεφυγίσω με τ' όνομα του
...στό χείλη μου... Με συγχωρείς που στο
...λέω... Ίσως μάλιστα να μην είνε τόσο
...ευγενικό που τό λέω σέ σένα... Είν' ά-
...μως ή μόνη μου δικαιολογία γιατί δεν
...μπορώ να δεχθώ παρά μόνο τη φίλια σου...
...Σαφνικά, εκείνος την αγκάλιασε ζεστά
...μέσ' στη νύχτα:
...Κι' όμως, αν ήθελες, αν προσπαθού-
...σες... Με τον καιρό
...Του ζέφυγε ήρεμα:
...Δεν θέλω, δεν θα προσπαθώ... Πο-
...τέ!... του απάντησε.
...Και κύττωσε τό κουδούνι της. Η πόρ-
...τα άνοξε. Η Μάρθα έδωσε τό χέρι της
...στο Γιώργο:
...Καληνύχτα. Χωρίς κακία;...
...Καληνύχτα, Μάρθα...
...Τον παρακολουθούσε που απομακρυνότα-
...νε μέσ' σά σκοτάδια κι' ύστερα, όταν έ-
...κείνος χάθηκε στο στίβισμο του δρόμου,
...μπήκε κι' εκείνη σιτί της κι' έκλεισε
...την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Την άλλη μέρα, στο εργαστήριο όλοι
...δουλεύανε πνιγμένοι μέσα σέ μιά βερβεία
...σιωπή. Ο Κώστας δεν μιλούσε, όπως πάν-
...τα, όταν ήταν άπορησμένος σ' ένα έν-
...διαφέρον πείραμα. Η Μάρθα κι' ο Γιώρ-
...γος όμως μένανε σιωπηλοί όχι από δου-
...λειά μ' από έσωτερική διάθεση: Ούτ' έ-
...κείνος είχε σήμερα κέφι να λήη αστεία,
...ούτ' έκεινη να γελά... Πού και πού, ο
...Γιώργος της έστελνε μιά διαστκή κατάρ-
...τίδα, έκείνη όμως δεν έδειχνε πως την κατά-
...λάβαινε κι' εξακολουθούσε ήσυχα τη
...δουλειά της χωρίς να δείχνει πως δια-
...σθανότανε την καινούργια κατάσταση που
...είχε δημιουργηθεί ανάμεσά τους. Κάπου-
...κάπου όμως ή ματιά τού Γιώργου πνέου-
...σε απ' τη Μάρθα στον Κώστα. Και τότε
...αυτή ή ίδια άπαλη ματιά, γινότανε κοφτε-
...ρή σά μαχαίρη και λαμπερή σάν αστρα-
...πή...
...Πέρασε ή μέρα ήσυχα, όπως όλες, σ' ή
...άλλες χωρίς ή βαρεία άτμόσφαιρα της
...θυελλας να ξεσπάει σέ μπόρα. Τό βρά-
...δυ, όπως πάντα, ή Μάρθα έβαλε τό παλ-
...τό της για να φύγει. Ο Γιώργος έβαλε
...κι' αυτός τό δικό του για να τη συνο-

— Εσύ κάνεις τη γή και γυρίζεις!

(Σκίτσος Ν. Νομικού)

δέψη, όπως κάθε βράδυ... Έκείνη όμως παρακάλεσε τον Κώστα:

— Δέν με συνοδεύεις εσύ;... Την κούταξε με τα μεγάλα του μάτια άσπρημένα.

— Εγώ... έκανε. Νά σέ συνοδέψω;...

— Ναί... — Γιατί; Δέν θά σέ πάη σπίτι ο Γιώργος;

— Ελα και σ' καυμένη, παρέα άπόψε... Νά ξεκάσες λίγο, νά ξεζαλιώσες...

Χαμονέλασε ο Κώστας.

— Τι λές, τώρα;... Έχουμε καιρό γιά περιπάτους;...

— Θα δουλέψης ακόμα;

— Άλλά;... Άντε, καληνύχτα.

Κι' έπεσε πάλι με τα μούτρα στους δοκιμαστικούς του σωλήνες. 'Η Μάρθα κι' ο Γιώργος βγήκανε σιωπηλοί απ' το εργαστήριο.

Στο δρόμο γιά πολλή ώρα, δέν αλλάζανε κουβέντα. 'Υστερα, ξαφνικά, ο Γιώργος τής είπε σκεδόν μ' έκθρικό τόνο:

— Είδες;

— Τι ήθελες νά δω;

— Εκείνος γέλασε με κακία.

— Δέν σουκανε ούτε το μικρό σου κέφι πού του ζήτησες.

— Μ' άφου είχε δουλειά;

— Δουλειά!... Πάντα δουλειά!... Κι' επί τέλους, έσένα τι σέ νοιάζει ή δουλειά του;... Έσένα, ή δίψασμένη σου καρδιά λαχταράει τόν έρωτα...

— Σωπα!

— Κι' άν σωπάσω, θά μιλήσω στη θέσι μου ή δική σου ντροπιασμένη καρδιά...

Δέν σ' αγαπάει, Μάρθα!... Πάρτο άπόφασι...

— Άργά, απ' τή καστανά ματάκια της άρχισαν νά κυλάνε τή δάκρυα στά μάγουλά της. Σέ μια στιγμή, ή σελήνη βγήκε πίσω απ' τή σύννεφα, και τή φωτίσε σάν θλιμμένα διαμάντια μέσ' στη νύχτα. Άναστα, τωμένος, ο Γιώργος τήν αγκάλιασε σφιχτά και τής ψιθύρισε:

— Κλαίς;... Σέ πόνεσα, τό κτήνος;... Συγχωρέσέ με, Μάρθα...

— Γιατί;... 'Επειδή είπες τήν αλήθεια;

— 'Η φωνή της ήτανε σιγανή, μέ χωρίς φανερό πόνο. Τώρα θέλησε εκείνος νά της κρύψει τήν πραγματικότητα:

— Οχι, όχι... Δέν είν' αλήθεια... Σ' αγαπάει... Δέν γίνεται νά μ' σ' αγαπάει...

— Άργά, σήκωσε τό κεφάλι της και κάρφωσε τή μάτια της στά δικά του:

— Τότε, γιατί μ' άφισε μαζί σου; τόν έρωτησε απλά.

— Γιατί έχει δουλειά, έχει νά τελειώση εκείνο τό πείραμα, πού άρχισε απ' τό πρωί.

— Επιθετική τώρα εκείνη, συνέχισε:

— Και τί με νοιάζουν έμένα οι ένώσεις του άζώτου;

— Μή μιλάς έτσι... 'Ο Κώστας είνε μέγας...

— Κι' οι μεγάλοι ξεχνάνε λίγο... Άντα, μέ τή μάτια της έντελώς στεγνά τώρα, τού άπάντησε:

— Οχι Γιώργο!... Μή μιλάς αντίθετα μέ τήν πεποίθησί σου... Τό ξέρω. Δέν μ' αγαπάει...

— Όπως, ξέρω ότι τόν λατρεύω! Δέν θάρκε νά τής άπαντήσω. Προχωρήσανε γιά λίγη ώρα αμίλητοι. 'Υστερα, σέ μια στιγμή, ή Μάρθα γύρισε και τόν έρωτησε:

— Τι θάλεγε άν παντρευόμαστε οι δύο μας;...

— Την κούταξε ξαφνιασμένος.

— Εσύ... Κι' εγώ;... κατάφερε νά προφέρει.

— Ναί! τού άπάντησε μέ τόλμη, εγώ κι' εσύ...

— Λές ν' άξίζει τόν κόπο νά κάνουμε μία συμβατική ευτυχία— τή δική μου— και μία πραγματική δυστυχία— τή δική σου— γιά νά έχουμε τή μεγάλη ικανοποίησι νά δούμε τι θά π' αυτός;...

— 'Η Μάρθα κατάλαβε πώς είχε κάνει μία τραγική γκάφα. Θέλησε νά τή διορθώση:

— Αστεϊεύτηκα, Γιώργο... Δέν πίστεψες πώς ήτανε δυνατό νά μιλήσω σοβαρά;...

— Οχι, Μάρθα, γιατί είσαι ίσιος άνθρωπος, και δέν θά δημιουργήσεις ποτέ κάτι τέτοιο...

— Πιστεύω όμως ότι δέν τό είπες έντελώς άστέια. Τό σκετόφουνα, τί καλά θάταν νά παντρευόσουν έμένα, γιά νά κάνης εκείνον νά ζηλέψω...

— Οχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε δυνάτα. Δέν τό σκέφτηκα...

Χαμονέλασε μέ πίκρα ο Γιώργος.

— Όλα γι' αυτόν!... 'Ετσι δέν είνε τό οικόσημο, τό έμβλημα τής ζωής σου;

— Όλα γι' αυτόν!

— Μπορεί... Όλα τή δικά μου όμως, δα πού μου άνήκουνε...

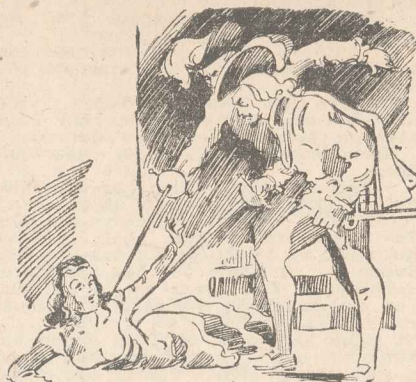
— Σιγά, εκείνος τής είπε:

— Τότε κι' εγώ. Γιατί, περισσότερο απ' όλους κι' απ' όλα, σου άνήκει εγώ...

— Τρυφερά τούπιασε τό χέρι:

— Σ' εύχαριστώ γι' αυτό πού λές, Γιώργο... μουρμούρισε πραγματικά συγκινημένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισα

Πρωτοχρονιά στο Παρίσι του Λουδοβίκου 14ου

Οι ευγενείς διασκεδάζουν

Ο Τουςάρ-Λαφός, στά περίφημα Ά-πομνημονεύματά του γιά τήν έποχή του Λουδοβίκου 14ου, αναφέρει τρία αξιοσημείωτα περιστατικά πού συνέβησαν τή νύχτα τής παραμονής και τήν ήμέρα τής πρωτοχρονιάς του σωτηρίου έτους 1680. Τή νύχτα εκείνη, τό Παρίσι λίγο έλειψε νά μεταβληθ' σέ παρανάλωμα του πυρός από τήν τρέλλα ενός νεαρού ευπατρίδου, τού Ιππότη Ντυκενουά, πού άνηκε στην προσωπική ακολουθία του Λουδοβίκου 14ου και δδέχετο τήσ αιτήσεως πού υπεβάλλοντο στόν Βασιλέα.

Ο Ντυκενουά, περιμένοντας τόν καινούργιο χρόνο, είχε γίνει στυπτή στό μεθύσι και οι φίλοι του εύρισκαν εύχαισίστησι νά τόν πειράζουν και νά τόν παρακινούν σέ διάφορες τρέλλες.

Σέ μία στιγμή, μία από τήσ κυρίες τής συντροφιάς, τού είπε ότι ήταν τσιγκουνής και φοβιτσιάρης, θέλοντας νά τόν άπομακρύνη από κοντά της, γιατί τό μεθύσι του τήν είχε κάμει έξαιρετικά τοληπρόν.

Ο Ντυκενουά έγινε έξω φρενών άκούγοντας αυτά τά λόγια κι' έτρεξε νά Βγή από τήν αίθουσα.

Όταν ξαναγύρισε, έπειτα από λίγη ώρα, είπε στους φίλους του:

— Σας προειδοζώ μιά έκπληξη, πού θά κάμη τήν έστεινή πρωτοχρονιά τήν ωραιότερη από όλες έχετε γιορτάσει ως σήμερα. Άν θέλετε, ακολουθήστε με ως τή Βασιλική Πλατεία.

Εκεί βρισκόταν τό ιδιόκτητο μέγαρο του Ντυκενουά, κι' ο μεθυμένος ευπατρίδης διάταξε τούς υπηρέτες του νά τό παραδώσουν στίς φλόγες. Γιά νά δώση, μάλιστα, περισσότερη μεγαλοπρέπεια στό θέαμα παράγγειλε νά βάλουν φωτιά και σέ πολλά άλλα σημεία τής Βασιλικής πλατείας.

Όταν ή εύθυμη συντροφιά του Ιππότη έφθασεν εκεί, πελώριες φλόγες ύψωνόνταν από παντού.

Ο Ντυκενουά, γυρίζοντας τότες πρὸς τή φίλη του πού τόν είχε προσβάλει, τής είπε:

— Βλέπετε ότι δέν είμαι ούτε τσιγκουνής, ούτε φοβιτσιάρης.

— Οχι, άπάντησεν εκείνη. Είσαστε μόνο τρελλός και αυτό είνε χειρότερο!

Οι φίλοι του Ντυκενουά, παρὰ τήσ διαμαρτυρίας του, έτρεξαν τότε και είδοποίησαν τή άστυνομία, πού, μέ μεγάλο κόπο, κατώρθωσε νά περιορίση τήσ διαστάσεις τής πυρκαϊάς. Εύτυχώς, σέ λίγο, έπεσε μιά ραγδαία βροχή, πού έσβυσε όλοταύτη φωτιά κι' ενγλύτωσε τούς Παρισινούς από μιά τραγική νύχτα.

Τό άλλο πρωί, ο Ντυκενουά εξύπνησε μέσα σ' ένα κελλί τής Βαστίλλης.

Τήν ίδια νύχτα, τρείς άλλοι ευπατρίδαι, τό μαρκήσιος ντε λα Φορτέ, ο Ιππότης ντε

Κολυπέρ, γιους του περιφίλου ύπουργού του Λουδοβίκου 14ου και ο ύποκόμης ντε Τιγιαντέ, πού δέν ήταν λιγότερο μεθυμένοι από τόν Ντυκενουά, βγήκαν στους δρόμους και άρχισαν νά ληστεύουν τούς άγαθούς άστούς το ύ Παρισίου, πού συνέβη νά έχουν άρρογορηθεί έξω από τά σπίτια των, γιά νά κάμουν τό ρεβενγιόν.

Οι τρείς ευπατρίδαι είχαν γεμίσει μέ αυτό τόν τρόπο ένα μεγάλο σάκκο μέ χουσα νομίσματα, δακτυλίδια, κοσμήματα κ.τ.λ., πού κατόπιν τά πέταξαν ένα-ένα μέσα στό Σηκουάνα, διασκεδάζοντας μέ τό χαρακτηριστικό πάλασμα πού έκαναν πέφτοντας μέσα στό νερό.

Έπειτα ξεκίνησαν γιά νά γυρίσουν στά μέγαρά των. Άλλά, στό δρόμο, συνάντησαν μιά μικρή άνθοπαλίδα πού τούς φάνηκε άρκετά διορρη στο φῶς ενός φαναριού. Οι τρείς ευπατρίδαι τήν άρπάξαν τότε και θέλησαν νά τήν βιάσουν. Άλλ' ή νέα έβαλε τήσ φωνές, καλώντας σέ βοήθεια.

Σ' άπάντησι στίς φωνές της, άνοιξαν μερικές πόρτες και δύο— τρείς σκίες φάνηκαν στό δρόμο.

Οι τρείς ευπατρίδαι τρύπησαν τότε τή δυστυχισμένη νέα μέ τά σπαθιά τους και τώβαλαν άμέσως στά πόδια.

Άλλ' έπειδή άνήκαν στην τάξι των ευγενών, δέν τιμωρήθηκαν γιά τό έγκλήμα τους και μόνο ο ύπουργός Κολυπέρ έδωκε πενήντα έλίες στο γιού του μπροστά σ' όλη τήν αλλη.

Τήν άλλη μέρα, ο Βασιλιάς— 'Ηλιος δέχθηκε στίς Βερσαλλίες τούς Ιππότες των διαφόρων ίπποτικών ταγμάτων.

Κατά τή μεγαλοπρεπή παρέλασι, πού έγινε μπροστά του μέσα στίς άπέραντες αίθουσες του περιφίλου άνακτόρου, συνέβη ένα κωμικό έπεισόδιο.

Ο κόμης ντ' Ωκινκούρ είχε παχύνει πολύ κατά τόν τελευταίο καιρό και ή γυμναστική στολή του τάγματός του άγίου Λουδοβίκου πού φορούσε του έρχόταν τόσο στενή, πού ο δυστυχισμένος μόλις μπορούσε νά προχωρήσει.

Σέ μία στιγμή, τό μεταξωτό παντελόνι του κόμης σκισθηκε από μπροστά και άφισε νά φανούν τά έσώρονατά του και... κάτι περισσότερο απ' αυτά.

Ο Ωκινκούρ δέν έννοούσε, όμως, νά φύγη από τή θέσι του και εξακολουθούσε νά προχωρή στην άξιοθρήνητη αυτή κατάστασι.

Μερικές κυρίες άρχισαν τότε νά διαμαρτύρουνται και νά φωνάζουν γιά τό σκάνδαλο, ενώ οι άνδρες και ο ίδιος ο Βασιλιάς γελοούσαν μέ όλη τους τήν καρδιά.

Ένα νέο σκίσιμο του πανταλονιού έχειροτέρωσε ακόμη περισσότερο τήν κατάσταση. Καί, τότε, ή Βασίλισσα, μαζί μέ τήν ακολουθία της, έγκατέλειψε τήν αίθουσα. Οι άλλες κυρίες τήν έμυμήθηκαν.

Στό άναμεταξύ, ο Ωκινκούρ είχε θάσει μπροστά στό Βασιλιά και θέλησε νά ύποκληθ' . Άλλά τότε τό παντελόνι του έγινε κομμάτια και ο δυστυχισμένος σωριάστηκε κάτω λιπόθυμος από τή συγκίνησι και τή ντροπή του.

Η μελλοντική μόδα γιά τούς άντρες

Ένας μεγάλος Λονδρέζος ράφτης, ο Ουίνστον Τσάνς, έκανε ενδιαφέρουσες προδλέψεις γιά τή μελλοντική ένδυμασία τών άνδρών. Πρώτα απ' όλα— είπε— θά λείψη ή γραβάτα, γιατί είνε ένοχλητική και άνησθη. Τά κοστούμια δέν θά φτιάνωνται πιά από μονότονα γκοίτς, καθε ή μπλέ ύφασματα αλλά από φανταχτερά κόκκινα, κίτρινα ή πράσινα! Κανείς δέν θά φορά καπέλλο, οι φαλακροί όμως θά βάλουν περούκα. Θα καταργηθ' επίσης τό «έπισιμον ένδυμα» γιά τό δρόμο. Τό γελέκο θ' αντικατασταθ' γενικώς τό χειμώνα μέ μάλινο «σπένσερ». 'Η ζώνη, πού κάνει πολύ κακό στην κοιλιά, θά παραρρηχ' και πάλι τή θέσι της στίς πιαντές. Θα συνθίξεται τέλος πολύ ένας συνδυασμός πουκάμισου και έσώβρακου, άνάλογος πρὸς τά γυναικεία κομπινέζον.

Ο άγιος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Τά μαρτύρια των σπουδαστών στην πόλι τής ειδωλολατρείας

Ο Άγιος Βασίλειος γεννήθηκε στην Καισάρεια τής Καππαδοκίας στά 330 μ. Χ. Κατήγετο από άσχημική οίκογένεια. Τά πρώτα μαθήματα τά πήρε στό σχολεία τής πατρίδας του και στά 354 ήρθε στην Άθήνα, όπου βοήκε σπουδαστή τόν Γρηγόριο τόν Ναζιανζηνό, μέ τόν οποίο είχε συνδεθ' διά φίλης από τήν Καισάρεια καθώς και τόν 'Ιουλιανό πού άνωμάσθηκε κατόπιν «Παραβάτης» γιά τούς διωγμούς του κατά τών χριστιανών.

Στήν Άθήνα ο Άγιος Βασίλειος κι' ο Γρηγόριος Βρέθηκαν σ' ένα πολύ περίεργο περιβάλλον. 'Η διαθορά ήταν μεγάλη. Υπήρχαν πολλοί ειδωλολάτρες. Τό Πανεπιστήμιο των Άθηνών άπέφερε, σπουδαίο εισόδημα στην πόλι κι' έτσι ο λαός άνεχόταν τήν συμπεριφορά τών φοιτητών, πού έκτός από τούς καυγάδες πού είχαν μεταξύ τους κι' οι όποιοι κατέληγαν πολλές φορές σέ τραυματισμούς και θανάτους, έάταναν και μέχοι τού σημείου ακόμα νά ένεργούν και ληστικές έπιθέσεις ένεργούν άφροσύνην ιδιωτικών σπιτιών.

Στό Πανεπιστήμιο των Άθηνών έρχόντουσαν από όλα τά μέρη του κόσμου πλούσιοι νέοι πού σπαταλούσαν τό νοήμα τους χωρίς νά τό λογαριάζουν.

Τό έθνοικό περιβάλλον του Πανεπιστημίου ένωσε περισσότερους τούς δύο χριστιανούς νέους. Είχαν τήν ίδια στέγη, τά ίδια γούστα και τόν ίδιο όηλο γιά τή μάθησι. Ένοιωθαν ότι ήσαν μιά ψυχή σέ δύο χωριστά σώματα κι' είχαν ένα κοινό έργο: τήν άρετή.

Έτσι όμως ήσυχου και σεμνοί πού ήσαν, εύρισκαν κυριολεκτικώς τό μπλά τους απ' τούς θεότατους λαούς συμφοιτητές τους οι όποιοι λάδωναν μέρος σέ γλέντια νυχτερινά μέ έταίριες, έπαιζαν τυχερά παιχνίδια και κυρίως έκαναν φάρσες στίς νεοφερμένους.

Όπως συμβαίνει και τώρα στίς στρατιωτικές σχολές, κάθε νεοφερμένος δοκιμάζεται ύποβαλλόμενος σ' άπερίγραπτα βασανιστήρια.

Ο Γρηγόριος μάλιστα μιλάει κάπου γιά τή δοκιμασία στην όποία υπεβλήθη ο Βασίλειος, τό «λουτρο» δηλαδή τήν όποία θά διηγηθούμε παραά κάτω.

Στήν Άθήνα ήκμαζαν τότε οι σχολές των Σοφιστών Προαιεσίφου και 'Ιμερίου. Καί στίς δύο αυτές σχολές φοίτησαν οι δύο φίλοι Βασίλειος και Γρηγόριος. Οι σχολές αυτές φημιζόντουσαν πολύ και οι πλούσιοι έστελναν τά παιδιά τους γιάτί ήσαν βέβαιοι ότι θά άπογοτεύσαν όχι μόνον πραγματική μόρφωσι, αλλά και πατρική στοργή. 'Η έεραν ότι οι σοφισταί τούς έφαιναν μέ γλυκύτητα και καλωσύνη. Όταν μάλιστα μερικοί σπουδασταί ήσαν άποροι, οι διδάσκαλοί τους δέν τούς έπαιρναν άμειβή και τούς βοηθούσαν ακόμα χρηματικώς σέ περίπτωση άρρώστειας ή οικονομικής στενωχίας.

Η συμπεριφορά αυτή των διδασκάλων έκανε τούς μαθητάς νά συαγωνίζονται ποιος θά προσελκύση περισσότερους σπουδαστές στή σχολή τους, είτε έκουσίως ή και διά τής βίας. Οι μαθηταί κάθε σοφιστού άποτελούσαν μιά ομάδα τόν «χορό», ένα είδος σωματείου μέ άρχηγό πού όνομαζόταν «προστάτης».

Έφθαναν μάλιστα σέ σημείο νά στέλνουν πράκτορες τών σχολών νά τών Πειραιά γιά νά έξασφαλίσουν κάθε νέο μαθητή πού φθαινε, άκριδώς όπως σήμερα οι πράκτορες τών έξ-

νοδογείων μπαίνουν στα Βαπόδια έπρὸς άγραν πελατών.

Οι πράκτορες αυτοί συαγωνιζόμενοι νά πείσουν τούς νεοφερμένους νά προτιμήσουν τή σχολή πού άντιπροσώπευαν, μάλωναν νερά μέχοι τού σημείου νά χτυπιούνται άγρια. Γιά τόν λόγον αυτόν κάθε πλοίαρχος συνάδευε τούς νέους στην Άθήνα, αλλά και πάλιν ή τύχη τους τούς έφαινε συχνά στά χείρια των πρακτόρων. Καί τά βάσανα του νεοφερμένου φοιτητού ήσαν άτέλειωτα.

Υστερ' από τούς πράκτορες παρελάνθαναν τούς νεοφερμένους οι συμφοιτηταί τους, οι όποιοι ύστερα απ' τις είρωνείες, τις κοροϊδίες και φάρσες χονδροειδείς κατέληγαν τέλος και στή δοκιμασία του λουτρού.

Μαζεύονταν δηλαδή άρκετα φοιτηταί και μέ πομπή έφταναν στό λουτρό. Εκεί ένδυναν τό νεαρό σπουδαστή μέ κραυγές και φασαρία. Γυμνός ο νεοφερμένος και τρικλίζοντας από φόβο, άκούγε ξαφνικά τούς συμφοιτητάς του νά τού φωνάζουν νά τρέξη γρήγορα, γιατί έφθασαν έπιδρωμείς και σφάζουν! Άρχιζε λοιπόν νά τρέχη και τότε δεχόταν πάνω του κουβάδες μέ νερό και σαπουνάδες. Άν θυμωαν ή φοδόναν, ή έπίθεσις έκ μέρους των συμφοιτητών πού γινόταν πιδ άγρία. 'Υστερ' απ' όλα αυτά μισοσπεσμένος δεχόταν τά συαγητήρια των συμφοιτητών του, οι όποιοι τού άνήγγελλαν ότι ένινε πλέον συνάδελός τους και κατατάσσεται κι' αυτός στό νορό.

Ο Γρηγόριος λέγει ότι γιά τόν φίλο του Βασίλειο ένινε έκαίρεσις. Άντιθέτως όμως από άλληπινήν είνε γνωστόν ότι όταν ο Μέγας Βασίλειος έτοιμάσθηκε γιά τό λουτρό, οι συμφοιτηταί του, έκαναν μεγάλον πάταγο γιά νά τόν τρομάξουν και τόν έλυσαν άγρίως μέ σαπουνάδες!...

Άλλά και τό πάθημα του λουτρού άν δέν συνέβη είς βάρος των, οι δύο φίλοι θά βοήκαν άσφαλώς μεγάλους υπελάδες απ' τούς συμφοιτητάς τους. Είνε γνωστόν έξ άλλου ότι άν και άπέφευγαν οι δύο χριστιανοί σπουδασταί τήσ διασκεδάσεως μέ τούς συμφοιτητάς των, έσύναζαν όμως στίς παραστάσεις των άρχαίων δραμάτων πού έδιναν οι πλούσιοι σοφισταί στά σπίτια τους.

Πάντως τόσο ο Βασίλειος, όσο και ο Γρηγόριος ήσαν ο στόνος των άλλων σπουδαστών, πού ήσαν όλοι νεαροί 15—16 έτών, ενώ αυτοί είχαν ηλικία 25 έτών.

Μ' όλην όμως τή διαθορά των Άθηνών και τούς έξωφρενισμούς των συμφοιτητών του, ο Μέγας Βασίλειος ένινε στην ειδωλολατρική Άθήνα 42 χρόνια. Σπουδάσε οπτοική, γεωμετρία και Ιστοική.

Όταν γύρισε στην πατρίδα του βοήκε τή μεγαλύτερη άδελφή του Μακρίνα καλόγρια σ' ένα μοναστήρι. Τότε άποταρβήθηκε κι' αυτός σέ μιά ένσημα όπου έζησε ζωή ασκητική. Δέν παρέλειπεν όμως ν' άνακατεύεται στίς θρησκευτικές διαμάχες.

Ο λαός τής Καισάρειας, ο όποιος τόν θαύμαζε γιά τή μεγάλην παιδείαν, τήν έξοχη άρετή του και τή φιλανθρωπία του, έήτησε στό 370 τό διορισμό του σέ άρχιεπισκόπου στή θέσι του άποθανόντος Ευσέβιου. Ο Βασίλειος άπαθής εν είς Κύριον τήν 1ην 'Ιανουαρίου 379 σέ ηλικία 79 έτών.

Ζητούνται Δήμαρχοι

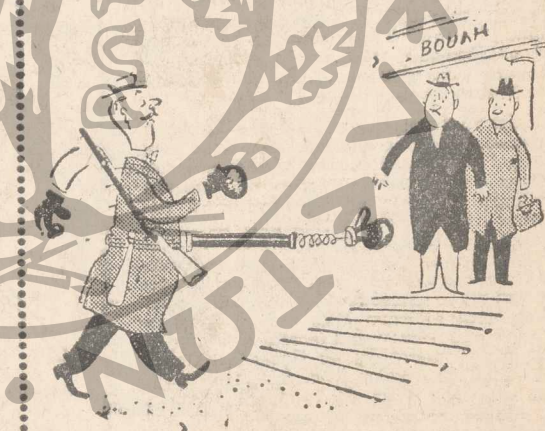
Τό άρμόδιο άγγλικό 'Υπουργείον Άνοικοδομήσεως ζητεί πρόσωπα ίκανά νά γίνουν δήμαρχοι των καινούργιων πόλεων πού σκοπεύει νά χτίση. Μπορεί νά είνε άντρες ή γυναίκες, άρκεί μόνο νάχουν δυναμικήτητα, φαντασία και πρωτοβουλία. Ο μισθός τους θάην άρκετά σεβάστος: 2.500 λίρες τό χρόνο.

—Τους έβαλα, Ευτέρπη μου, διπλά κάγκελλα, γιατί είνε διδυμα!...

—Άφες με, πολυοκλέστη, γιατί θά φωνάξω και νέα αστυφύλακα!

— Είνε δική μου έφεύρεσις! 'Ελπίζω ν' άρέση πού στους κυρίους δουλευτάς!...

Ο Ζάρο άγας, όταν έπεσκέφθη τας ΆΑή-
νας — σε ηλικία 156 ετών — και συνμι-
λησε με τον Βενιζέλο.

Πώς να ζήσετε 156 ΧΡΟΝΙΑ!

Το μυστικό του Ζάρο Άγα

Του συνεργάτου μας
κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Η Πρωτοχρονιά είναι η συμβολική μέρα που προσθέτει στη ζωή του γηρασμένου πλανήτη μας και των κατοίκων του το βάρος ενός χρόνου. Γι' αυτό είναι και η μέρα φιλοσοφίας του νοήματος της μακροβιότητας. Τη φιλοσοφία αυτή την εμψνεύει ο καθένας σύμφωνα με την ειδική αντίληψη που έχει για τη ζωή. Και δεν υπάρχει νομίζω, πιο ενδιαφέρουσα έμπνευση από αυτήν που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος που έχει συμπυκνώσει την πείρα... 156 χρόνων. Πρόκειται για τον — μακαρίτη τώρα — φίλο μου Ζάρο Άγα. Έζησε 160 χρόνια και πέθανε το 1934 από αυτοκινητιστικό δυστύχημα! Τέσσερα χρόνια πριν από το θάνατό του είχε την ευχάριστη να δεχθώ την επίσκεψή του στην Αθήνα. Πέρασε απ' εδώ πηγαίνοντας στην Αμερική, όπου τον είχε καλέσει για έπιστημονική εξέταση η 'Αντιαλκοολική Έταιρία των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Ήλθε και με βρήκε με το συστατικό γράμμα ενός φίλου μου από την Κωνσταντινούπολη. Ήταν ψηλός, ευθυμής, με ψαλλιδισμένο, σύμφωνα με τη μόδα της εποχής, μουστάκι, με αρκετές νεββάλετες... μαύρες τσίχλες στην κόμη, με γερά τα περισσότερα δόντια του και με ελαφρούς πόνους στα ούλα του εξ' ασορμής ενός νέου φρονιμίτη που έπρόκειτο να φυτρώσει!

Είδα το «νοούσι» του κι' όλα τα άλλα πιστοποιητικά της ηλικίας του. Έτος γεννήσεως: 1774! Μου είπε πολλά και περίεργα για το πώς κατάφερε να περάσει τον έναμιση αιώνα και να αισθανεται περίφημα στην υγεία του. Κατόπιν με παρέκάλεσε να μεσολαβήσω να δει τον Βενιζέλο. Η ελληνοτουρκική φιλία ήταν πρόσφατη κι' ο Ζάρο Άγας που ήταν στενός φίλος και προστατευόμενος του Κεμάλ, ήθελε φαίνεται να κάνει λίγη πολιτική. Τηλεγράφησα στο Πολιτικό Γραφείο και μου έδωσαν την απάντηση ότι «ο Πρόεδρος, μοιράζοντάς πολύ απροσχημένους θα δεχθεί άμεσα το Ζάρο Άγα». Πραγματικά ο Κούρδης Μαθουσαλάς, συνοδευόμενος από τον υποψαφισμένο και έναν άλλο συνάδελφο — 'Υπογνήτη τώρα του Πανεπιστημίου — έγιγνετο σε λίγο δεκτός από το Βενιζέλο, ο οποίος του επιδοκίμασε εξαιρετικές περι-

ποιήσεις. Μιά από τις ερωτήσεις του ήταν: — Δεν μου λές, Άγα μου, τί πράγμα σου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στα 156 χρόνια της ζωής σου;

Ο Ζάρο κάθισε τα πονηρά βλέμματά του πάνω στο Βενιζέλο, τον χτύπησε χαϊδευτικά στους ώμους κι' απάντησε:

— Έκείνο που μου έδωσε τη μεγαλύτερη χαρά στη ζωή μου και για το οποίο ευχαριστώ τον Άλλαχ είναι που μου έπεφύλαξε την ευκαιρία να γνωρίσω εσένα... πασά μου!

Ο Βενιζέλος, μολοντί κατάλαβε την πονηρία του Μαθουσαλά, μεδίασε ευχαρίστημένα και χαϊδώνε το μουστάκι του.

Το μεσημέρι τον καλέσαμε στη Γλυφάδα για φαγητό. Δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να μη σε αυτοκίνητο κι' επέμενε να πάμε με τα πόδια!

— Μά, Άγα μου, είναι δέκα χιλιόμετρα...

— Κι' αν είναι; Θα πάμε σιγά-σιγά. Έγώ δεν κάθομαι ποτέ σ' αυτά τα δαιμονισμένα πράγματα.

Εν τούτοις πήγαμε με τ' αυτοκίνητο. Ήταν 'Ιούνιος κι' η ακτή στις δόξες της.

Ο Ζάρο Άγας παρακολουθούσε με βαθύτατο θαυμασμό και συγκίνηση τις ημίγυμνες γόσσες που κολυπούσαν ή λιάζονταν στην αμμουδιά. Ομιλήθηκε όμως τη γυναίκα του — ήταν νεοπαντρός για 14η φορά — και απέστρεψε τους δαδάλους από το κολασμένο θέαμα.

— Δεν πάμε να φάμε σε καμιά ταβέρνα καλύτερα;

Επιστρέψαμε στην Αθήνα. Σε μία ταβέρνα της Πλάκας, που καταλήξαμε, ο Ζάρο Άγας μάς αφηγήθηκε τις εντυπώσεις του από μία προηγουμένη επίσκεψή που είχε κάνει στην Ελλάδα.

— Πότε, Άγα μου;

— Μά... πριν από εκατόν '86 χρόνια!

Ήταν η εποχή της Ελληνικής Έπανάστασης. Ο Ζάρο ήταν τότε τσαούσης και πολέμησε στην Πελοπόννησο μαζί με τον 'Ημπαή. Εξαιτίας μου υποβάλλει μία καταπληκτική ερώτηση:

— Τον γνώρισε τον Κολοκοτρώνη;

— Όχι, Άγα μου. Δεν τον... πρόλαβα.

— Έγώ τον γνώρισα. Με είχε πιάσει αιχμάλωτο αλλά δεν μ' έσφαξε... όπως έπρεπε! Καλός άνθρωπος.

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

— Άπλο έισιτήριο, άνευ έπιστροφής. Ξερετε, είμαι άρχαίος και μπορεί να μη ζαναγουρίσω...

Όλα αυτά είνε ενδιαφέροντα. Μά το πιο ενδιαφέρον είναι το πώς κατάφερε ο Ζάρο Άγας να περάσει τον έναμιση αιώνα και να βγάλει στα 156 χρόνια του μαύρα μαλλιά και νέους φρονιμίτες. Του ζήτησα επίμονα να μου αποκαλύψει το μυστικό της μακροβιότητας. Μου είπε:

— Νομίζω πως δεν υπάρχει κανένα μυστικό. Τα πράγματα είναι απλά. Πρώτα-πρώτα δεν στενοχωρόθηκα ποτέ στη ζωή μου περισσότερο από ό,τι έπρεπε. Κάθε φορά που μου συνέβαινε κανένα μεγάλο δυστύχημα έλεγα: «Τί να γίνει; Έτσι ήθελε ο Άλλάχ». Και τόβγαζα από τη σκέψη μου. Αυτό είναι το καλύτερο φάρμακο που πρέπει να χρησιμοποιούν όσοι θέλουν να ζήσουν πολλά χρόνια. Να σου πω τώρα και τα άλλα. Δεν τρώω κρατά. Μ' άρρουν τα φρούτα, το τυρί και τὰ... φασόλια. Πίνω πολύ νερό, μ' άχι και ποτά. Μ' άρρουν οι πρωτοκαλλάδες και οι λευμάδες. Περπατώ πολύ. Δεν μπήκα ποτέ μου σε τραύ. Κοιμούμαι δυό ώρες το μεσημέρι και όγτώ τ η νύχτα. Δεν είχα ποτέ μου γαρέμ. Όταν πέθανε η μία γυναίκα μου έπαίρνα άλλη. Ή σήμερινή είναι η δεκάτη τετάρτη. Δεν πηγαίνω σε γιατρούς. Δεν παίρνω φάρμακα.

— Έκανες πολλά παιδιά;

— Όχι πολλά. Είκοσι ένα. Μά δεν βγήκαν σόι. Τα περισσότερα πέθαναν. Ο μικρός μου ο γιός είνε πολύ υπερμπάντης.

— Πόσο χρονών είναι;

— Ενενήντα δύο!

— Και γιατί είναι υπερμπάντης ο μικρός γιός σου;

— Κυνηγεί πολύ τις γυναίκες. Αυτές θά τον φάνε...

Το πρωί της επομένης ο φίλος μου Ζάρο Άγας έφυγε για την Αμερική. Όταν μ' αποχαιρετούσε μου επανέλαβε τη σύστασι να μη σκοτιζώμαι για τίποτε, αν θέλω να ζήσω πολλά χρόνια και πρό παντός να μη «σεκλετίζωμαι» για τις γυναίκες...

Κύτταξε να μην την πάθης και σύ σαν τον υπερμπάντη το γιό σου που θά τον φάνε οι γυναίκες.

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του. Μετά ένα μήνα είδα στις αμερικανικές έφημερίδες φωτογραφίες του Ζάρο Άγα ανάμεσα σε εσθές καλλονές των νυκτερινών κέντρων του Μπροντγουάι. Φαινόταν πολύ γαρούμενος και πολύ ενδιαφερόμενος για το γοητευτικό περιβάλλον του.

Γύρισε στην Πόλη φορτωμένος δολάρια, δόξες και... άφροδισία νοσήματα. Τον έβαλαν δια της βίας σ' ένα νοσοκομείο. Έγινε καλά. Ο Κεμάλ τον διώρισε άοικλητήρα των Άνακτόρων του Ντολά Μπαζέ. Μά ο Ζάρο Άγας πέταξε μετά μία έβδομάδα τη χρυσοπαικίλη στολή, φόρεσε την τραγιάντα και επέστρεψε στην προκυμαία του Γαλατά, όπου ανέλαβε τα καθήκοντά του ως πρόδρου των ναυαγλήδων. Στο επάγγελμα άλλως τε αυτό είχε υπηρετήσει κάπου εκατό χρόνια.

Μιά μέρα — τον Άπριλη του 1934 — διασπίνοντας τη γέφυρα που ένώνει τις δυό όθες του Κερατίου βρέθηκε κάτω από τους τροχούς ενός αυτοκινήτου. Έτσι πέθανε πρόωκα και άδοξα ο Ζάρο Άγας. Αν δεν είχαν... έφευρεθί τα αυτοκίνητα ίσως να κατώρθωνε να γιορτάσει τη διακοσιοετήριδά του, τρώγοντας φασουλάδα, τυρί και φρούτα...

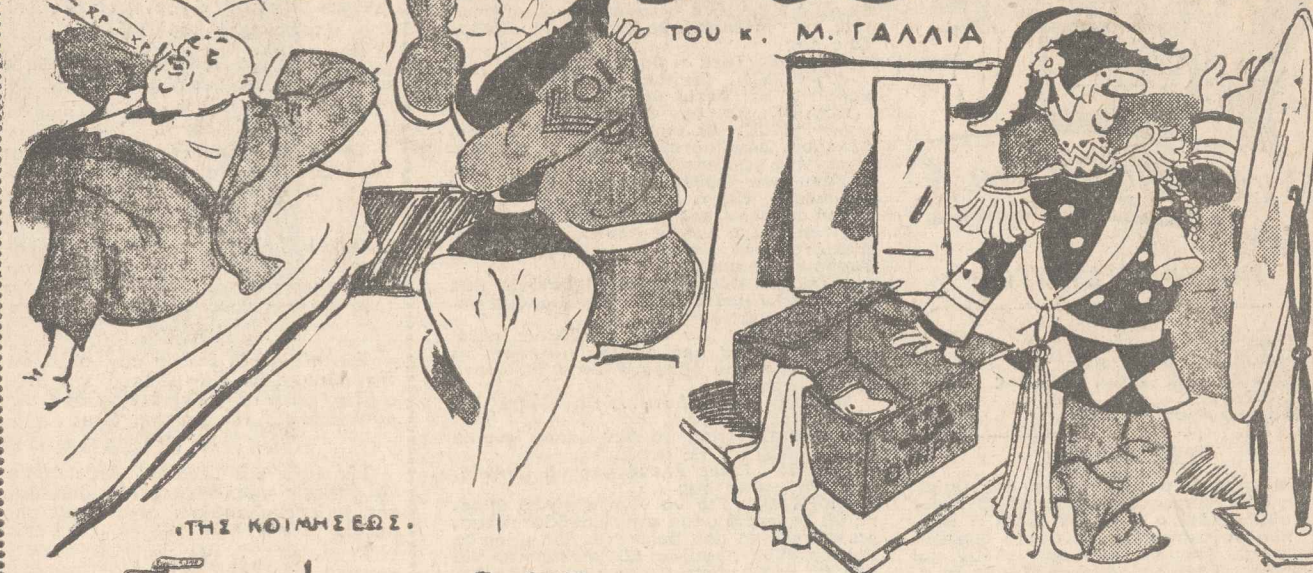
ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ρωμαντισμός στην Αμερική

Όταν η συζυγος του Άμερικανού Άρτουρ Μάτιους υπέβαλε αίτησι διαζυγίου, αυτός πήγε στο σπίτι της για να την ικετεύσει για τελευταία φορά να συμφιλιωθούν. Έμπρός στην έπιμονη άρνησή της, κυριεύθηκε από άπόνγνω, την έσκότωσε με το ρεβόλβερ του κι' έπειτα ζέσπασε σε λυγμούς άπεληπίσιας. Βούτησε το δάχτυλό του στο αίμα του θύματος του κι' έγραψε πάνω σ' ένα άσπρο τραπεζομάντιλο τις λέξεις (Σ' αγαπώ). Άρπαξε κατόπιν τη νεκρή στην άγκυλιά του κι' άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Κατώρθωσε όμως να τραυματισθί μόνον. Τώρα νοσπλεύεται σ' ένα νοσοκομείο, για να διακοσθί όταν γιορτασθί το τραύμα του. Δεν έχάζκε λοιπόν ο ρωμαντισμός απ' την μινιέρνα Αμερική...

Εορτολόγιον

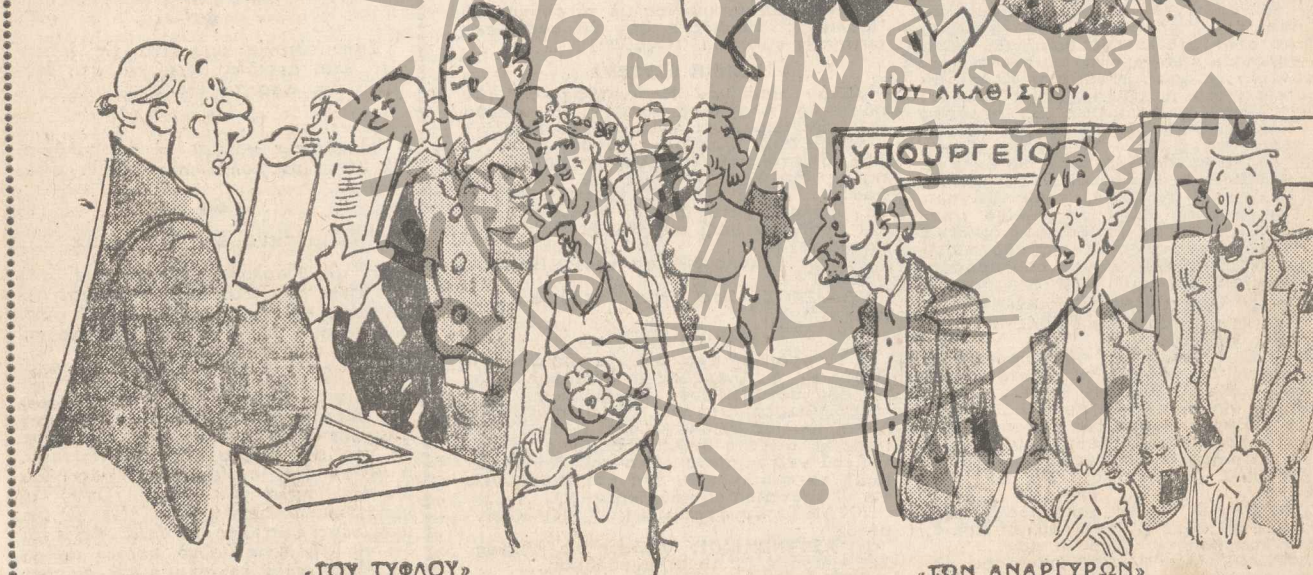
ΤΟΥ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ.

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

ΤΩΝ ΑΝΑΡΙΓΥΩΝ.

οθάνθηκα πως η αγάπη μου ή-
ταν διπλή. Φόρεσα τη γραβάτα
την ίδια στιγμή κι' απάνω στη
συγκίνησή μου, αποφάσισα να
χαρίσω αυτή που φορούσα,
στους φτωχούς.

Το κέλεο

Ο Παυλάκης έλεγε πως ή-
ταν οικονομός, οι άλλοι τον
έλεγαν τσιγκουνιάρη. Κατά βάθος
και τα δυο είναι το ίδιο πράγ-
μα. Όταν ο Παυλάκης ήταν να
πάει σπίτι, έδειχνε μεγάλη
μεγάλη προθυμία. Όταν όμως
ήταν να δώσει τον έπαινο ένα
παράξενο οφείμο στην ψυχή.
Και τώρα έπρεπε να δώσει. Έρ-
χόταν πρωτοχρονιά και η Σά-
σα, όπως όλες οι Σάσες κι' οι
Κατίνες κι' οι Μαρικές κι' όλα
τα θηλυκά θα περίμενε, βέ-
βαια, το δώρο της. Τι διάβολο
έρωτα είχαν δέκα μήνες τώρα!
Ήταν μια υποχρέωση που δεν
έπιπρεπόταν να την αγνοήσει.
'Αλλά τα λεφτά που έδινε —
τό ιερόν μου κρήμα, όπως τό-
λεγε — τον πανούργαν. Έπρεπε
ν' αποφύγει το έξοδο, αλλά να
κρατήσει και τα προσχήματα.

Λοιπόν, να ιδεί τι θα κά-
νυ, είπε χαμογελάοντας, θα
δημιουργήσω ένα καουτσούκι.
Θα ψυχανθού οι αχέσεις μας
και θα διακόψουμε για λίγες
μέρες. 'Ισως να περάσουν οι
πρώτες μέρες. 'Υστερα θα πάω
πρώτος εγώ, θ' ανανηλώσω πως
δίδω τον φταίξιμο ήταν δική
μου και θα ξαναπαύσουμε δου-
λειά. 'Αλλά η κρίση μου μέρα θά-
χη ξεκαρτί!

Το νυστό κόλλησε, δηλαδή.
'Εξ άλλου δεν ήταν η πρώτη
φορά που θα καυγάδιζαν. Κι'
άλλες δυο φορές είχαν ξανα-
τασκαφίσει και είχαν ένα μικρό
θυμωμένο διάλειμμα στις σκέ-
ψεις τους. Και πάντα πρώτος
πήγαινε ο Παυλάκης να (προ-
σέση) γιατί η Σάσα ήταν πε-
ρηφανός κι' εγωιστικός χαρα-
κτήρας.

Ο Παυλάκης έτριψε τα χέ-
ρια του ικανοποιημένος με το
κόλλητο του. Και ξεκίνησε για να
το βάλει σε πράξη. Ήταν έξω
μέρες πριν από την πρωτοχρο-
νιά, ώστε να μη φανεί ο σκοπός
του. 'Η σκηνή έγινε με πολλή
επιτυχία. Ο Παυλάκης βρήκε
αφορμή πως η Σάσα είχε αρ-
χίσει στο ραντεβού. Έκείνη
του είπε πως είχε καθυστερήσει
το τραμ. Έκείνος της είπε πως
έπρεπε να πάρει ταξί και να
τασκαφίσει νάρθη στην ώρα της,
γιατί ο άλλος δεν είχε γαϊδού-
ρι να την περιμένει. Εκείνη του
είπε πως πέντε λεφτά είχε αρ-
χίσει όλα κι' όλα, έκείνος της
είπε πως του έχει κάνει πολ-
λές (γαϊδουριές) εκείνη του
είπε πως δεν τον παρεξηγούσε
γιατί μπορεί να είχε τα νεύρα
του, έκείνος είπε ότι έπρεπε
να καταλάβει πως ήταν μεγάλη
της τιμή που τον είχε φίλο και
να τόχη υπ' όψει της, εκείνη
που για πρώτη φορά ήταν τό-
σο υπομονετική — του είπε πως
δεν μιλάνε έτσι στις γυναίκες,
εκείνος της είπε πως «έτσι εί-
μαι κι' αν δεν σ' άρεσω υπο-
πείς να πηγαίνεις στο σπίτι
σου», εκείνη έφυγε νευρισμέ-
νη κι' εκείνος έμεινε πολύ ε-
υχαρισμένος.

Πέρασαν τέσσερες μέρες και
ο Παυλάκης σκεπτόταν πως εί-
χε γλυτώσει το λιγώτερο ένα
κατοστάρη χιλιάδες. Και ήταν
πολύ χαρούμενος γι' αυτό. Κα-
τά τις δέκα 'Ιανουαρίου θα πή-
γαινε γεμάτος ταπεινοφροσύ-
νη να ζητήσει συγγνώμη.

Την παραμονή της Πρωτο-
χρονιάς, βγαίνοντας το μεση-
μέρι από το γραφείο, άκουσε
μια γυνίμη φωνή: «Παυλάκη!».
Ήταν η Σάσα. Τον πλησίασε
γεμάτη ταπεινοφροσύνη.

— Πρέπει να σου μιλήσω...
Κάθεσαν κάπου και η Σάσα,
με μάτια μισοδακρυμένα εί-
πε:

— Παυλάκη, ήρθα να σου ζη-
τήσω συγγνώμη. 'Εγώ φταίω
για το προχθεσινό επεισόδιο.
Ναι, ναι... μη θέλεις να με
δικαιολογήσει! Όλο το φταί-
σιμο είναι δικό μου! Έπρεπε
νάρθη στην ώρα μου και δέκα

λεπτά νωρίτερα μάλιστα. Κι' ό-
ταν μουκάνες τις λογικές σου
παρατηρήσεις, δεν έπρεπε να
σου αντιμιλήσω και να δείξω
τόση αγένεια σε σένα, που
πάντα είσαι τόσο καλός κι' ευ-
γενικός μαζί μου. Βλέπεις,
Παυλάκη, αυτή τη φορά έρχο-
μαι ενώ πρώτη να υποχωρήσω.
Πες μου, με συγχωρείς;

Τι να κάνει ο Παυλάκης; Τη
συγχώρεσε. 'Υστερα η Σάσα του
είπε να πάνε έναν περίπατο,
τον πήρε αγκαζέ και τράβηξε
προς την όδον 'Ερμού. Έκεί,
στάθηκαν σε μία βιτρίνα.

— Τι ώραια τσάντα! είπε η
Σάσα δείχνοντάς τη.

Η συγγνώμη στοίχισε εκατόν
τριάντα χιλιάδικα. Χωρίστηκαν
α' ένα πολύ θερμό φιλή. Κι' έ-
δωσαν ραντεβού για την τρίτη
μέρα της Πρωτοχρονιάς, στις
έξη ακριβώς.

— Δεν θ' αργήσω ούτε δευτε-
ρόλεπτο!... του υποσχέθηκε.
Την περίμενε ως τις έφτά-
μιση. 'Αλλά η Σάσα δεν φάνη-
κε. Και τότε ο Παυλάκης κα-
τάλαβε πως η Σάσα τον είχε
καταλάβει...

Όποιος χάνει στα χαρτιά

Εγώ αποφεύγω πάντα τα χάρ-
τια, γιατί δεν ξέρω να παί-
ζω καλά και γιατί είμαι άτυ-
χος. 'Η και για τα δυο μαζί.
'Αλλά μια πρωτοχρονιά, μπορείς
να μην παίζεις. Όπου και να
πάς, μά σε σπiti, μά σε κλη-
νική, θα βρεθείς μπροστά σε
να τραπέζι με τραπούλες ένε-
κα το καλό του χρόνου.

Θέλοντας και μία, λοιπόν,
στρώθηκα κι' εγώ. 'Αν και κα-
κήν είμαι συντηρητικός και
προσπαθώ να χάσω τα λεφτά
μου όσο μπορώ πιο άρνα, έ-
κείνο το πρωτοχρονιάτικο βρά-
δυ μ' έπιασε το φιλότιμο. Δι-
πλα μου ακριβώς, όρθι, στεκό-
ταν μία κυρία ή δεσποινίδα —
δεν καλοξέρω γιατί πρώτη φο-
ρά τη γνώριζα — που παρακο-
λουθούσε μ' ενδιαφέρον το
παίξιμό μου. Ήταν ένα κομμα-
τί, με κάτι μάτια γεμάτα φλό-
γα και υποσχέσι. Άντε τώρα
να παίζεις συγκατακλιμένα και
να ελέγχεις πενταροδεκάρες, ό-
ταν οι άλλοι ξαννοήνουν ότι
ο Κολόμβος όταν έφυγε για ν'
ανακαλύψει την 'Αμερική, Σα-
νοίχτηκε, λοιπόν, κι' εγώ, για
να μην κάνω μίζερη εντύπωση
στην κυρία που λέγαμε και που
είδεινε τόσο ενδιαφέρον για
μένα. Την έβαλα, μάλιστα,
που χαϊρόταν τις σπάνιες φο-
ρές που κέρδιζε και έκανε
«άχι!» τις πολλές που μου τα
μάζευαν. Σε μισή ώρα ζετινά-
χτικα και σηκώθηκα.

— Δεν παίζετε άλλο; με ρώ-
τησε η κυρία.
— Τα έχασα όλα, κυρία μου.
Τότε η κυρία μου κάρφωσε
ένα βλέμμα γεμάτο ύπνο, α-
μένα και είπε χαμογελάσά:

— Δεν παίζει! Όποιος χάνει
στην αράχια, κερδίζει στην
ανάπη. Έλατε να πιείτε ένα
λικέρ.

Την ακολούθησα στο διπλά-
νο σαλονάκι. Ημιασε μόνι,
μου πρόσφερε λικέρ, τσουγκρί-
ομας, ήπιε και τότε είπε:

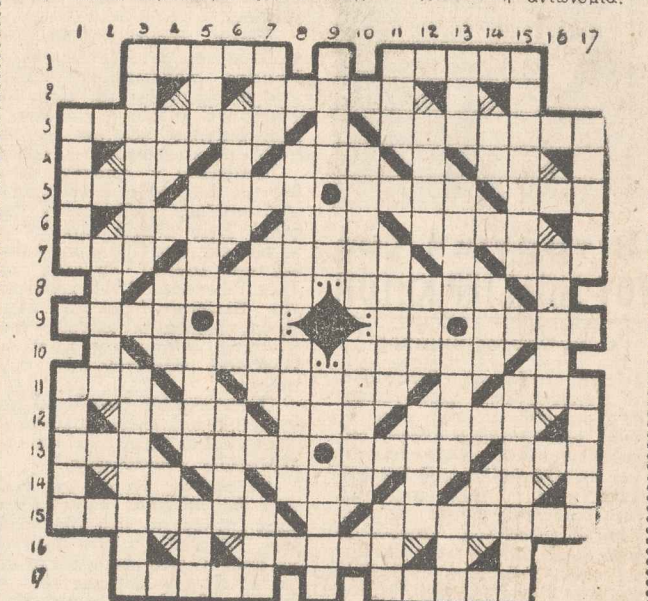
— Ρωτε έτοι, λοιπόν, Όποιος
χάνει στα χαρτιά κερδίζει στην
ανάπη.
— Μα βέβαια. Δεν το ξέρετε;
— Όχι. Τώρα θα το μάθω.
Και χωρίς άλλη κουβέντα, τη
βουτήκα και της έδωκα ένα
φιλή. 'Αμέσως μου έκοσε κι'
εκείνη ένα τρανταχτό χαστός.
κι, που άστραψε το μάγουλό
μου.
— Μα πως; Έσείς δεν είπα-
τε, κυρία μου...
— 'Η προθυμία το λέει!...
Έκείνη τη στιγμή φάνηκε ο
οικοδεσπότης στην πόρτα, μ'
ένα ποτήρι στο χέρι:
— Με το καλό ο καινούργιος
χρόνος! είπε ενώ εγώ χαίδενα
το μάγουλό μου.
Πρέπει να εξομολογηθώ ότι
είνε η τρίτη φορά που την πα-
θαίνω. 'Ηθελα νάδερα ποιος
έβγαλε αυτή την προθυμία.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 101

Οριζοντίως

- 1) Χερσόνησος της Β.Α. 'Α-
σίας. — Όνομασία του Θεανθρώ-
που.
- 2) 'Ημέρα της εβδομάδας.
- 3) Μέρος του οργανισμού μας
που εκτελεί σπουδαιότητα έργα-
σία. — Ευρωπαϊκό κράτος.
- 4) 18. — Πρόθεσις. — Νότα
μουσικής.
- 5) Γάλλος στρατάρχης του Α'

- 6) Το της πατρίδος μας είναι
ιερό. — 'Ιανέριο. — Έκει τε-
λειώνει η θάλασσα και αρχίζει η
ξηρά.
- 7) Ευγενικό ζώο. — 'Η. 'Αρτε-
μις (λατινικά). — Συνεταιριστι-
κός όρος.
- 8) Κ άτοικος της πόλεως. —
Σαρκική απόλαυσις.
- 9) Χρονικό διάστημα αρκετά
σημαντικό. — Δηλώνει συγκατάθε-
ση. — 'Ανεκτική αντίρρηση.

- παγκοσμίου πολέμου. — Σύνολο
ατόμων — Δεν κάνει τον παπά.
— Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 6) 'Αγία. — Πρακτορείο ειδή-
σεων. — Χρονικών επίγραμμα (κα-
θαρ.).
- 7) Σήμα κινδύνου. — 'Η λαμ-
βανόμενη από έναν ασθενή ποσο-
τής φαρμάκου. — Συμπερασματι-
κός σύνδεσμος.
- 8) Προεκάλεσε τον Τρωικό πό-
λεμο. — Το πομπιστάσιο ενός
κτηνοτρόφου.
- 9) Λεία άγριων ζώων. — 'Αν-
θη. — Αριθμητικό. — Λίγοι είναι έ-
κείνοι που δεν το έλαβαν απ' την
'Αμερική.
- 10) Κονιορτός. — Τραγωδία του
Ευριπίδου.
- 11) Ποταμός της 'Ελλάδας. —
'Ετσι τελείωσαν τα όνειρα των
ναζί περί παγκοσμίου κυριαρχίας.
— 'Αφες (δημοτ.).
- 12) Τραγωδία. — Ποσοτικών έ-
πίγραμμα (δημοτ.). — Κορδόνι.
- 13) Καύσιμος ύλη. — Έκωγ...
— Εύχρηστο συναισθημα. — Πρό-
θεσις.
- 14) «... ντε Φράνκ» νομός της
Γαλλίας. — 'Ηλικία κατά την ό-
ποια ο άνθρωπος αρχίζει να θεω-
ρητά ώριμος. — Τα δικά σου.
- 15) 'Οχι σπάνιος. — Όνομασία
μιάς κατηγορίας μουσικών όργα-
νων.
- 16) Έργα της άράχνης.
- 17) Το Μιλάνο είναι υπερήφανο
για την δική του. — Το βλέπουμε
μάλλον με τα μάτια της φαντα-
σίας μας.

Καθέτως

- 1) Εύκολοκατάληπτος. — Δέρμα
ζώου χρησιμοποιούμενο για την
μεταφορά όρνυ.
- 2) Κάθε άνθρωπος έχει το δι-
κό του.
- 3) Αρχαίος βασιλεύς αλλά και
ο βασύπλουτος της εποχής μας.
— Μεγάλος δραματικός ποιητής
της Γαλλίας.
- 4) Αρνητικό μόριο. — 'Αντι-
νομία: ο καθένας. — Γενικός
Γραμματέας του Ο.Η.Ε. (το έ-
παινον του μόνο).
- 5) Θέα των αρχαίων. — Γνωρί-
ζω (αόριστος άρχ.). — Σχηματι-
ζεται στην επιφάνεια της θαλάσ-
σης. — 'Αποψις.

Καθέτως

- 1) ΘΕΟΣΕΒΗΣ — ΠΑΣΣΑ-
ΛΟΣ, 2) ΗΝ — ΣΥ, 3) ΑΠΕΙΟ-
ΠΛΑΣΤΗΣ, 4) ΑΗΔΗ — ΣΥΚΑ,
5) ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ, 6) ΡΑΙΒΟΣ
— ΝΗΡΕΥΣ, 7) ΠΝΟΑΙ, 8) ΣΥ-
ΝΑΠΙΑ — ΛΙΤΟΤΗΣ, 9) ΣΠΙΤΙ,
10) ΜΟΥΤΣΟΣ — ΑΜΥΛΑΟΣ, 11)
ΟΚΝΟΣ, 12) ΣΤΟΛΟΣ — ΔΗ-
ΜΕΥΩ, 13) ΣΤΕΡΙΑΝΟΣ, 14)
ΑΚΙΣ — ΠΟΣΗ, 15) ΣΤΑΘΙΔΑ-
ΜΠΕΛΟΣ, 16) ΙΑ — ΤΕ, 17) Α-
ΝΑΡΧΙΚΑ — ΣΠΑΤΑΛΟΣ.

ο Καζαμίας του 1947

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Στον 'Υδροχόνον βρίσκεται ο ήλιος και πάλι
κι' υπό την προστασίαν τους τον έχουν οι Μεγάλοι,
διότι με τ' ατέλειωτα τα είπα και τ' είπα,
στο τέλος κάνουν, πάντοτε, μέσ' στο... νερό μιά τρύπα.

Και νέους περιορισμούς χωρίς κομμιάν αιτία
μας επιβάλλει η Πάουερ και ούτω κατά πρώτον
από το σκότος γίνεται το 'Αστυ μας Σκωτία
κι' είναι ανυπερκότο το φως ακόμα και των φώτων!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Είς τους ιχθείς ο ήλιος ζητά την άνεσί του
και ο Μιχαλακοπούλος, άνθρ λαυρής και βείος
για την γνωστήν υπόθεσιν της... κ ο ρ η σ και του... σί τ ου
παρά την επερώτησιν, τρεί σιγην... ι χ θ υ ο ς ι

'Αρχίζουν οι απόκρηες, το σούσουρο, το γλέντι,
χάνει η μάνα το παιδί κι' ο σκύλος τον αφέντη
και μασκαράδες όλοι μας ντυνόμαστε γραμμή
γιατί της Ούνρα γίνεται καινούργια διαμονή.

Λίγο κατόπιν με χαρά κρυφή κι' ιδιαίτερα
βλέπουμε καταφθάνουσιν την Καθάρη Δευτέρα.
Και τότε ο τόπος μία στιγμή γαλήνη δεν γνωρίζει
γιατί σε όλους επιδρά
ετούτ' η μέρα η φαιδρά
κι' ο ένας 'Ελλην πιά και φι τον άλλον... καθαρίζει!

ΜΑΡΤΙΟΣ

Μιά τάξις από βουλευτάς πρωτάρηδες κι' άβρους
έντός των κόλπων, γενικώς — κι' έκτός της κυβερνήσεως
ευγνωμονεί τον 'Υφιστον που σταύρωσε... σ τ α υ ρ ο υ ς
κι' έτοι γιορτάζει με σπονδες της... Σταυροπροσκυ-
(ν ή σ ε ω ς)

Με ζήλο απεριγροπτο και θάρρος ακατάβλητον
άνοικοδόμοι οι Ρωμποί αρχίζουν πιά εν τάχει
και η... παίζουν το τάβλι των
ή λύνουνε σταυρόλεξα κι' άς κλέγεται που τάχει!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Μεγάλη αρχίζει έβδομος, ή των Παθών κατ' άλλους
και όαν Μεγάλη και... Παθών σημαίνει Τρεις Μεγάλους,
που για τη σωτηρία τους τα δώσαμε όλα ενδόξως
και τώρα μας κλειούζουν και μας ποτίζουν... ό ζ ο ς ι

Κατόπιν για να πληρωθί δεόντως ή Γραφή,
ακολουθεί των τόσων μας Δικαίων ή... τ α φ ή.
κι' οι σύμμαχοι μας προσνεή
χαιρετισμούς μας στέλνουνε
και όπως της Κασιανής
... τ ρ ο π ά ρ ι α μας θέλουνε!

ΜΑΪΟΣ

Πρωτομαγιά! Καθ' έρωστική μαζί με την καλή του
Λαουδία δρέπει και φιλή, παντού όπου κυττάζει.
Και την τετάρτη του μηνός, γιορτή του... Παραλύτου,
γιορτάζει όπωσδήποτε ή... Διηρώσια τάξις.

Την τελευταία Κυριακή... Π α τ ε ρ ω ν των 'Αγίων,
γιορτάζει ολόκληρη ή Βουλή και μέρος υπορνεών,
κι' ο Κουλουμβάκης ο Στρατής το λόγο εύχες λυμάνει
και... φ τ υ ν ε ι 'επτάκις' τη Βουλή, για να υπ τη... δ α-
(σ κ ά ν π)

Τον ίδιο μήνα, ως γνωστόν, σε φύσι μισοβόλα
γιορτάζουν άσυμμάχιστα και τα γαϊδούρια όλα.
Κι' άφου των... ό ν ω ν είναι μην
οι Τρεις Μεγάλοι απεύδουνε... έν όθεν συγκινώσε
και προς μεγάλην μας τιμήν
μας δίνουν για συμπλήρωμα και τό... Γ α ι δ ο υ ρ ο ν ή α.

ΙΟΥΝΙΟΣ

'Αρχίζει ζεστή αισθητή τον μήνα τον 'Ιούνιον
κι' από πιστούς γεμίζουν Γλυφάδα, Βούλα, Σούνιον...
Με λίγα ρούχα, ελάχιστα, — οι άντρες περπατάνε
και τα μοντέρνα θηλυκά, τελείως τα... π ε τ α ν ε ι

Ο καύσων συνεχίζεται... Κι' αμέτρητα μωρά
προσβάλλονται ως έπόμενον από την Ιαχρά.
'Απ' τα μωρά της πόλεως χιλιάδες κρεβατάνει
και ό... Σ ο φ ο υ ή π ς μοναχά την... Ι λ α ρ ά γλυτώνει.

Η κάμινος έντεινεται κι' ανάδει πιο πολύ
και γίνεται άφύρητη κυρίως στη Βουλή
διό και πλείστοι βουλευτάς το προσεχές το θέρος
θα λύσουν τα ζητήματα με λόγια του... ά ε ρ ο ς

ΙΟΥΛΙΟΣ

Η ζεστή φτάνει ως εκεί πού, πιά, δεν υποφέρεται
έπηρεάζουσα σφοδρώς κι' αυτά τα βλαχοχώρια
κι' ή Ούνρα που αφάνταστα για μας ενδιαφέρεται
άντι για ρούχα περνώ υφιάζει... π α ν ω φ ο ρ ι α
Στις αποθήκες Περισσής τα τρόφιμα σαπίζουν
κι' οι 'Ελληνες, ως πάντοτε πεινούνε και έλπιζουν!...

ΥΠΟ Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Έκτός αυτού κυκλοφορούν και του
(καρκίνου ενέσεις)
που δίνει για κατήρι τους ο κόσμος
(κάθε τι
κι' έλπιζεται να γιοτρεφτεί ή τραγική μας θέσις
και ή... ά ν ο ι κ ο δ ο μ π ο ς ι... καρκινοβατεί!

Ο καύσων όπως είπαμε αύξάνει όλοταχώς
και κρίσι από ήλίας παθαίνουν πλείστοι όσοι.
Μονάχα οι φίλοι σύμμαχοι κωφεύουν συνεχώς
κι' ούτε στιγμή δεν έννοει... τ ο α υ τ ι τ ο υ ς να ιδρώση!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ο καύσων δίνει έντύπωσι πραγματικού Κρατήρας
και της Μεταμορφώσεως, τούτέστιν του Σωτήρος.
έφ' όσον τόσους αρχηγούς ύπέστη ή χώρα ήδη
ζητά την... σωτηρία της απ' τον... Δελλαπατρίδη.

Οι μνίγες και οι κώνωπες κι' έντόμων άλλων σμήνη
μας κάνουν να βρισκόμαστε στο πόδι κι' έν άμυνν.
Κι' οι φίλοι μας οι σύμμαχοι και τόσο άγαπητοί
φροντίζουν για το αίμα μας και στέλνουν... Ντι - Ντι - Ντι.

Μ' άν όμως για ένίσχυσι και δικαία μιλήσουμε
καθόλου μην πιστεύετε πως θα τους ένοχλήσουμε,
Και τίποτα δεν πρόκειται να βγύ άν έπιμεινουμε
ακόμα κι' όταν πρόκειται... κ ο υ ν ο υ π ι νά τους γίνουμε

Δέν τους νοιάζει ούτε ρούπι — της 'Ελλάδος ο λαός
κι' είναι, πράγματι... κ ο υ ν ο υ π ι — έπί... κ έ ρ α τ ο ς β ο ό ς ι

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Η ζεστή μετριάζεται... όθνηστρο σημαίνει
και ξεδιψάει ή άσφαλτος ή πεπυρακτωμένη.
'Αρχίζει ψύχρα στην αρχή, κατόπιν κάποιο ρίγος
αρχίζει και στο Λιόπερι και στο Βραχάτι ο τρύπος.

Χωριότες και χωριότες στιγμή δεν σταματάνε,
με νείλια και με χάχανα σταφύλια να πατάνε.
Και στην 'Αθήνα τρέχοντας τα τζιπ μ' όρνοντα μίλλια
πατάνε άράδα τους πεζούς στο δρόμο όάν... σ τ α φ υ λ ι α!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Σημαντική βελτίωσις και πρό παντός σπάνια
παρατηρείται όπότεν στη βιομηχανία.
Κι' έτσι πολλές ποσότητες μεγάλες από... γ ά ύ λ ο ν
θα εξαγαθ ή χώρα μας εις τους λαούς τους φίλους
και θα ηρω πρώτων υλικών διαφανές και... ά ύ λ ο ν
συνταξιοούχους, κληρικούς κι' άνέργους υπαλλήλους

'Αρχίζει πλέον ο καύσων και θρέχει άνοκτιρμώνες,
μα ή στάση δεν άνέρχεται της χιμνής Μοσάβων'ς.
Και υποθέτει το κοινόν, δικαίως και φρονεί
ότ' είναι στην πρωτεύουσα ακόμα... Γ ε ρ μ α ν ο ι !

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Χιόνες επισκέπτονται την πόλι μας, νιφάδες
και για τη Λαυτρά φεύγουνε δυο... τ α ν μ α τ α νιφάδες.
Γυρίζονται σάραντα (φίλε) βλαχία ραγδαίως
και τους φιλοδέχονται καταλαβάνει δέος
διότι οι τόσοι «ρεζίερ» ότ ντόπιοι, σιωπαρά μας,
με το φρικτό τους... γ ύ ρ ο μ α, γυρίζουν... τ α ν ε,
(ρ α μ α ς i)

Θωλονήτες γίνονται επίσης μέσα στ' άλλα
και μερικά κεφάλια μας πολιτικά μεγάλα
ού μην και μιστάι των καιρών και της διπλωματίας
για την 'Ελλάδα βιάζονται και... δ ι σ κ ο ν έ π α ι τ ε ι α ς i

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ο ήλιος στον Αιγόκερω εύρίσκειτο βεθαίως,
άλλα παρήλθε δυστυχώς ή εποχή εκείνη
και φέτος τον Αιγόκερω τον παίρνουνε βιαίως
για την καινούργια δοκιμή, της βόμβας, στο... Μ π ι κ λ ν η.

Έκ Σουηδίας έρχονται φορτία βακαλάου
και εις τας έξη του μηνός τ' 'Αγιου Νικολάου,
οι Τρεις Μεγάλοι κι' οι λοιποί του κόσμου οι Μεγάλοι
περιόσεις προσεύχονται εις τον προστάτην άγιον
και τον θερμωπαρακαλούν το χέρι του να βάλει,
να σώση την... Δ ι ά σ κ ε ψ η ν από οίκτρο... Ναυάγιον.

Κατόπιν τούτου, υπάρχουν ευόνοια σημεία
ν' άποφευχθί νεώτερο πολέμου μπορούνι
να βρουν νολήνη οι λαοί μετά την τρικυμία
και μ' αγαλλίασι να πούν τό: «ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ!»...
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Πρωτοχρονιά των ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ «ρεβεγιόν» στο Χόλλυγουντ παρουσιάζει πάντα μια εξαιρετική λαμπρότητα. Όλα τα μεγάλα νυχτερινά κέντρα, όπου συγχάζουν οι «αστέρες» έχουν φαντασμαγορικές διακοσμήσεις. Η σαμπάνια και τ' άλλα εκλεκτά γαλλικά κρασιά δημιουργούν μια ατμόσφαιρα εξαιρετικής ευσυχίας. Το γλέντι είναι αδιάκοπο ως το πρωί με χορούς και τραγούδια. Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι, ο Μπόμπ Χόπ και ο Ουίλλιαμ Πάουελ είναι συνήθως οι «βασιλείς» μιας τέτοιας θραυδας, χάρις στο κέφι τους, το χιούμορ τους και την άντοχό τους στο ποτό. Άλλα και ο Τζόρτζ Μπρέντ αγαπάει την παγωμένη σαμπάνια και το αθηντικό σκωτσέζικο ούισκι. Από τις «βεντέτες», η Βαρβάρα Στάνγουϊκ, η Μάριλιν Μάξουελ και η Ντόροθι Λαμούντ ξέρουν να γλεντούν χωρίς

συμβατικότητες και έθιμοτυπίες. Τη νύχτα του «ρεβεγιόν» μπορεί κανείς ν' ακούση τη Ντόροθι Λαμούντ να τραγουδά με την εύθυμη συντροφιά της τα πιο παθητικά τραγούδια της και να δει την Τζίντζερ Ρότζερς να χορεύει τους πιο εξωφρενικούς χορούς της στην πίστα ενός αριστοκρατικού νυχτερινού κέντρου. Υπάρχουν όμως και «αστέρες» που περνούν το «ρεβεγιόν» της Πρωτοχρονιάς στο σπίτι τους. Ο Γκάρι Κούπερ με τη χαριτωμένη σύζυγό του, που δεν είναι ηθοποιός του κινηματογράφου, έδηλωσε προς ημερών πως θα μείνει στη βίλλα του κι' ότι δεν έχει κανένα καλεσμένο. Ο δημοφιλής Γιάρο, ύστερα από το δεύτερο γάμο του εγκατέλειψε την κοσμική ζωή του Χόλλυγουντ κι' αποφεύγει συστηματικά τις εύθυμες συγκεντρώσεις και να νυχτερινά κέντρα της μό-

δας. Έχει γίνει πραγματικός «οπιτόγατος». Μετά το στυντιό πηγαίνει κατ' ευθείαν στο σπίτι του και απολαμβάνει τόσο τη συντροφιά της όμορφης γυναίκας του, όσο και των εκλεκτών βιβλίων του. Λέγεται μάλιστα ότι έχει την πλουσιώτερη βιβλιοθήκη από κάθε άλλον «αστέρα»...

Η Μπέττυ Γκρέιμπλ, όπως ανέφερε, θα «πετάξει» την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στον Άγιο Φραγκίσκο, όπου βρίσκεται ο σύζυγός της Χάρυ Τζέιμς με την περίφημη ορχήστρα του. Η Μπέττυ έχει να δει τον άνδρα της δυο δόκληρους μήνες, από τότε δηλαδή που ο Χάρυ τελείωσε το «γύρισμα» της μουσικής ταινίας «Μ' αγαπάς», όπου παίζει μ' ολόκληρη την ορχήστρα του.

Ο Τάυρον Πάουερ, που τελευταία τον έχει πιάσει η μανία της αεροπορίας, θα κάνει μια... μικρή έκδρομη 4.000 μίλια πάνω από το Μεξικό, ως τον Παναμά. Σ' αυτή την πρωτοχρονιάτικη έκδρομη θα έχει μαζί του και τη σύζυγό του Άνναμπέλλα! Έτσι διαψεύδονται όλες οι φήμες που κυκλοφορούσαν εσχάτως ότι διήθεν ο Πάουερ ζήτησε διαζύγιο για να παντρευτεί την Τζίν Τίρνεϊ. Άλλωστε η Τζίν Τίρνεϊ θα φύγει με το αεροπλάνο της γραμμής για την Νέα Υόρκη, για να περάσει το «ρεβεγιόν» της Πρωτοχρονιάς με το σύζυγό της, τον κόμητα Κασσίνι, που συμμετέχει στη μεγάλη έκθεση της αμερικανικής μόδας, που γίνεται εκεί.

Η Τζόαν Φονταίν, ύστερα από την τελευταία ταινία της «Ο Πύργος του πόνου» έπαθε από υπερκόπωση και έχει αποσυρθεί στην εξοχή, όπου φιλοξενείται από μια φίλη της. Θα περάσει λοιπόν την Πρωτοχρονιά της μακριά από τους δικούς της, που όλοι τους, εκτός από την αδελφή της Όλβια ντε Χάθιλαντ, βρίσκονται στη Άγγλια.

Ο Μπίγκ Κρόσμπι με τη σύζυγό του και τους τέσσερις γιους του θα φύγει την παραμονή της Πρωτοχρονιάς για το τεράστιο εξοχικό χτήμα του. Εκεί ο μεγάλος «αστέρας» θα ξεκουρασθεί με το δικό του τρόπο, κάνοντας δηλαδή ιππασία πολλές ώρες την ημέρα, γιατί ξετρελαινεται κυριολεκτικά γι' αυτό το σπόρ.

Η Άλις Φαίυ με τη χαριτωμένη κόρη της και το σύζυγό της βρίσκεται από τις αρχές του Δεκεμβρίου στη Χαβάη. Η αδυναμία της διάσπαρτης «βεντέτας» είναι τα νησιά του Ειρηνικού, όπου συνηθίζει να πηγαίνει κάθε χρόνο, για να περάσει τις διακοπές των μεγάλων εορτών. Κι' όπως λέγει η ίδια, το «ρεβεγιόν» της Πρωτοχρονιάς στη Χαβάη είναι δνειρώδες!

Άλλα και η Κάμεν Μιράντα δεν θα μείνει στο Χόλλυγουντ. Η φλογερή «βεντέτα» είχε πάρει από καιρό την απόφαση να περάσει το «ρεβεγιόν» της Πρωτοχρονιάς στη Φλωρίδα. Επιθυμεί να δοκιμάσει εκεί την τύχη της στα χαρτιά. Μέχρι σήμερα η «γκίνια» της ήταν τρομακτική και η Βραζιλιάνη χορεύτρια έχανε διαρκώς μεγάλα ποσά. Ελπίζει όμως ότι ο νέος χρόνος θα της φέρη «γούρι».

Κι' εδώ, καθώς βλέπετε, όλοι οι «αστέρες» έχουν τις προτιμήσεις και τις ιδιοτροπίες τους και περνούν το «ρεβεγιόν» τους με τον δικό τους τρόπο.

Ε. ΡΑΪΣ

Τζένιφερ Τζόνς-Τζόζεφ Κοττέν

Ένα νέο ζευγάρι της οθόνης

ΣΤΑ περίφημα ζευγάρια του Χόλλυγουντ, όπως είναι ο Τάυρον Πάουερ και η Άλις Φαίυ, ο Ουίλλιαμ Πάουελ και η Μύρνα Λού, ο Κλάρκ Γκέιμπλ και Κλωντ Κόλμπερτ, προσετέθη εσχάτως κι' ένα καινούριο, που ανθροσιάζει το αμερικανικό κοινό: είναι το ζευγάρι της θεατρικής Τζένιφερ Τζόνς και του Τζόζεφ Κοττέν.

Η Τζένιφερ Τζόνς είναι μια νέα «στέρα» που έγινε διάσημη μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Είναι η μόνη από τις «βεντέτες» της οθόνης που κέρδισε τον «Όσκαρ» το αναλυτάκι που απονέμεται στην καλύτερα ηθοποιό της χρονιάς, με τον πρώτο ρόλο της!

Η όμορφη Τζένιφερ, υιοθετήθηκε μόλις 24 χρόνων και βρίσκεται από έδω και λίγο καιρό στο Χόλλυγουντ, παίζει στο θέατρο δεκαεννέα ολόκληρα χρόνια, δηλαδή από ηλικίας 5 χρόνων! Υπεδύετο παιδικούς ρόλους, παίζοντας μαζί με τους γονείς της, τον Φιλ και τη Φλώρα Αϊσλεϊ, παλινούς ηθοποιούς που ταγύρωσαν διαρκώς σ' επαγγελματικές πόλεις κι' έπαιζαν λαϊκά έργα.

Η μικρούλα Τζένιφερ πουλούσε στα διαλείμματα των πασαρτάσεων καρταμέλλες και σοκολάτες. Η ζωή ήταν δύσκολη, τα κέρδη μικρά και οι μέρες περνούσαν θλιμμένα με μια αποκαριωτική μονοτονία.

Σε ηλικία 19 χρόνων, η σπουδαία «στέρα», που λεγόταν τότε Φύλη Αϊσλεϊ, άρχισε να παρακολουθεί τα μα-

θήματα μιας Δραματικής Σχολής στη Νέα Υόρκη κι' όταν πήρε το δίπλωμά της παντρεύτηκε το συμμαθητή της και ηθοποιό Ρόμπερτ Ουάλτερ.

Μαζί προσπαθούσαν να αναδείξουν στο θέατρο και να δημιουργήσουν ένα όνομα. Γρήγορα όμως τους απογοήτευσαν οι συνεχείς αποτυχίες τους. Η Τζένιφερ τότε εξακολούθησε να παίζει μικρούς ρόλους στο θέατρο, άρχισε να παίζει σε καλλιτεχνικές φωτογραφίες για εξωφύλλα περιοδικών. Αυτή η νέα δουλειά της άνοιξε δρομικά το δρόμο της επιτυχίας. Μια ημέρα, η γυναίκα του μεγάλου επιχειρηματίου του κινηματογράφου Ντάβιντ Ο. Σέλβινκ πρόσεξε σ' ένα περιοδικό τη φωτογραφία αυτής της όμορφης νέας. Την έδειξε λοιπόν στον άνδρα της και του έπεισε να προσλάβει τη Τζένιφερ στην εταιρεία του. Κι' έτσι, η μικρή κι' άσημη ηθοποιός, έγινε αμέσως διάσημη με το πρώτο της φιλμ, την «Αγία Βεργαδέττη»!

Ο σύντροφός της, τώρα στην οθόνη ο Τζόζεφ Κοττέν ήταν ποδοσφαιριστής και καλύτερα εξ' επαγγέλματος παίκτης. Λοιπόν ποδοσφαίρο, απόρριψε να κερδίσει ακόμα νημάτα και να παρακολουθήσει κι' αυτός τα μαθήματα μιας καλής Δραματικής Σχολής. Έτσι, αφού δοκίμασε την τύχη του στο θέατρο, αλλά χωρίς επιτυχία, Κι' θα έπαινε να γύριζε στο ποδόσφαιρο που του σφαιρικές περισσότερα κέρδη, αν δεν τον

πρόσεχε ο σκηνοθέτης Όσντ Ουέλλες και δεν του αρέσει έναν σημαντικό ρόλο στον «Πολιτή Καίτη». Όλο το Χόλλυγουντ εύχεται σθεναρά για το νέο ηθοποιό της οθόνης. Κατόπιν, τρία ή τέσσερα άλλα φιλμ ήταν αρκετά για να στερωθούν τη σφήνη του ως νέου μεγάλου «γίγαντος» της οθόνης.

Αυτοί είναι οι δυο «αστέρες» που αποτελούν το νέο ζευγάρι της οθόνης. Για πρώτη φορά έπαιξαν μαζί στα «Ερωτικά γράμματα», μια κινηματογραφική παραγωγή που σημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Η Τζένιφερ Τζόνς και ο Τζόζεφ Κοττέν έγιναν κίχλας δημοφιλής και θα χαρούν γρήγορα τη δόξα πολύ μεγάλων «αστέρων».

ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΜΟΝ

Από νούτης... «σεναρίστας»

Η Μέτρο-Γκρόντοβιν Μάγερ προσέλαβε ως «σεναρίστας» έναν από νούτη, όνομα Φρέντερικ Βαίντμαν που ήταν ως προχθές ακόμη εντελώς άγνωστος. Ο Βαίντμαν υπηρετούσε σ' ένα καταδρομικό κατά την εποχή του πολέμου στον Ειρηνικό και τραυματίστηκε σοβαρά σε μια ναυμαχία. Κατά το διάστημα λοιπόν, που νοσηλεύονταν σ' ένα νοσοκομείο, έγραψε ένα βιβλίο, που σημείωσε τη μεγαλύτερη εκδοτική επιτυχία στις Ήνωμένες Πολιτείες. Κατόπιν αυτού η «Μέτρο» περιέλαβε τον Βαίντμαν μεταξύ του προσωπικού της

Για την αγάπη της Φλερόν

Αισθηματικό διήγημα

Όταν ο γέρος Λέντιγκτον έκλεισε για πάντα τα μάτια, ο δικηγόρος Τζέφφerson, που ήταν εκτελεστής της διαθήκης του, κάλεσε αμέσως από τη Νέα Υόρκη το υιοχονιό του νεκρού.

Ο Χένου Χέντιγκτον σταμάτησε το αυτοκινητικό αυτοκίνητό του μπροστά στο σπίτι του δικηγόρου και μπήκε στο γραφείο του με το αργό και λικνιστικό βήμα των ανθρώπων του καλού κόσμου.

Πρόκειτο να σάς πληροφορήσω, είπε ο δικηγόρος, έπειτα από τα τυπικά συλλυπητήρια πώς από την περιουσία του πατέρα σας δεν μένει ούτε ένα σεντ.

— Και τα τρία ενοστάσια;

— Έχουν γραφκοπύσει από καιρό, απάντησε ο Τζέφφerson. Ο πατέρας σας είχε κρατήσει μυστική αυτή τη γραμμοκτία, ελπίζοντας πως θα κατόρθωνε να διορθώσει τα πράγματα. Μα τώρα, με το θάνατό του, η αλήθεια θα γίνει γνωστή.

— Θα ικανοποιηθούν τουλάχιστον οι πιστωτές;

— Θα είναι ευτύχια αν υποθέσουμε να τους δώσουμε το ένα τρίτον από όσα τους οφείλουμε.

— Κοίτα! είπε ο Χένου.

Και πρόσθεσε έπειτα από λίγο:

— Κάμετε όπως νομίζετε, κύριε Τζέφφerson. Όταν τελειώσετε την έκκαθαίριση της περιουσίας του πατέρα μου, ειδοποιήστε με μόνο ποιο είναι το παθητικό των χρεών που θα φορτωθούν στη ράχη μου.

Ο δικηγόρος κύτταξε με συμπάθεια το νέο αυτό με το αθλητικό παρόσθημα και τα άδρα χαρακτηριστικά, που δέχονταν χωρίς συγκίνηση ένα τόσο τρομερό πλήγμα.

— Και τώρα πώς σκεπτόσαστε να ζήσετε; τον ρώτησε σε λίγο.

Ο Χένου άνασχεσε τους ώμους.

Δεν έχω κανένα σχέδιο, απάντησε ο νέος.

— Ίσως μπορέσω να σας βοηθήσω, είπε ο Τζέφφerson. Τι έχετε να κάνετε;

— Πολύ λίγα πράγματα. Οι μόνες μου ασχολίες ως σήμερα ήταν τα άλογα, τα ούσκι και... οι γυναίκες.

Ο δικηγόρος κούνησε το κεφάλι του.

— Όλα αυτά, είπε, δεν είναι αξιοσέστατα προσόντα για ένα νέον, που ζητάει να βρει εργασία...

— Όπωςδήποτε, θα ήθελα να υποδείξω να γίνει με σας...

— Μην πολυσκοπίζετε με μένα, απάντησε ο Χένου, αποκαρδιωμένος τον υιοχονιό του νεκρού.

Όταν βγήκε από το γραφείο του Τζέφφerson ο Χένου ξαναμπήκε στο αυτοκίνητό του κι έφυγε για να ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη.

Είχε τώρα το σχέδιό του.

Ίσως ήταν καλύτερα που τα πράγματα είχαν έρθει έτσι. Γιατί θα μπορούσε να παντρευτεί την όμορφη Φλερόν που την αγαπούσε από καιρό και να ξαναβρεί τον εαυτό της στη ζωή του.

Για μια στιγμή, καθώς το αυτοκίνητο έτρεχε πάνω στο δρόμο της Νέας Υόρκης, το βλέμμα του σκοτεινιάσε.

«Η Φλερόν υ' αγαπάει τόχα;» άναρωτήθηκε.

Απάντησε με ελικοίνεια σ' αυτή την ερώτηση ότι δεν ήξερε τίποτε για την αγάπη της. Η Φλερόν του έδειχνε βέβαια μια μεγάλη φιλία. Αλλά, όπως φορές της μιλούσε, γι' αγάπη κατόρθωνε να ξεφύγει με τρόπο. Έτσι, ούτε τον απήλπιζε, ούτε του έδινε θάρρος.

«Μπα! σκέφθηκε ο Χένου. Τι σημασία έχει... Ένώ την αγαπάω και θα την κάμω δική μου!»

Κι' έδουλοισμένους απ' αυτή τη σκέψη, δυνάμωσε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του.

Βυθιζόταν σιγά-σιγά σε τρολλά διεισρα κι' η ψυχή του ήταν πλημμυρισμένη από αγάπη για τη Φλερόν.

Όταν έφτασε στη Νέα Υόρκη έτρεξε αμέσως στο σπίτι της.

— Φλερόν, της φώναξε, υπαινιγντας στο

διαμέρισμά της. Έχασα τα πάντα! 'Αλλά μου μένει...

— Σουτί! είπε η νέα.

Το ύφος της ήταν ανήσυχο και ταραγμένο.

Χένου, του είπε κατόπιν, δεν είναι αλήθεια πως είσαι ο καλύτερος φίλος μου; — Στο έδειξα τόσες φορές, Φλερόν, απάντησε ο νέος. «Αν είναι ανάγκη, θα σου το δείξω άλλες τόσες... Πες μου τί σου συμβαίνει!»

— Άκουσε, Χένου, απάντησε η νέα. Είμαι πολύ δυστυχισμένη... Σκέψου ότι την άλλη βδομάδα θα γινόνταν οι γάμοι μου με τον Μπίλλυ...

— Τον Μπίλλυ Σόου;

— Ναι... Το ξέρω πως δεν έχει καλή φήμη, αλλά τον αγαπώ... Κι' εκείνος με λατρεύει επίσης...

— Θα γίνεις λοιπόν, γυναίκα ενός γκάνγκστερ;

— Όχι, μὴν τὸ λές αυτό, Χένου. Είμαι αλήθεια πως ο Μπίλλυ άναμίχθηκε σε μερικές άσχημες δουλειές... αλλ' είναι τόσο καλός! Κι' έπειτα μου υποσέθηκε πως δεν θα πειράξει πια τοίχα ανθρώπου... Τώρα βέβαια τον ενοχοποιούν για το έγκλημα του Πάρκ Λάιν... Θυμάσαι, έ;... Δεν ήταν έγκλημα αυτό Χένου... Ήταν... πώς να σου πω... μια μουσαμιά... Ο Κλάιντ είχε έπιτεθεί έναντιον του Μπίλλυ με το πιστόλι στο χέρι. Ο Μπίλλυ όμως, πρόφτασε και τον σκότωσε...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Χένου. Άναπαύ, λοιπόν, τον Μπίλλυ;

— Ναι, Χένου. Σ' ου είσαι τόσο καλός θα με καταλάβεις.

— Καλά, είπε ο νέος. Θα σκεφθώ τί μπορεί να γίνει.

Κι' έφυγε βιαστικά.

Είχε χάσει τώρα τα πάντα; Την περιουσία του πατέρα του που του είχε επιτρέψει να ζήσει ως νέος άνετα και την αγάπη της Φλερόν που θα του έδινε τη δύναμη να ξαναβρεί τη ζωή του.

Σ' αλήθεια, η ζωή του δεν άξιζε τίποτε πια.

Μά όχι! Θα μπορούσε ακόμη να χρησιμοποιήσει σε κάτι...

★

Την άλλη μέρα, βρήκαν τον Χένου Λέντιγκτον νεκρό σε μια κεντρική λεωφόρο. Είχε φυτέψει μια σφαίρα στην καρδιά του.

Στο χέρι του κρατούσε ένα σημείωμα που έγραφε: «Είμαι ο δολοφόνος του Πάρκ Λάιν. Ο Μπίλλυ Σόου είναι άθώος.»

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΓΚΟΥΡΚΕ

♦♦

Το μεγαλύτερο τεχνικό έργο

Ποίν από μερικές βδομάδες γιατράσθηκαν στην «Ηνωμένες Πολιτείες» τα εγκαίνια του φράγματος του Μπάλντεν-Ντάν, που είναι το μεγαλύτερο τεχνικό έργο όλων των εποχών. Οι διαστάσεις της τεχνικής λίμνης, που σχηματίζεται απ' το φράγμα, είναι αληθινά κολοσσιαίες. Το μήκος της είναι 185 χιλιόμετρα, το πλάτος της 15 χιλιόμετρα και η επιφάνειά της απλώνεται σ' έκταση 640 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Η λίμνη αυτή μπορεί να περιλάβει 37 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού και για το γέμισμά της χρειάζονται 3 χρόνια.

Μερικοί άλλοι άριθμοί είναι όχι λιγότερο καταπληκτικοί. Το φράγμα έχει σχήμα τόξου που το ύψος του είναι 220 μέτρα. Το πάχος στη βάση του είναι 105 μέτρα και στην κορυφή του 13 μ. 30. Πάνω σ' αυτή την κορυφή περνάει η μεγάλη σιδηροδρομική γραμμή που οδηγεί στο Κολοράδο. Το συνολικό βάρος του φράγματος υπολογίσθηκε σε 6.500.000 τόνους. Είναι δηλαδή βαρύτερο κατά ένα μισόν περίπου εκατομμύρια τόνους από την περίφημη πυρσίδα του Χέοπς.

Το φράγμα αυτό βρίσκεται στο βάθος μιας κοιλάδας και γι' αυτό οι εργασίες της κατασκευής του άπότησαν υπεράνθρωπες προσπάθειες. Πρόκειτο να σημειωθεί επίσης ότι η μέση θερμοκρασία σ' αυτή την περιοχή είναι 50 βαθμοί υπό σκιάν.

Στα δύο άκρα του φράγματος ύψωνονται δύο πελώριοι πύργοι. Το ύψος τους είναι 115 μέτρα. Η διάμετρος των στη βάσι είναι 25 μέτρα και στην κορυφή 18 μέτρα.

Φωτογραφικό ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Σ' ένα διαγώνισμα που έγινε έσχατως στο Παρίσι για τα θραιότερα γυναικεία ποδια μεταξύ Γαλλίδων ηλικίας 20 χρόνων, νικήτρια άνεδείχθη η χαριτωμένη Παριζιάνα Ζακελίν Μπλιμπε, που θεωρείται σήμερα ως διάδοχος της Μιστενγκέτ.

ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ!

Μία έκεκεντρική Άμερικανίδα, η μίς Μάργκαρετ Κάρσον, λανσάρει σήμερα μια καινούργια μόδα, που έχει έμβουσιάζει τις συμπαιρωτιστές της. Φορεί καλτσοδέτες φτιαγμένες από τα μαλλιά της! Οι καλτσοδέτες αυτές μοιάζουν άμορφα τα ποδια της. Πρόκειται για ένα άκονη έξωφρενισμό, όπως είναι όλες οι έκδηλώσεις της άμερικανικής μόδας.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΟΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

Το χέρι του Ραμσή Α' που άνασχηκώνεται

Υπάρχει στον κόσμο ένα μοναδικό στο είδος του μουσείο. Είναι εκεί όπου φυλάσσονται οι μουσιές των Αιγυπτίων Φαραώ. Οι έπισκέπται του ωστόσο μετρούνται στα δάχτυλα. Γιατί, για να μπή κανείς μέσα σ' αυτό, χρειάζεται ειδική άδεια του Υπουργού της Παιδείας της Αιγύπτου, που δίνεται μόνο σε διακεκριμένους έπιστήμονες και έπειτα από πολλές διατυπώσεις.

Το μέτρο αυτό ελήφθη το 1930, έπειτα από μερικά περίεργα πράγματα, που συνέβαιναν μέσα σ' αυτό το μουσείο.

Ένα από τα πιο παράδοξα περιστατικά είναι αυτό που συνέβη με τη μούμια του Ραμσή 2ου, που ζήσε τον 13ον αιώνα π. Χ.

Στο στήθος της μούμιας αυτής υπήρχε μια έπιγραφή. Σύμφωνα μ' αυτή μια μέρα ο νεκρός θα σηκώνονταν. «... Στρέψε το πρόσωπό σου στο Βορρά, κρατάει Βασιλεύ!...» έγραφε ακόμη η έπιγραφή. Κι' αυτό συνέβη.

Μια μέρα οι έπισκέπτες του μουσείου κι' οι φύλακες, είδαν τη μούμια ν' άνασχηκώνεται, να τεντώνει το χέρι της, ν' άνακάθεται και να γυρίζει το πρόσωπό της προς το Βορρά.

Πολλές κυρίες λιποθύησαν από φόβο, οι φύλακες το έβαλαν στα πόδια, πανικός κατέλαβε τους πάντες.

Οι έπιστήμονες έδωκαν από τότε πολλές έξηγήσεις σ' αυτό το φαινόμενο. «Η πιθανότερη άπ' αυτές ήταν πως οι άκτινες του ήλιου, θερμαίνοντας το παγωμένο κομμάτι της μούμιας, είχαν προκαλέσει μια καθαρά μηχανική κίνηση των μυών του χεριού και του σώματός της.

Άλλ' αυτό δεν έσήμαινε, μ' άπλούστερα λόγια, ότι η μούμια έξακολουθούσε να ένη μια δική της ζωή, άφου μπορούσε ν' αντίδρα σε διάφορες εξωτερικές επιδράσεις;

Άρισμένες μεταβολές είχαν παρατηρηθεί επίσης στην έκφραση αυτής της μούμιας, που άλλοτε ήταν

ΠΑΡΑΘΗΚΕΣ

★ Οι δικηγόροι κι' οι ζωγράφοι κάνουν εύκολα το άσπρο μαύρο.
★ Να είσαι φρόνιμος με θάρρος και θαρραλέος χωρίς τρέλλες.

★ Το γεμάτο πορτοφόλι έχει πολλούς φίλους.

★ Είναι πρόστυχος ξένος εκείνος που δεν πίνει στην υγεία του νοικοκύρη.

★ Ένας καλός λόγος δεν κοστίζει τίποτα, και κερδίζει πολλά.

★ Όταν γεράρηθ' δεν τριζεράδια δεν τ' ου λείπουν.

★ Τσαγκάρης ευπόλητος και ράφτης έσοκισμένος.

★ Το χτένι τρέφει τα μαλλιά κι' η άλυσια τις φειρές.

★ Και το λιβάνι καρτερεί και τό κερι άπαντρεί.

★ Ο καλός ο μύλος έλάθει και στάρι και καλάμπόκι.

★ Όποιος βιάζεται, γρήγορα γεράζει.

★ Με τα τούμπανα δεν πίνουνται οι λανοί.

★ Το άδειανό πορτοφόλι είναι πολύ βαρύ, μα η άρρωστεια είναι ακόμα πιο βαριά.

Άρεση κι' έλλοτε γινόταν τραγική κι' είχε κάτι το άπαισιο και το τρομακτικό πάνω της.

Οι μεταβολές αυτές ήταν και πάλι άποτέλεσμα διαφόρων άτυσοφαιρικών επιδράσεων ή είχαν κάποια σχέση με τα γεγονότα της εποχής μας όπως υποστήριξαν μερικοί, που πρόσεξαν ότι η μορφή του Ραμσή γινόταν άγρια και άπειλητική κάθε φορά που έκινδυνεζε η Αίγυπτος.

Άναρίθμητοι θούλοι είχαν κυκλοφορήσει επίσης σχετικά με τη μούμια της Βασίλισσας Νετσεμέτ, συζύγου του Φαραώ της 4ης δυναστείας Χερικόφ.

Συνήθως τα πρόσωπα των μουμιών είναι μαυριδερά κι' η έπιδερμίδα έχει τη λεπτότητα και τη διαφάνεια περγαμνής. Το πρόσωπο της Νετσεμέτ διατηρεί, όμως, όλη τη ζωρότητά του, η έπιδερμίδα του είναι ύπόλευκη και σε ώριμους εποχές φαίνεται άπίστευτα δροσερό, σαν να είναι ζωντανό. Τα χαρακτηριστικά της είναι άρμονικά και λεπτοκαμωμένα και μόνο τα μάτια της, είναι άκίνητα, δείχνοντας πως η ζωή έχει σταματήσει από καιρό μέσα σ' αυτά.

Ο θούλος λέει πως η όμορφιά της μούμιας, της Νετσεμέτ έκανε πολλούς να έρωτευθούν τη μακρυνή βασίλισσα, που έξακολουθεί πάντα ν' άσκη μια περίεργη γοητεία σ' εκείνους που πλησιάζουν την κουστάλλινη προθήκη, που σκεπάζει τη σαρκοφάγο της.

Η μούμια αυτή άνήκει σε σχετικά μεταγενέστερη εποχή και, σύμφωνα με τους αιγυπτιολόγους, η θαυμασία διατήρησις του προσώπου της οφείλεται στην είσαγωγή κάτω από το δέρμα διαφόρων ειδών υγρών, που είχαν άνακαλύψει οι αρχαίοι Αιγύπτιοι από τον 13ον αιώνα. Η ταρίχευσις των νεκρών είχε φτάσει τότε στο ύψιστο σημείο της εξέλιξής της. Δυστυχώς, παρ' όλες τις προσπάθειες των αιγυπτιολόγων, πολύ λίγα πράγματα γνωρίζουμε γι' αυτήν.

Πλάι στις δυο αυτές σαρκοφάγους βρίσκεται μια άλλη, που στο έσωτερικό της άναπαύεται η μούμια του Άμενόφιδος 1ου, Φαραώ της 18ης δυναστείας (περί το 1557 π. Χ.). Η μορφή του εικονίζεται στο σκέπασμα της σαρκοφάγου. Γιορτώντας από άνη λούζι, που διατηρούνται σε θαυμάσια κατάσταση, χάρις σε κάποιο μυστικό, που ένωρίζαν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, την τλγίνου άλογισα.

Στο πλευρό του Άμενόφιδος, μέσα σε μια πολυτελεστάτη σαρκοφάγο, άναπαύεται η μητέρα του, η περίφημη Νεφεστρί, άδελφή και σύζυγος του Βασιλέως Άμής του 1ου.

Λέγεται ότι η Νεφεστρί ένέπνευσε φιλογερούς έρωτας σε μερικούς από τους συγχρόνους μελετητές της αιγυπτιακής ιστορίας. Όπως γράφουμε στο προηγούμενο τεύχος κι' ο Χίτλερ είχαν αγάπησει παράφορα τη Νεφεστρί η Νεφερίτι, που ένα άγαλμάτιό της από άδωσολίθο βρίσκεται στο μουσείο του Βερολίνου και πρόκειται τώρα, έπειτα από έπαληλμένα διαδύματα της αιγυπτιακής κυβερνήσεως, να της έπιστραφεί.

Ο Τούμπας ο Ζορ, ο Σέι, ο Ιος και πολλοί άλλοι Φαραώ άναπαύονται από άιώνα μέσα στις σαρκοφάγους των, που στολίζουν τις αίθουσες αυτού του μοναδικού στο είδος του μουσείου. Ο έπιστάτης νοιάζει ένα ρίχος έμπρος στις πανάρχαιες αυτές μούμιες, που, ωστόσο, φαίνονται σαν να έξακολουθούν να ζουν πάντα. Το αινιγματικό χαμόγελο, που μισανόγει τα χείλη τους νοιάζει, σαν μια πρόκλησις στον επανδραυότορα χρόνο, που ωστόσο, κυλάει πλάι τους άνισχυρος, σαν να μην ύπάρχει...

Σε λίγο οι δώδεκα του ρολογιού μας χτύποι θαρρούν να πνίξουν την κάθε λυπή...
Λιγάκι ακόμα και τα φώτα μας θα σβήσω, θα σ' άγκαλιάσω και γλυκά θα σε φιλήσω...
Ο χρόνος πέρασε, — καινούργιος μπαίνει — άς πιούμε!... κέρασε, — αγαπημένη...
Κι' ενώ άγκαλιά θαμάστε οι δυο μοναχοί, θαρρή στα χείλια απ' την καρδιά μας μια εύχή:

Refrain

Αγαπημένη μου, χρόνια πολλά!...
Νάνε χαρούμενος κι' αυτός ο χρόνος...
Η τύχη πάντοτε να σου γελά και νάνε άγνωστος για σένα ο πόνος...
Κι' αν είν' η μοίρα μου να με ξεχάσης — Κάνε το κέφι σου και μη διατάσης —
Η σκέψη μου άγρυπνη θα σου μιλά: Αγαπημένη μου, χρόνια πολλά...

Μπορεί, του χρόνου τέτοια νύχτα, νύχνη σφινει...
— Λέν η ευτυχία μας πως είναι λίγη...
Μά, κάθε χρόνο τέτοια νύχτα, ό,τι κι' αν γίνει, θάχω για σένα στην καρδιά μου κωλωνή...
Μπορεί, αν ζήσουμε — να με ξεχάσης...
Ίσως χωρίσουμε — κι' ίσως με χάσης...
Μά πάντα, σ' όποια και να βρισκασαι γωνιά, θάχουμαι πάντα να σου πώ Πρωτοχρονιά.

Refrain

Κ. Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΧΑΙΡΙΔΙΑ

— Μπαμπά, δός μου τώρα ένα έκατοστάρικο!...

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΦΟΝΟ

— Τι όμορφο που μου πγαίνουν τα κρέπια!...

ΟΤΑΝ Η ΜΟΥΣΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑΓΙΑ...

Η συντροφιά για το ρε-
θγιόν της Πρωτοκρονίας,
είχε μαζευτεί μ'εσ' στο φι-
λόξενο σαλόνιο του Λαμπί-
ρη. Ήταν εκεί μέσα λονής
λογής κόσμος...

Στη μεγάλη αλλά τα
παιχνίδια είχε ανέβει γύρω
απ' το τραπέζι του υπακα-
ρά, δίπλα σ' ένα μικρότερο
σαλονάκι, μερικά νεανικά
ζευγάρια χορεύανε στους
αριανούς ήχους ενός αρ-
γετινικού ταγκό που με-
ταδιδόταν απ' το ραδιόφω-
νο. Και στο κώλυ, στο τρα-
πέζι της μέσης ένα μεγα-
λο κλωνάρι από έλατο, στο-
λισμένο με ρόζ κεράκια,
λιουράκια μικροσκοπικά και
κουράκια από μπαμπού, έ-
δινε την ατμόσφαιρά της η-
μέρας με μίαν έντονη Πρω-
τοκρονιάτικη πινελλιά.

Ο Χατζημάρκος έφτασε
αργά κατά τις έντεκα μί-
ση. Στο κεφαλόσκαλο τόν
υποδέχτηκε η ίδια η κυρία
του σπιτιού.

— Γιατί τόσο αργοπορημέ-
νος;... τόν έμαλωσε.

— Μία φορά ήρθα πιο νω-
ρίς απ' τον καινούργιο χρό-
νο... της αποκρίθηκε, ενώ
της φίλουσε το κέρι.

— Έβγαλε το παλτό του
και προχώρησε στο σαλόνι
του υπακαρά, με τη Λαμ-
πίρη να τον συνοδεύει.

— Ένας φηλός ολόσπρος γέ-
ρος με ογούρα υαλλία και
μεγάλα κατάμαυρα στεινά
μάτια, που το ζεστό τους
φως δεν είχε καταφέρει να
σβήσει ο καιρός.

— Ποιος είναι;... ρώτησε
μία κυριούλα ανήλικη το δι-
πλανό της.

— Δεν τον ξέρετε;... Ο
Χατζημάρκος! Ο μεγάλος
κολλιτέχνης.

— Αχ, αυτές είν' οι Χα-
τζημάρκοι... ψιθύρισε γοη-
τευμένη η κυριούλα, κутτά-
ζοντας το γέρο που παρα-
κολουθούσε το παιχνίδι.

Ο Χατζημάρκος δεν έ-
κατσε πολύ στο σαλόνι του
παιχνιδιού. Πήγε να πλυν-
...

ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΑΜΑΝΙΑ

Θ' ήσ' άλλα δωμάτια. Δίπλα
του, πάντα υποχρεωτική η
Λαμπρίνα, έτοιμη να συ-
στήσει το μεγάλο ξένο της.
Στη βιβλιοθήκη, δυο-τρεις
ήλικιμένες κυρίες μιλού-
σαν για πολιτική — οι νε-
ώτερες άρχιζαν να ασχο-
λούνται με την πολιτική με-
τά τα πενήντα...

— Μαέστρο, να σ' ασυτή-
σω τρεις καλές φίλες: την
κυρία Δημητριάδη, την κυ-
ρία Κωνσταντινίδη και την
κυρία Δαμίρη.

Τού Χατζημάρκου η μα-
τιά στάθηκε στην πρώτη κυ-
ρία φορτωμένη συγκίνησι.
Και σ' ένα λόγο της είπε:

— Τι λέτε;... Πάμε να
δοκιμάσουμε κι' εμείς λίγο
την τύχη μας, συνταρι-
κά, μία κι' είμαστε και λιγά-
κι παλιοί νυνίριοι...

Η γρήκη κυρία σκώθηκε
απ' τη θέσι της και στήρι-
χτηκε στο μπράτσο του. Έ-
κτεινος όμως αντί να την
οδηγήσει στο σαλόνι του
υπακαρά, την τράβηξε σ'
ένα έρημικο καπνιστήριο,
φωτισμένο απαλά από μία
πράσινη λάμπα στη γωνία.
— Χριστίνα!... της ψιθύ-
ρισε.

Τ' όνομά της βγήκε απ'
το στόμα του γεμάτο συγ-
κίνησι. Εκείνη έσκυψε τα
μάτια της χαμηλά, σ' ένα
μήν τολμούσε να κутτάξει
το δικό του.

— Είσαι μαζί με τον άν-
τρα σου; τόν ξαναρώτησε.

— Ναι... Παίζει.

Κάτσανε σ' ένα θάβηρα
πολυθρόνη. Την κутτάζε-
θε, έλα, μελαγχολικά και τη
ρώτησε με φωνή συγκινη-
μένη:

— Πόσα χρόνια περάσα-
νε; Τριάντα;... Σαραντα.

— Χριστίνα!...

— Ναι, Παύλο...

— Θυμάσαι;... Ήμουν ένας
έξαλλος νεαρός με γραβά-
τα φλοτάκι κι' αφηνιασμένα
μαλλιά και όνειρα... Κι' η-
σοον η δειλή μου, η ευνε-
νική μουσα μου... Με τα
κατάμαυρα έβενινα μαλλιά
σου, με τα ματάκια σου που
ζέρανε να με κутτάζουνε
τόσο τρυφερά... Ήσουν η
μουσα μου. Έσύ μ' ενέπνε-
ες. Και τα βράδια της μονα-
ξιάς μου, έρχόσουν σαν
όπτασία μου ανοίγες το
πίπνο κι' έβαζε τα χέρια
μου να χιρσίφουνε μ' έρω-
τευμένη τρέλλα πάνω στο
πλάκτρο... Οι ώραιότερες

μουσικές μου σελίδες βγή-
κανε τότε απ' την καρδιά
μου... Θυμάσαι ένα τρα-
γουδάκι μου; (Δεν σ' αγα-
πώ γιατί είσαι ωραία — Είσαι
ωραία γιατί σ' αγαπώ!)

— Σώπα!...

— Ήταν οι πιο τρυφερές
νότες που έγραφα στη ζωή
μου... Κι' ήτανε για σενα,
Χριστίνα!...

Εκείνη τη στιγμή, βα-
ρεία, υποβλητικά, άρχισαν
να χτυπάνε στο ρολόι του
κώλυ οι δώδεκα χτύποι του
καινούργιου χρόνου. Τα φώ-
τα σβύσανε, ανάμεσα σ'ε
φωφές και γέλια!... Ύστε-
ρα ξανάψαφν. Ο Χατζη-
μάρκος κутτάζε με συγκί-
νησι την παλιά του αγαπη-
μένη.

— Χρόνια πολλά, παλιά
μου αγαπή! Τρελλά αγαπή
της νεότητάς μου, καλή μου
μουσα... της ψιθύρισε.

Εκείνη έσκυψε πολύ χα-
μηλά το κεφάλι της.

— Τώρα πιά είναι γιαγιά!
μουμούρισε κι' αυτή.

Μία παρσα από ευθύμους
καλεσμένους υπήκε στα μι-
κρά καπνιστήρια. Βαστούσα
νε ποτήρια στα χέρια τους.

— Έδωσαν σ'ε στη γρηκή
κυρία, ένα στο γέρο κύριο.

— Χρόνια πολλά μαέστρο!
Έλατε να μας παίξετε κά-
τι για το καλό του χρόνου!

Πριν κάποιον ο γέρο — συν-
θέτης στο ανοιγμένο πιάνο,
γύρισε και τους κутτάζε. Το
βλέμμα του ήτανε φλογε-
ρό, γεμάτο παλιό νεανικό
έρωτα.

— Θά σ'α παιζώ κάτι πα-
λιό, κάτι ξεχασμένο... εί-
πε αργά. Μία μελωδία σα-
ραντα χρόνων!...

Τα χέρια του άκουμπήσα-
νε στα πλάκτρα μαλικά. Το
παλιό τραγουδάκι σκούρι-
σπε μεσ' στο σαλόνι. Πί-
σω απ' όλους στο βάθος
του σαλονιού, δυο γέρικο
γυναικεία χείλια ψιθύριζαν
πολύ αργά τα λόγια:

— «Δε σ' αγαπώ γιατί είσαι
ωραία...»

Είσαι ωραία γιατί σ' α-
γαπώ...»

Ήταν το παλιό τραγουδί
της αγάπης τους. Το έρω-
τικό τραγουδί της χαμένης
πιά νεότητάς τους.

Οι νότες σβύσανε ανάλα-
μυσ' στις πρώτες στιγμές
του καινούργιου χρόνου. Τα
μάτια του μαέστρου δια-
σταυρώθηκαν με τα μάτια
της γρηούλας γεμάτα πα-
λιό άσθοντο έρωτα.

Κι' ήταν σαν να λέγανε
τα μάτια αυτά:

— Θυμάσαι, αγαπή μου;

— Ή γρηκή κυρία δάκρυσε.
Κι' απάντησε κι' αυτή με
το βλέμμα της:

— Θυμάμαι... Μα όλα περ-
νούν. Πέφτουν χιόνια σ'α
μαλλιά, παγώνουν οι καρ-
διές, και μένουν μόνον οι
αναμνήσεις νλυκές και πι-
κρές μαζί...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Παντρεύτηκε 30 φορές

Στο Κανιάνι της Φινλαν-
δίας πέθανε τελευταία ένας
γεωργός, όνοματι Παάβο
Μπούκι, που είχε παντρευ-
θεί τριάντα νυνάκιες. Τόν
πρώτο γάμο του ο Μπούκι
τόν έκαμε σ' ηλικία 18
χρόνων, παίροντας μία νέα,
που ήταν πέντε χρόνια με-
γαλύτερη του. Τη χώρισε,
όμως, έπειτα από συζυγική
ζωή τριών μηνών, για να
παντρευτεί μίαν άλλη. Τόν
τελευταίο γάμο του τόν έ-
καμε σ' ηλικία 70 χρόνων,
παίροντας μία νέα 25 χρό-
νων, από την οποία απο-
γένησε μία κόρη. Είκοσι
τέσσερες από τις πρώην
συζύγους του συνόδευσαν
τόν Μπούκι στην τελευταία
κατοικία του.

«ΑΡΓΥΡΟΙ ΓΑΜΟΙ» ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Έδω και λίγες ημέρες έφτασε στο
Χόλλυγουντ τους «αργυρούς γάμους»
του ένα παράξενο ζευγάρι. Ο σύζυ-
γος είναι ο Τζεζ Κουπερ, άρτιστας
του τσίρκου, που έχει ανάστηψη ύ-
ψους 2 μέτρων και που σμιζείται
για τις ιππευτικές ακροβασίες του.
Η σύζυγος δε είναι η περίφημη Νόνα
Ντάξ, άρτιστα και αυτή ιπποδρομίου,
ύψους 1 μέτρου και 20 εκ., που θεω-
ρείται ως η καλύτερη ισορροπίστρια
της Αμερικής.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΓΥΜΝΙΣΤΑΙ

Στην Πολιτεία της Ίνδιανας υπάρ-
χει το μοναδικό στην Αμερική
στρατόπεδο γυμνιστών, όπου συγ-
κεντρώνονται με μεγάλη μυοτική
τητα ευποροί Αμερικανοί και Αμε-
ρικανίδες για να ζήσουν «άπλα και
με αγνότητα σκέψης, όπως οι Πρω-
τόπλαστοι!...

Οι κατακτήσεις της κομψής ΝΤΕ ΛΟΥΝΤΡ

Η κόμψα ντε Λούντρο είχε μία
υπεροχή ελληνική κατατού, άωγες
γοαυές άσκαίου αγάλματος, πλού-
σια μεταξένια μαλλιά... μα ήταν
τόσο άσπια όσο και η σύζυγος του
Μενελάου. Η κυρία ντε Σεβινιέ έκ-
φράζεται με οίκτο για τους αγαπη-
μένους της, που κανείς απ' αυτούς
δεν θα μπορούσε να καυχήθ' ότι
ήταν ο μοναδικός, έστω και για με-
οικές έβδομάδες ή μερικές ημέρες.

«Η κυρία ντε Λούντρο, λέει ένας
νοονικογράφος της εποχής, είναι μία
πραγματική Έλενη του Μενελάου.
Όλοι είναι πρόθυμοι να γύσουν το
αίμα τους για το γαμήλι της και οι
μονομαχίες δίνουν και παίρνουν ό-
λγυνόσας της. Οι τάξεις των θαυμα-
στών της είναι τόσο πυκνές, που...
δεν χωράει κανείς πιά! Κι' όμως με-
οικοί κατορθώνουν ακόμη να σθά-
νουν ως τα πόδια της υπερσκήσης α-
τής καλλονής, με το έλφος στο γέ-
ρι, πατώντας πάνω σ'α πτώματα
των αντιπάλων τους...»

Ένας από κείνους που φλογόταν
από την επιθυμία να την πλησιά-
σουν ήταν κάποτε και ο νεαρός Ιπ-
πότης ντε Λορραίν. Αλλά βρέθηκε
υπρόσθα στον πιο μεγαλόσωμο από
τους θαυμαστές της κομψής. Έ-
ναν αληθινό Ήρακλη, τόν στρατά-
ρχο ντε Βιβόν, που έπαινε μόνος του
τη θέσι δύο και τριών ανθρώπων με
μέτριες διαστάσεις, ενώ ο Ιππότης
ήταν λεπτοκατασκευασμένος σαν κορίτσι.

Ο στρατάρχης, που, έκτος από
την επιβλητική κορμοστασιά του, ή-
ταν και ένας από τους πιο πνευμα-
τώδεις ανθρώπους της εποχής του,
υπερσηφαινόταν να λήπ' ότι είχε
προσφέρει το θαυμασμό και την α-
γάπη του στην ωραία κόμψα πα-
νω στην αίχμη του έλφους του, υπο-
νοώντας τους αντιπάλους που χρε-
ιάσθηκε να παραμερίσει για να σθά-
ση ως αυτή.

Όστόσο, ο Ιππότης ντε Λορραίν
δεν δίστασε να τόν προσκαλέσει σ'ε
μονομαχία.

— Αν θέλετε να γυμνηθούμε, του
απάντησε ο στρατάρχης, πρέπει να
στάσετε και σεις τόν ένα ώμο σας
πολεμώντας τους έχθρους της πα-
τρίδος και να στολίσετε το σώμα
σας με δεκαοχτώ τραύματα σαν τα
δικά μου... Έπειτα θα ίδουμε...

— Θα φροντίσω ν' ακολουθήσω τη
συμβουλή σας, είπε ο ντε Λορραίν.
Στο άναμεταξύ...

— Μην βιάζεσθε, τόν σταμάτησε
ο στρατάρχης. Θα πρέπει να προε-
μένετε επίσης ν' άδυνατισώ. Γιατί,
διαφορετικά, η συνείδησίς μου δεν
θα επιτρέψει να μονομαχήσω μα-
ζί σας. Έχω τις διαστάσεις ενός
ελέφαντος και σεις μοιάζετε σαν τα
μικροσκοπικά σκυλάκια που έφω-
να στα σαλόνια.

— Δεν μ' ενδιαφέρει η ύπεροχί
σας, έκαμε ο Ιππότης. Εγώ θέλω
να γυμνηθώ μαζί σας...

Ο στρατάρχης δεν ήξερε πως να
μεταπείσει το νεαρό αυτό έρωτευμέ-
νο, που αν διασταύρωναν τα έλφη
τους θα τόν σκότωνε ασφαλώς.

— Ακούστε με, του είπε σ'ε λίγο,
παίνοντάς τον με πατρικό ενδιαφέ-
ρον από το μπράτσο. Δεν πρόκειται
να παρανοήσω τη θέσι μου σ'ε κα-
νένα και προκαλώ όποιονδήποτε να
μου την διαφιλονικήσει. Αυτό όμως
δεν σημαίνει ότι θα την κατέγω
πάντοτε. Σε λίγες μέρες, αύριο ί-
σως, η κόμψα θα με διώξει και,
μ' όλο που θα σκοτώνω μόνον πρόθυ-
μα για το γαμήλι της, δεν θα κα-
ταδεσθώ ποτέ να συμβώ σ'α πόδια
της για να εκλιπαρήσω έναν έρωτα
που θα τόν έχω χάσει. Φροντίστε
λοιπόν να μην βοισκώσαστε μαρκά
κατά τη στιγμή τ'ε απογοηψής
μου. Η ευκαιρία θα είναι καταλλη-
λη για να με διαδεσθίτε...

Ο Ιππότης ντε Λορραίν ακόλου-
θησε τη συμβουλή του στρατάρχου
και δεν άργησε να καταλάβ'ε τη θέ-
σι του. Για πολύ μικρό διάστημα,
φυσικά. Σε λίγο είχαν έκτοπισθ'ε κι,
αυτός από έναν άλλο στρατάρχη, το
Βιλλερούα...

Η ωραία κόμψα είχε θαμπωθεί
για μία στιγμή από το ωραίο πα-
ράστημα του Βιλλερούα και τη λαμ-
ψη των πολεμικών νικιών του και τόν
είχε περιβάλει με την ευνοία της.
Αλλά, πολύ γρήγορα, έκαμε τη δια-
πίστωση πως ήταν πολύ χαλαρός έ-
ραστής, γεμάτος από ματαιοδοξία
κι' έγωισμό.

Μία μέρα, πηγαίνοντας στο σπί-
τι της φίλης του, ο στρατάρχης βοή-
θε έκεί έναν από σωματοφύλακα,
τόν Καντερούς. Με μία υπερσητική
κίνησι, του έδειξε τότε ότι έπρεπε
να άδειάσει τη γωνία.

Αλλά ο Καντερούς δεν έδειξε
καμιά διάθεσι για να υπακούσθ'ε.

Ο Βιλλερούα, καταπόνητος α-
πό θυμό, τράβηξε το έλφος του.

Κι' ο Καντερούς έκαμε το ίδιο.

Τη στιγμή αυτή έπνευσε η κόμψα
να ντε Λούντρο.

— Τα διαμερίσματά μου δεν εί-
νε κατάλληλα τόπος για μονομα-
χία, είπε. Αν θέλετε, όμως, να γυμ-
νηθίτε, οι υπηρέτές μου θα σας ά-
δηνήσουν στην αούλη. Θα προεμείνω
έδω το νικητή.

— Και ο νικητής τί μπορεί να έλ-
πίξθ'ε; ρώτησε ο Βιλλερούα.

— Την αγαπή μου, απάντησε η
κόμψα.

Εκείνος που γύρισε σ'ε λίγο ή-
ταν ο Καντερούς. Ο Βιλλερούα εί-
χε γυμνηθ'ε αρκετά σοβαρά και χρε-
ιάσθηκε να τόν μεταφέρουν στο μέ-
γαρό του.

Η κόμψα ντε Λούντρο δεν έδει-
ξε κανένα ενδιαφέρον για την κα-
τάστασι του και το ίδιο έμεινε ά-
συγκίνητη, όταν, λίγον καιρό αργό-
τερα, πήγαν να της άναγγείλουν ό-
τι ο Καντερούς είχε βρεθ'ε νεκρός έ-
ξω από την πόρτα του μεγάρου
της. Τόν είλε έκτακτα ασφαλώς κά-
ποιος από κείνους που διεκδικού-
σαν την αγάπη της.

Εύχαιρε, άλλωστε, ολότετα φυσι-
κό το πόρο αυτό του αίματος, που
κάθε τόσο προσέφεραν έμπρος στο
βωμό της αγάπης της οι θαυμαστές
της.

Μία μέρα, η δούκισσα της Όρ-
λεάνης της είπε, δείχνοντας με τη
άκρη της βεντάλιας της τα υπέρσυν-
μάτια της:

— Αυτά τα διαβολικά ένοιν
κάμει πολύ κακό!

— Όχι τόσο όσο θα επιθυμούσα
απάντησε γελώντας η κυρία ντε
Λούντρο.

Η ωραία κόμψα εξακολούθησε
για πολύ καιρό ακόμη το παιχνίδι
αυτό του έρωτος. Κι' όταν κατάλαβε
ότι ο καιρός τόν θάιυβαν της εί-
χε περάσει, άποσύρθηκε σ'ε ένα μα-
ναστήρι.

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ «ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ»

Η πιο πρωτότυπη αυτοκτονία

Ένας ιδιόρρυθμος Αμερικανός, ο Τζών Ρέγκον
(δξεία) από το Σικάγο, έπασχε από νευρασθένεια
και ήθελε ν' αυτοκτονήσει, αλλά δεν είχε το θάρ-
ρος να τραθήξθ'ε ο ίδιος τη σκανδάλη του πιστολίου

του. Για να πραγματοποιήσει όμως το σχέδιό του
κατέφυγε στο εξής τέχνασμα: Έδωσε το πιστόλι
στο μικρό γιού του Τζάκσον, ηλικίας 11 χρόνων, με
τη διαβεβαίωσι ότι ήταν άθωος, ενώ ήταν γεμάτο
και τού ζήτησε να τραθήξθ'ε την σκανδάλη, για να
δ'ε αν λειτουργεί. Ο ίδιος δε πλησίασε το στήθος
του στη κάννη του όπλου. Ο μικρός Τζάκσον, ά-
νυποπτος, πυροβόλησε και η σφαίρα βρέθηκε τόν
Ρέγκον, στη καρδιά! Ο άθως «πατροκτόνος», μό-
λις είδε τόν πατέρα του να σωριάζεται κάτω νε-
κρός, έβρινε κατάκλημνος κι' άοκισε να τρέμει και

να ζεωνίξθ'ε ζητώντας βοήθεια. Μερικοί γείτονες
έτρεξαν επί τόπου, είδαν καταπληκτικό τι συνέβη
και μετέφεραν τόν άτυχο μικρό μισοπαράλυτο απ'
τόν τρόπο του στο αστυνομικό τμήμα της συνο-
κίας. Εκεί ο άτυχος μικρός πατροκτόνος, κλειγόν-
τας αμαρτηγόρητα, διηγήθηκε πως άκριδώς συνέβη
ο φόνος. «Δεν ήξερα τίποτε, τόνισε. Δεν φαντα-
ζόμουν ότι ο δυστυχισμένος πατέρας μου θα μ' έ-
βαζε να τόν σκοτώσω...».

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Οι κάτοικοι του Λος Άντζελες έφτασαν εφέτος τα
Χριστούγεννα με μία εξαιρετική λιακάδα. Από το
πρώι της παραμονής είχαν φτιάξει μία ειδική λεω-
φόρο στολισμένη με διακοσμητικά ελάτια, κατάφορ-
τα από ψεύτικο χιόνι. Το βράδυ τών Χριστουγέννων
στη λεωφόρο αυτή έγινε μία μεγάλη παρέλασις
αρμάτων με ωραία κορίτσια που φορούσαν μαγιώ
και οόρτσ!...

ΙΝΣΠΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Η άξια που έχουν οι πινάκες του Μουσείου της
Βασιλικής Ακαδημίας του Λονδίνου υπολογίζετα, σ'ε
450.000.000 λίρες στερλίνες;

... Οι Παταγώνισι είναι οι ψηλότεροι άνθρωποι απ'
όλες τις φυλές του κόσμου και το ανώστημά τους κατά
μέσον όρον είναι 1,83 μ.;

... Η άξια της σμυσιμένης σ'ε όλο το κόσμο Πιν-
ακωθήκης του Μονάχου υπολογίζεται σ'ε 7.500.000.000
μάρκας;

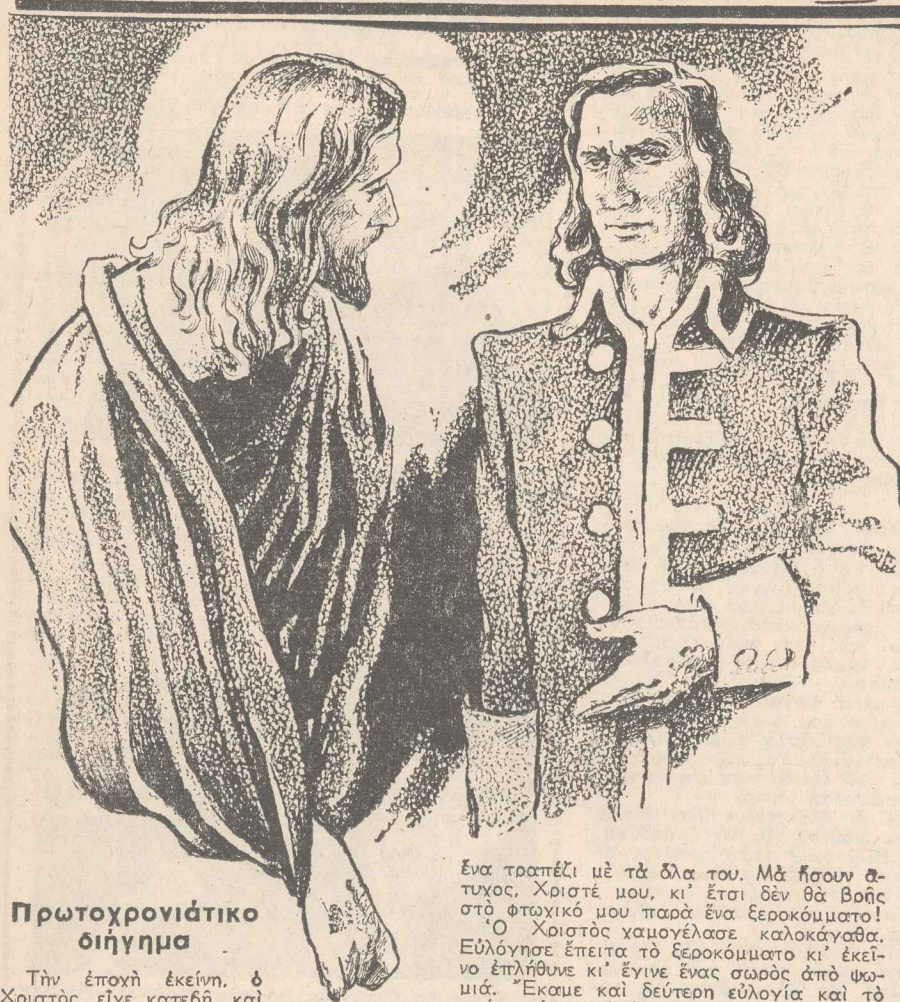
... Οι Ιθαγενείς του Ίνδοοσταν κυνηγούν τις αντι-
λόπες με έξοσκυμένους αετούς;

... Η Ίταλια έχει το πυκνότερο σιδηροδρομικό δι-
κτύο κι' ότι και το πιο απομακρυσμένο χωριό δεν ά-
πέχει απ' τις σιδηροδρομικές γραμμές παραπάνω από
μία ώρα;

... Απ' τ'ε σούγα που γεννούν οι φάλαινες, το σκυ-
λόφορο κι' όλα τα μεγάλα φάρια μόνον ένα στα χίλια
έπιώσεται κι' ότι διαφορετικά η γη θα είχε πλημμυ-
ρίσει από φάλαινες και καρχαρίες;

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΙ' Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Πρωτοχρονιάτικο διήγημα

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Χριστὸς εἶχε κατεβῆ καὶ γυρίσει τὸν κόσμον, μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὰς του. Ἐνὰ βράδυ τοὺς Βοήθας ἡ νύχτα σὲ μιὰ πόλιν τῆς Σαζωνίας κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ πῆγε νὰ ζητήσει φιλοξενία στὸ σπίτι ἐνὸς μανιακοῦ χαρτοπαίκτη. Ἡ γυναίκα τοῦ χαρτοπαίκτη τὸν δέχτηκε πρόθυμα.

— Νὰ ρηθῇ νὰ φάτε σπῖτι μου, τοῦ εἶπε. Θὰ σὰς περιποιηθῶ ὅσο μπορῶ.

Μόλις ἔφυγε ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀνοίξε ἡ πόρτα, καὶ μπήκε ὁ χαρτοπαίκτης.

— Ἄντρα μου, τοῦ εἶπε αὐτὴ, θὰ ἔχουμε ἀπόψε στὸ τραπέζι μας τὸ Χριστὸ μὲ τοὺς μαθητὰς του.

— Ἀλίθεια; ξεφώνισε ὁ χαρτοπαίκτης στενοχωρημένος. Στὴν τσέπη μου ἔχω μόνο δυὸ δραχμὲς καὶ ἕνα τέτοιο ποσὸν δὲν φτάνει γιὰ νὰ φάμε καλά. Θὰ πάω λοιπὸν νὰ τίς παῖξω κι' ἂν κερδίσω θὰ κάνουμε πλούσιο τραπέζι. Ἀλλιῶς δὲ κατῆλθα μιὰ δεκάρα, καὶ θ' ἀγοράσω λίγο ξερὸ κωμὶ.

Ἡ τύχη διῶς δὲν εὐλόγησε τὸν χαρτοπαίκτη, κι' ἔτσι γύρισε σπῖτι του, μελαγχολικός μ' ἕνα κομμάτι ξερὸ κωμὶ στὸ χέρι.

Σὲ πέντε λεπτά, γυρῆσε ἡ πόρτα. Ἀνοίξαν καὶ μπήκε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς του.

— Χαριστέ μου, τοῦ εἶπε, ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀμαρτωλὸς, ἕνας χαρτοπαίκτης, ἐξ ἐπαγγέλματος. Ὅταν ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε πότε θὰ φάω ἀπόψε σπῖτι μου, εἶχα δυὸ δραχμὲς στὴν τσέπη μου. Τί γεῖμα μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω μ' αὐτὲς τίς δυὸ δραχμὲς; Ἐπῆγα λοιπὸν νὰ παῖξω, ἀποφασισμένος, ἂν κερδίζα, νὰ σοῦ κάνω

ἕνα τραπέζι μὲ τὰ δῶρα του. Μὰ ἦσαν αὐτὸς, Χριστέ μου, κι' ἔτσι δὲν θὰ Βοήθας στὸ φτωχικό μου παρὰ ἕνα ξεροκόμματο! Ὁ Χριστὸς χαμογέλασε καλοκάγαθα. Εὐλόγησε ἔπειτα τὸ ξεροκόμματο κι' ἐκεῖνο ἐπλήθυνε κι' ἔγινε ἕνας σωρὸς ἀπὸ ψωμιά. Ἐκαμε καὶ δεύτερη εὐλογία καὶ τὸ σπῖτι γέμισε ἀπὸ τρόφιμα, ἀρκετὰ νὰ θρέψουν τὸν χαρτοπαίκτη ἕναν ὁλόκληρο ἡμέρα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν, ὁ Πέτρος, σκύβει στὸ αὐτὶ τοῦ χαρτοπαίκτη καὶ τοῦ λέει:

— Ζήτησε ἀπὸ τὸ Χριστὸ μιὰ χάρι καὶ δὲν θὰ σοῦ τὴν ἀρνήσῃ.

— Ὁ χαρτοπαίκτης σκέθηκε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε στὸ Θεάνθρωπο:

— Χριστέ μου, μιὰ καὶ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ σὲ φιλοξενήσω σπῖτι μου θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι.

— Ζήτησε ὅ,τι θέλεις, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστὸς.

— Εὐχίσου με, Κύριε, νὰ κερδίζω πάντα στὰ χαρτιά.

— Σοῦ τὸ εὐχομαι, ἀπάντησε χαμογελώντας καλοκάγαθα ὁ Χριστὸς.

— Ζήτησε κι' ἄλλη εὐχή, ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ χαρτοπαίκτη ὁ Πέτρος.

— Χριστέ μου, εἶπε ἐκεῖνος, ἂν σοῦ ζητοῦσα κι' ἄλλη μιὰ χάρι, θὰ μοῦ κανες τὸ κέφι μου;

— Πές μου τί θέλεις;

— Στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μου ἔχω μιὰ μὴλιά, ποὺ κάνει λίγα, μὰ ἐκλεκτὰ μῆλα. Πότε μου ὡστόσο δὲν κατάρθωσα νὰ φάω κανένα ἀπὸ αὐτά. Μοῦ τὰ κλέβουν οἱ γείτονες. Εὐχίσου, Κύριε, ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τ' ἀγγίξῃ στὸ ἔξω, νὰ μὲν κολλημένους πάνω στὴ μὴλιά καὶ μόνον ἐγὼ νάχω τὴ δύναμι νὰ τὸν ἐλευθερώσω.

— Σοῦ τὸ εὐχομαι, εἶπε ὁ Χριστὸς.

— Ζήτησε τώρα καὶ μιὰ τρίτη χάρι ψιθύρισε ὁ Πέτρος στ' αὐτὶ τοῦ χαρτοπαίκτη.

Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ διστάσῃ, πῆρε πάλι φόρα.

— Χαριστέ μου... ψιθύρισε.

— Κατάλαβα... θέλεις καὶ τρίτη χάρι, εἶπε χαμογελώντας ὁ Κύριος. Θὰ τὴν ἔχῃς κι' αὐτὴ, φτάνει νὰ μοῦ τὸ πῆς.

— Σὲ παρακαλῶ Κύριε, ὅταν πεθάνω, νὰ μ' ἀφήσεις ἐλευθέρην τὴν εἴσοδο στὸν Παράδεισο.

— Γένοιτο!... ἀποκρίθηκε καλοκάρδα ὁ Θεάνθρωπος.

— Ὅταν ἔφυγε ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του, ὁ χαρτοπαίκτης ἐπετόρισε γρήγορα-γρήγορα κι' ἐπῆγε νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμι τῆς πρώτης χάρις ποὺ τοῦκανε. Ἐστάσε στὸ χαρτοπαίγνιο, εἰπαίξε καὶ γύρισε σὲ λίγο στὸ σπῖτι του μὲ τίς τσέπες γεμάτες χρήματα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ σπῖτι τοῦ χαρτοπαίκτη ἔτρεχε τὸ χουσαφί.

Ἀλλὰ ὁ χαρτοπαίκτης εἶχε καλὴ καρδιά. Μὲ τὰ κέρδη του λοιπὸν συντηροῦσε τίς φτωχὲς οἰκογένειες καὶ προστάτευε τὰ ὀρφανὰ.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς. Μιὰ μέρα ὁ χαρτοπαίκτης ἔπεσε στὸ κρεβάτι, ἀρρωστος. Οἱ γίαιτροί εἶχαν ἀπελπισθῇ. Ἡ γυναίκα του ἔκλαιε ἀπαρηγόρητη. Κι' ἔξαφνα, μιὰ νύχτα κατέβηκε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ.

— Ὁ ἐτοιμοθάνατος τρόμαξε.

— Ἐτοιμάσου, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχάγγελος, νὰ μ' ἀκολουθήσῃς.

— Γιὰ τοῦ μὲ τὸ καλὸ; ρώτησε ὁ ἀρρωστος.

— Καὶ τὸ ρωτᾷς; Γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον.

— Ὡστε τελειώσαν οἱ μέρες μου;

— Ναι, ὁ κύκλος τῆς ζωῆς σου ἐκλείσῃ.

— Καλὰ... δὲν ἔχω ἀντίρρηση, νὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀρχάγγελε μου ψυχοληγνῶ.

Κάνε μου διῶς μιὰ τελευταία χάρι.

— Σὰν τί χάρι; Μίλα γρήγορα γιὰτὶ ἔχω πολλὴ δουλειὰ σήμερα.

— Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου πῶς δὲν θὰ μοῦ ἀρνήσῃς;

— Τὸν ἔχεις... ἀλλὰ τελειῶνε χριστιανέ μου μ' ἔσκασες!

— Βλέπεις αὐτὴ τὴ μὴλιά στὴν αὐλὴ μου;

— Τὴ βλέπω. Κατόπιν;

— Ἐχει ἐπάνω ἕνα μῆλο, τὸ τελευταῖο.

— Λοιπὸν;

— Κόψε το, σὲ παρακαλῶ, καὶ φέρτο μου νὰ δροσίω τὰ χεῖλιά μου πρὶν ἀφήσω αὐτὸ τὸν κόσμον.

Ὁ Γαβριήλ κατέβηκε, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, σκαρφάλασε πάνω στὴ μὴλιά, ἀλλὰ μόλις ἄπλωσε νὰ κόψῃ τὸ μῆλο ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του.

Μάταια φωνάζει πιά ὁ ἀρχάγγελος, μάταια διαμαρτύρεται ὅτι ἔχει δουλειά, ὅτι πρέπει νὰ πάρῃ κι' ἄλλο κόσμον καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀργοπορή.

— Ὅσ' ἐλευθερώσω, ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν δροῦ, τοῦ λέει ὁ χαρτοπαίκτης ποῦχε σπικωθὲ φρέσκος-φρέσκος ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

— Λέγε, ἀκούω... ξεφωνίζει ὀργισμένος ὁ Γαβριήλ.

— Δέχεσαι νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ ζήσω ἄλλα δέκα χρόνια;

— Ἀδύνατον, αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Τότε κάτσε ἐκεῖ ποὺ βόσκεσαι.

— Ὅσ' ὑπὸ τὴν πληρώσης ἀκριβὰ αὐτό.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲν κἀνεις τίποτε.

— Ἐκεῖ πάνω θὰ μείνῃς κολλημένος ὡς πού νὰ χτυπήσῃ ἡ σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας!

— Τζαναμπέτη! κραυγάζει ὁ ἀρχάγγελος, μὴ τὴν ἔπαισες ἄσχημα! Δέχομαι τὸν δρο σου.

— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ! τοῦ φώναξε ὁ χαρτο-

παίκτης καὶ τὸν ἐλευθέρωσε ἀπ' τὴ μὴλιά μ' ἕνα του λόγο.

Πέρασαν τὰ δέκα αὐτὰ χρόνια. Καὶ μιὰ μέρα ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ κατέβηκε νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ τοῦ χαρτοπαίκτη.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος δὲν ἔφευγε ἀντίρρηση. Δέχθηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀρχάγγελο στοὺς οὐρανούς.

— Θὰ ῥθῶ μαζὶ σου, εἶπε ἀναστενάζοντας, μιὰ καὶ σώθηκα, τὰ ψωμιά μου! Στάσου μιὰ στιγμή κι' ἔφτασα.

Φόρεσε γρήγορα-γρήγορα τὰ καλύτερα ρούχα του, ἔβαλε μιὰ ὁλοκαίνουργη τράπουλα στὴν τσέπη, καὶ ξεκίνησε μαζὶ μὲ τὸν ἀρχάγγελο γιὰ τὴν τελευταία του κατοικία.

Τὴ στιγμή διῶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Παραδείσου νάσου καὶ ἐσφυρῶνε ἕμπρος τοῦ ἀρχηγὸς τῆς Κολάσεως, ὁ Βελζεβούλ καὶ τοῦ φράζει τὸ δρόμο.

— Ποῦ πᾶς, πατριώτη; τοῦ φωνάζει. Τί γυρνεῖς ἐδῶ στὸν Παράδεισο; Οἱ χαρτοπαίκτης σὰν καὶ σένα μοῦ ἀνέκουν.

— Εἶνε δικός μου, λέει ὁ Γαβριήλ.

— Κάνεις λάθος. Βουρχάτι ὁ Βελζεβούλ. Ἐνὰ τέτοιο χαρτομωρὸν μόνο στὴν Κόλασι ἔχει θέση.

— Ἐχω ἀνώτερη διαταγὴ νὰ τὸν πάω στὸν Παράδεισο ἐξῆγεί ὁ Γαβριήλ.

— Ἀφοῦ πρόκειται κατσοφιασμένος ὁ Βελζεβούλ δὲν ἐπιμένω. Πάρτε τον, χαρισμά σας, χαρὰ στὸ πόσωπο!

Καὶ γυρίζει νὰ φύγῃ.

— Προχώρα, λέει ὁ Γαβριήλ, στὸ χαρτοπαίκτη, ὅπνῃ τὴ γλύτωσες.

— Πήγαινε, καὶ ξέρω τὸ δρόμο τοῦ ἀπαντᾶ ὁ χαρτοπαίκτης. Θάρθῃ μόνος μου.

Ὁ Γαβριήλ μπήκε στὸν Παράδεισο.

Ὁ χαρτοπαίκτης γύρισε τότε στὸ Βελζεβούλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐπόμενες προηγουμένους, ἀρχοντά μου, ὅτι σὺ ἀνέκα. Ἄν ἀνέκα σὲ σένα θὰ τὸ δειγῇ τὸ παίγνιο. Παίζουμε μιὰ παρτίδα; Ἄν κερδίσῃς θὰ σ' ἀκολουθήσω στὸ βασίλειό σου, ἀλλιῶς θὰ μοῦ χαρίσῃς ἕναν κολασμένο. Τί λές, δέχεσαι;

— Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος στοὺς κολασμένους, φωνάζει ἀπότομα. Τί τοὺς κομμάτισες ἐδῶ ὅλους αὐτούς; Γιὰτὶ τὸν πῆρε τὸν Παράδεισο, γιὰ τοῖς αἰσῶνι τοῦ πατέρα σου; Αὐτοὶ μοῖρῶν Κόλασι μιὰ ὥρα μακριά.

Ὁ χαρτοπαίκτης θύμωσε. Ἀχίσσε κι' αὐτὸς νὰ φωνάζῃ, νὰ χαλᾷ τὸν κόσμο.

Αὐτὴ τὴ στιγμή περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς. Ἀκούσε τὸν σατανὰ κι' ὅταν ἔμαθε τί συμβαίνει εἶπε στὸν χαρτοπαίκτη:

— Ἀκού φιλε μου.

Σοῦ δώσω τὴν αἰδα νὰ μπῇς στὸν Παράδεισο ἐσὺ μόνος. Μὰ τώρα βλέπω καὶ κουβάριας μαζὶ σου ὁλόκληρη ντουζίνα κολασμένων.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χριστέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅταν σὲ φιλοξενῶ στὸ σπῖτι μου στὸν ἄλλο κόσμον, δὲν ἔχω μόνον σου. Εἶγες μαζὶ σου καὶ τοὺς φρέσκους μαθητὰς σου. Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς δέχθηκα πρόθυμα ὅλους σας, χωρὶς νὰ καθύμαι νὰ σὰς μετρώ. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνήσῃς νὰ μὲν δεχτῇς στὸ σπῖτι σου, ὅποι κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρνήθῃ.

Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔλασε.

Γεμάτος χαρὰ καὶ βέβαιος ὅτι θὰ κέρδιζε ὁ Βελζεβούλ δέχθηκε.

— Σύμφωνα, φωνάζει. Ἀς ἀρχίσουμε.

Ὁ χαρτοπαίκτης ἔδωκε τὴν τράπουλα ἀπὸ τὴν τσέπη του, καὶ στρώθηκαν στὸ παίγνιο.

Ὁ Βελζεβούλ δὲν ἔφερε τὴ χάρι ποῦχε ἀπ' τὸ Χριστὸ ὁ χαρτοπαίκτης κι' ἐπῆρε τὰ μάτια του, ὅταν, μ' ὅλες του τίς κατεργαριές, ἔχασε τὸ πρῶτο παίγνιο. Κι' ἔτσι πεισματωμένος ὥπως ἦταν πρότεινε στὸν ἀντίπαλό του:

— Παίζουμε καὶ δεύτερο παίγνιο; Ἄν χάσω θὰ σοῦ δώσω ἄκόμα δυὸ κολασμένους. Ἄν κερδίσω θὰ πάω αὐτὸν ποὺ σοῦ ἔδωσα κι' ἔσένα.

— Δὲν σοῦ χαλάω τὸ γατήρι, τοῦ ἀπάντησε ὁ παμπόνηρος ὁ χαρτοπαίκτης.

— Ἀρχίσαν νὰ παίζουν πάλι.

Μὰ τί διαβολομένη γκίνια ἦταν αὐτὴ! Ὁ Βελζεβούλ πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό του. Ἐτοίξε τὰ δόντια του καὶ τὰ μάτια του πετούσαν σπῖδες.

Μὰ ἔχασε τὸ παίγνιο καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ.

Παρασυρμένος ἀπ' τὴ λύσσα του ὁ Βελζεβούλ δὲν ἔφερε πιά τί ἔκανε.

Ξανάπαίξαν καὶ τρίτη καὶ τέταρτη φορὰ, μὰ πάντα ἔχανε. Δὲν ὑπὸ οὐσὲ νὰ κἀν οὔτε ἕναν πόντο. Εἶχε χάσει πιά δώδεκα κολασμένους. Καὶ σκέφθηκε ὅτι ἂν ἐξακολουθούσε αὐτὴ ἡ ἱστορία, ὁ χαρτοπαίκτης θὰ τοῦπαρνε ὅλους τοὺς κολασμένους ἀπ' τὴν Κόλασι κι' ἔτσι θὰ ἐρημνῶταν τ

Χαρτοπαίκτες

Την Πρωτογονιά, σε κάθε σπίτι γίνεται τ' απαραίτητο παιχνίδι για το καλό του χρόνου. Όλοι δοκιμάζουν την τύχη τους. Όλοι θέλουν να ιδούν αν θα είναι γουρλίδιος ο νέος χρόνος. Κυρίως όμως αυτή την ημέρα γίνεται σωστό πανηγύρι στις κουφές χαρτοπαικτικές λέσχες που δογιάζουν εις βάρος των άσέλων Αθηναίων.

Κάθε τέτοιο «σπίτι» διαθέτει τους «αετούς» του. Τους φοβερούς χαρτοκλέφτες, τ' «αετονύχια» της τράπουλας που ξέρουν χίλια «κόλπα» για να κλέβουν στα χαρτιά. Πολλοί από αυτούς μάλιστα είναι διεθνούς φήμης κι' έχουν απασχολήσει όλες τις αστυνομίες του κόσμου με τα λωποδυτικά, χαρτοκλεφτικά τεχνάσματά τους. Έχει επίσης κάθε λέσχη τους «κράντες» της. Όλοι αυτοί είναι καλοντυμένοι, έχουν πολλές γνώριμες και παρασύρουν τα θύματά τους από τα διάφορα νυκτερινά κέντρα στα «σπίτια» για να τα... «σφάζουν» στην τράπουλα, χωρίς αυτά να υποπτεύονται ότι μερικοί γνωστοί τους είναι «κράντες» χαρτοπαικτικοί λεσχών. Νομίζουν ότι έχουν κι' αυτοί την μαγία των χαρτιών κι' ότι αυτή την ημέρα έχουν, όπως εκείνοι, την επιθυμία να δοκιμάσουν την τύχη τους.

Η άμοιρα υπηρέστια της Γενικής Ασφαλείας καταδιώκει τους κακοποιούς αυτούς και συχνά τους συλλαμβάνει και τους στέλνει στο δικαστήριο. Μα τα χαρτιά είναι πάθος: σαν το κορσί, σαν τις γυναίκες, σαν τα ναρκωτικά. Τίποτε δεν είναι ικανό να το περιορίσει. Θα σας αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά σχετικά επεισόδια, για να πάρετε μια ιδέα τόσο των λωποδυτικών τεχνασμάτων των κακοποιών, όσο και της φοβερής μαγίας της χαρτοπαιξίας που καταλαμβάνει όλα τον κόσμο τη νύχτα της Πρωτογονιάς.

Στην πλατεία Κάνιγγος ήταν άλλοτε στα παλιά χρόνια το χοροδιδασκαλείο του Καλημικρού. Κάτω από αυτό ήταν ένα υγρό υπόγειο. Σ' αυτό κατέφευγε και κοιμόταν ένας από τους πλουσιότερους άλλοτε Αθηναίους ο Βο... που είχε χάσει όλη την τεράστια περιουσία του στα χαρτιά, είχε γίνει «κράντης» σε χαρτοπαικτική λέσχη κι' όταν «υπατάχισε» τελείως έγινε αλήτης. Ζούσε μόνο με καφέδες, κουλούρια και τσιγάρα που «τρακάριζε» από τους χαρτοπαίκτες και τέλος πέθανε στα χρόνια της κατοχής από αστία.

Άλλο θύμα των «σπιτιών» ήταν ένας στασιαστικός. Φοβερός χαρτοπαίκτης παντοεύθηκε την κόρη ενός καθηγητού του Πανεπιστημίου, για την μεγάλη προίκα της. Η γυναίκα του κι' οι δικοί της δεν γνώριζαν το φοβερό πάθος του. Όταν μετά το γάμο το έμαθαν, ήταν πια πολύ αργά. Ο χαρτοπαίκτης εξανέμισε όλη σκεδόν την προίκα της γυναίκας του. Ένα βράδυ τέλος πού είχε κυριοθυά από το πάθος των χαρτιών και η γυναίκα του δεν τού έδινε χορήγηση να παίζει, την έσφαξε μ' ένα μαχαίρι!... Σήμερα ο άνθρωπος αυτός είναι ένα χαμένο κομμάτι και κανείς πια δεν σκέφτεται αν ζή ή έχει πεθάνει.

Τρίτη περίπτωση παθολογικού, μαζικού χαρτοπαίκτη είναι του γιου ενός εμπό-

ρου από τη Λαμία. Ο πατέρας του τον έστειλε να εμπορεύει από διαφόρους πελάτες του διάφορα σημαντικά ποσά. Ο γιός του όμως εμπλέκε στα δίχτυα μιας «γόσπας» του χαρτοπαίγνιου, η οποία και τον παρότρυνε σ' ένα από αυτά τα μυστικά κέντρα της οδού Αγίου Κωνσταντίνου. Εκεί έχασε όλα τα λεφτά του, ότι είχε και δεν είχε. Έμεινε χωρίς τροφή και στέγη. Κι' αναγκάστηκε να στεγάζεται στο χαρτοπαίγνιο μέχρι που ο πατέρας του να του στείλει τα ναύλα του για να γυρίσει στη Λαμία.

Άλλα θύματα των χαρτοκλεφτών ήταν δυο άφελείς, μα παθολογικοί παίχτες. Όταν έχασαν και την τελευταία... δολαμιά τους βγήκαν από το χαρτοπαίγνιο σκεπτικοί και περίλυποι.

Κι' όμως, βρε Μήτσο, παρατήρησε ο ένας στον άλλο, αν είχαμε λίγα λεφτά και μέναμε ακόμη θα «γυρίζε» το χαρτί. Θα «έσπανε» ή γκίνια.

Ο άλλος βοήκε λογική τη σκέψη του φίλου του. Άρχισαν λοιπόν να συζητούν τι θα μπορούσαν να κάνουν για να βρουν λίγα λεφτά. Τέλος πήραν την εξής απόφαση: Πήγαν σ' ένα ξενοδοχείο της οδού Αθηνάς και νοίκιασαν ένα δωμάτιο. Εκεί ο ένας απ' αυτούς έδωσε τα ρούχα του, τα παρότρυνε στον άλλο για να πάει να τα δώσει ενέχυρο κι' εκείνος έπεσε στο κρεβάτι. Ο άλλος, πραγματικά, έδωσε τα ρούχα «αυανάτι», πήρε λίγα λεφτά κι' έτρεξε στο χαρτοπαίγνιο. Βέβαιος ότι θα κερδίσει. Μα έχασε...

Από αυτή τη στιγμή άρχισε μια κωμική ιστορία: Ο άλλος παίκτης έμεινε εσπλωμένος και νηστικός τρεις ολόκληρες ημέρες στο ξενοδοχείο. Ο ξενοδόχος που ανησύχησε γιατί δεν τον έβλεπε να βγαίνει από το δωμάτιο, ειδοποίησε την αστυνομία.

Έχω, δήλωσε έναν πεοίεργο πελάτη. Τρεις μέρες κοιμάται. Ούτε τρώει, ούτε βγαίνει έξω, ούτε βλέπω να έχη ρούχα... Δεν ξέρω τί να υποθέσω.

Έτρεξε η αστυνομία να διαφωτίσει αυτή την υπόθεση. Έμαθε την αλήθεια και αναζήτησε το φίλο του χαρτοπαίκτη. Τον βοήκε στο χαρτοπαίγνιο. Είχε χάσει τα λεφτά των ρούχων και νηστικός κι' αυτός και αδιόδοκτος προσπαθούσε να «ρεφάρ» με δανεικά. Και χρειάστηκε να φανή τέλος κάποιος πλούσιος χαρτοκλέφτης γενναίωδους και να πληρώσει το ξενοδοχείο, για να τους γλυτώσει από την φυλακή.

Ο πεοίεργος «πλεάτης» του ξενοδοχείου γύρισε μισόγυμνος κατόπιν αυτού στο σπίτι του, στη γυναίκα του και τα παιδιά του κι' ώρκισθηκε να μη ξαναπαίξει χαρτιά...

★
Αλλά υπάρχουν και γυναίκες μαζικές χαρτοπαίκτριες. Έχουν καταστρέψει πολ-

— Μυστήριο! Άκριβος μεσάνυχτα και ζέχασαν να ούσουν τα φωτά!... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

λές από αυτές την οικογένειά τους κι' έχουν κατατμήσει «δολωμά» στις κρυφές λέσχες των χαρτοπαίκτην. Έχουν τόσο δηλητηριοσθή δε ώστε ξεγινιούνται στο πρόσινο τραπέζι. Κάθε μία από αυτές έχει την «μασκότ» της. Κάτι που τους φέρνει — όπως νομίζουν — «γούρι». Κι' οι παίχτες του Κασίνου του Λουτροκίου θα θυμούνται ακόμη μια γνωστή αστοκρατίσση των Αθηνών την κ. Σ... η οποία είχε για «μασκότ» μέσα στην τσάντα της μια ζωντανή κατσαρίδα, η οποία πίστευε ότι της έφερνε γούρι! Ένωρείται ότι όλος αυτός ο κόσμος απασχολεί συχνά το Τμήμα Λεσχών της Γενικής Ασφαλείας, και περισσότερο απ' όλους οι «κατοί» των χαρτοπαίκτην οι φοβεροί χαρτοκλέφτες που ξέρουν καταπληκτικά «κόλπα» για να ξετινάξουν τα θύματά τους. Η βάση στην κλεψία των χαρτιών είναι το καλό νυαλισμένο τραπέζι που καθρεφτίζει τα φύλλα των παικτών καθώς τους τα μετρούν. Επίσης οι άμορφες συνεργάτες των χαρτοκλεφτών που παρακολουθούν το παιχνίδι και κάνουν νόημα στους «αετούς» τι φύλλα έχει το θύμα. Εκτός αυτών και χίλιες άλλες μέθοδοι κλεψίας υπάρχουν που κάνουν έκτακτοι μυστικούς τους κακοποιούς των χαρτοπαίκτην.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Παιχνίδια της εποχής

Το «ρανταρενίκ» και το αεροπλανοδόλο τουφέκι

Θα ξέρετε βέβαια την άοχη της λειτουργίας του ράνταρ: Εκπέμπει ηλεκτρομαγνητικά κύματα πολύ μικρού μήκους, τα οποία, όταν συναντήσουν στο δρόμο τους ένα εμπόδιο — π.χ. ένα αεροπλάνο ή ένα πλοίο — γυρίζουν πίσω, συλλαμβάνονται απ' το ίδιο μηχάνημα κι' αποκαλύπτουν το σχήμα, τη διεύθυνση και την απόσταση του εμποδίου.

Εφότος λοιπόν παρέλαβε το ράνταρ... κι' ο Άγιος-Βασίλης, τουλάχιστον στις Ηνωμ. Πολιτείες! Ένα απ' τα παιχνίδια της μόδας είναι το «ρανταρενίκ». Οφείλεται σ' ένα νεαρό υποπλοίαρχο, που διηύθυνε κατά τον πόλεμο ένα σταθμό ράνταρ. Το παιχνίδι αυτό, που έχει ξετοξελλάνει τα Αμερικανόπλοια, είναι πολύπλοκο: Ένα μικροσκοπικό πλοίο πρόκειται να κάνει ένα υποθετικό ταξίδι. Η διαδρομή είναι γεμάτη κινδύνους, παγίδες και δυσκολίες, υποβρύχια και νάρκες, διύχλη, θύελλες, τορπίλες... Αλλά το παιδί, που οδηγεί από μακριά το πλοίο μ' ένα ηλεκτρομαγνητικό μηχάνημα, ανακαλύπτει εγκαίρως με το ράνταρ όλα αυτά τα εμπόδια και τα αποφεύγει. Είναι δηλαδή ένα παιχνίδι που απαιτεί μεγάλη δεξιότητα.

Δεν είναι ωστόσο το μόνο που βασίζεται στα «μυστικά όπλα» του πολέμου. Παίζεται επίσης στην Αμερική ένα παιδικό τουφέκι, εφευρισμένο με δυνατό ελατήριο, για να εκσφενδονίζει σε μεγάλη απόσταση μικρά αεροπλανάκια, που κατεβαίνουν κατόπιν με «βόλ-πλανε» και με χαριτωμένους έλιγμους. Το τουφέκι αυτό έχει ονομασθή «το μυστικό όπλο των παιδιών».

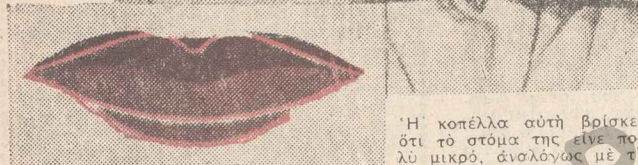
Πόσο μακριά βρισκόμαστε από τα κλασσικά παιχνίδια του παλιού καιρού! Είναι αλήθεια ότι το παιχνίδι είναι η εικόνα του αιώνα και ο καθρέφτης της καθημερινής ζωής. Γι' αυτό ακριβώς πρέπει να μας παρηγορή το ότι τα παλιά παιχνίδια, που αναφέραμε πιο πάνω, εξακολουθούν πάντα να μένουν τα πιο αγαπητά στον παιδόκοσμο, του μεγαλύτερου μέρους του πλανήτη μας σε πείσμα του «ρανταρενίκ» και του αεροπλανοδόλου τουφεκιού.

Τα όπλα ενός μελλοντικού πολέμου

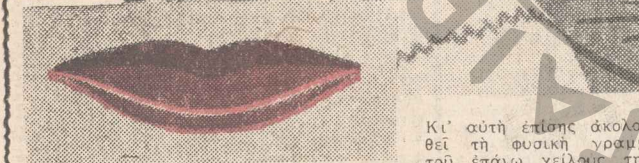
Ο άμερικανός στρατηγός Έρνεστ Άφσος να του ξεφύγουν μερικές ακριτομυθίες σχετικά με τα νεώτερα όπλα που θα χρησιμοποιηθούν σ' ένα μελλοντικό πόλεμο. Το κυριώτερο απ' αυτά είναι ένας θώρακ από «νάυλον», που φαίνεται ότι θα είναι άτρωτος για τα περισσότερα από τα γνωστά βλήματα. Ο θώρακ αυτός θα είναι αρκετά λεπτός, αλλά η πυκνότητά του θα είναι μεγαλύτερη από του γαλιεύς. Ένας άλλος νεωτερισμός θα είναι ο «θωρακισμένος βάτραχος», ένα είδος άμακτος, που θα υποβληθεί να κάνει πηδημάτα ύψους 10 μέτρων και μήκους 140 μέτρων!

Πώς να βάζετε τα χείλη σας

Χείλη που γελούν ώραία, που φιλούν μευστικά... Ποιά γυναίκα δεν ποθεί να τ' αποκτήσει; Κι' όμως δεν είναι δύσκολο αυτό, αρκεί μόνον να ξέρει να διαλέξει το κραγιόνι της και να το μεταχειρισθή καταλλήλως. Πιο κάτω σας δείχνουμε τέσσερις χαρακτηριστικούς τρόπους για το τεχνικό βάψιμο των χειλιών. Υπάρχουν όμως κι' άλλοι. Όταν, παραδείγματος χάριν, μια νέα φρονεί ότι έχει πολύ μεγάλο στόμα, μπορεί με το κραγιόνι της να το κάνει να φαίνεται μικρότερο. Βάφει δηλαδή τα χείλη της έτσι ώστε να μη φτάνη ως τη φυσική γραμμή τους, τόσο στο επάνω χείλος όσο και στο κάτω. Το φωτεινό της χαμόγελο πλαισιώνει τα άσπρα κι' άστραφτερα της δόντια, που τα εξετάζει μ' επιμέλεια.

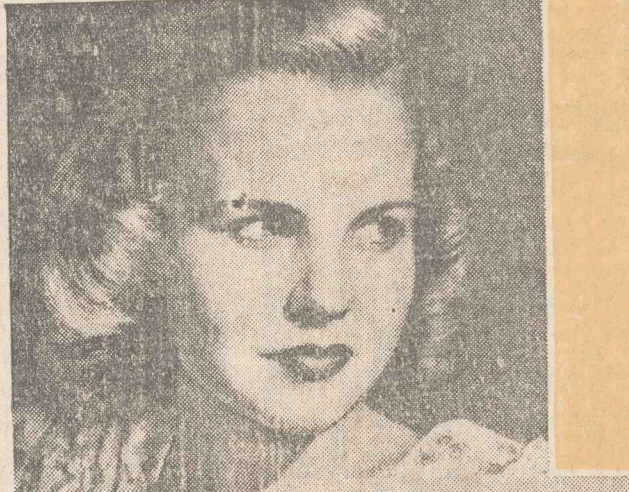
Η κοπέλλα αυτή βρίσκει ότι το στόμα της είναι πολύ μικρό, ανόλογος με τ' άλλα χαρακτηριστικά της. Γι' αυτό φροντίζει ώστε το κραγιόνι να μη φτάνη έως τη φυσική γραμμή του, αλλά να σταματήσει λίγο πιο μέσα. Ξεροντίζει έσ' άλλου ότι το κραγιόνι δίνει το σπυδαίοτερο τόνο στη συμφωνία των χρωμάτων του προσώπου της. Με ένα φύλλο ειδικού λεπτού χαρτιού, σκουπίζει κατόπιν ελαφρά το πλεονασμα του κραγιονιού.

Κι' αυτή επίσης ακολουθεί τη φυσική γραμμή του επάνω χείλους της. Έπειδή όμως θέλει να φαίνεται το κάτω χείλος λίγο πλατύτερο, απλώνει το κραγιόνι πιο έξω απ' τη φυσική του γραμμή. Το μικρό αυτό τεχνάσμα δείχνει πια πλατύ το κάτω χείλος, όπως φαίνεται στο διάγραμμα, συγκρινόμενος με το χείλος που φαίνεται στο κάτω χείλος. Κι' αυτό επιτυγχάνεται πολύ εύκολα.

Μια άλλη, που ξέρει ότι είναι φυσικά όμορφη το στόμα της, ακολουθεί απλώς τη φυσική γραμμή των χειλιών της, όταν χρησιμοποιή το κραγιόνι της. Φροντίζει μόνον να νάνε λείο κι' ομοιόμορφο παντού το λεπτό στρώμα του κραγιονιού, χωρίς ανωμαλίες και διαφορές αποχρώσεων, γιατί ξέρει καλά ότι το βάψιμο των χειλιών της φανερώνει ευχλωπία, λα μυστικά για τις συνθήκες και την προσωπικότητά της.

Κάθε κορίτσι θέλει να έχει χείλη που προσκαλούν τον έρωτα. Και κάθε κορίτσι μπορεί ν' αποκτήσει στόμα για φιλία, αν διατηρή πάντα τα χείλη του λεία και τρυφερά. Τέτοια χείλη είναι έλκυστικά και ξετρελλανίζουν πάντα τους άντρες.

Όταν βάζει τα χείλη της, η νέα αυτή ακολουθεί τη φυσική γραμμή του επάνω χείλους, θέλει όμως να ελαττώσει το πάχος του κάτω χείλους, να μη φτάνη έως τη φυσική γραμμή του, αλλά να σταματήσει λίγο πιο μέσα. Ξεροντίζει έσ' άλλου ότι το κραγιόνι δίνει το σπυδαίοτερο τόνο στη συμφωνία των χρωμάτων του προσώπου της. Με ένα φύλλο ειδικού λεπτού χαρτιού, σκουπίζει κατόπιν ελαφρά το πλεονασμα του κραγιονιού.

Τα χείλη της είναι ούσα και προκλητικά. Δεν της άρεσαν λοιπόν έτσι και φροντίζει να τα διορθώσει πλαταίνοντας το επάνω χείλος, με το άπλωμα του κραγιονιού έξω απ' τη φυσική γραμμή του. Όσο για το κάτω χείλος, ακολουθεί με το κραγιόνι τη φυσική γραμμή του. Έτσι ισορροπούν τα δυο χείλη, όπως δείχνει το διάγραμμα, και το πρόσωπο γενικώς αποκτά περισσότερη συμμετρία.

Κανείς δεν ξεφεύγει απ' τα δίχτυα του Ερωτός και μάλιστα οι νέοι και των δύο φύλων. Σάν νέο όμως που είχε και σαν άπειροι του κόσμου και των παγίδων της ζωής και μάλιστα της ερωτικής ζωής, έχουν ανάγκη οδηγού, για να αποφύγουν τα θλιβερά απρόοπτα και να μη καταλήξουν σε θρήνους και δάκρυα το πρώτο γλυκό χαμόγελο της αγάπης τους. Για τον λόγο αυτό ο «Ερως» έγκαινιάσε από το προηγούμενο τεύχος το «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο». Θα δέχεται επιστολές ερωτευμένων. Θ' απαντά στις απορίες των και θα τους καθοδηγή και θα τους συμβουλεύει, τηρουμένης έννοιας απόλυτου έγκυμους.

Η πρωτοτυπία του «Ερως» στην περίπτωση αυτή είναι ότι στις επιστολές των ερωτευμένων θ' απαντούν οι πιο γνωστοί Έλληνες λογοτέχνες και δημοσιογράφοι.

Ένας ντροπαλός

Ένα περίεργο και παραπνευμένο γραμματικό έλαβα προχθές. Είπε από μια νέα δεκαεννέα ετών, που δεν ερνάζεται, έχει όμως, όπως μου γράφει, αρκετή περίουσία και οι γονείς της την αγαπούν τόσο — είναι μοναχοκόρη — που της είχαν:

— Άκουσε, παιδί μου Ρίτα, (είνε τ' όνομά της) δεν έννοούμε ν' ανακατωθούμε καθόλου στο ζήτημα της καρδιάς σου και του γάμου σου! Θα διαλέξεις μόνη σου αυτόν, που θα κάνει συντροφιά σου, φάνει να μην είναι κανένας αλήτης, χαρομέρης, άρρατος κι' ελαττωματικός! Έμεις θα επικυρώσουμε την έκλησή σου! Θα σου τον δώσουμε!...

«Καταλαβαίνετε, μου γράφει, πόση συγκίνηση μούδωξ, η ευγενική αυτή δήλωση των γονιών μου, που μου την έχουν κλείσει εδώ και δυο χρόνια, με και πόση ελευθερία! Άρχισα να γυρνάω νέους και να ψάχνω, ανάμεσα σ' αυτούς, να βρω τον τύπο που θα μ' άρεσε, να του δώσω την καρδιά μου και να τον παρουσιάσω στους δικούς μου. Μα δεν εύρισκα κανένα! Είμαι κομμάτι δύσκολη, ξέρετε... Κι' όταν, μάλιστα, δεν πρόκειται για ένα έφημο φλέτ, αλλά για κάποιον που θα βάλουμε πλάι μας για όλη μας τη ζωή!... Τι βάσανο κι' αυτός ο γάμος!... Άρεσ, ώρες σκέπτομαι ότι θάπρεπε να παντρευόμαστε χωρίς ν' αγαπούμε, ή ν' αγαπούμε χωρίς να παντρευόμαστε. Μάλιστα το δεύτερο μου φαίνεται πολύ πιο λογικό από το πρώτο... Κάποια μέρα, εδώ και δυόμισι μήνες, γυναιτσικά μ' ένα νέο που, δεν ξέρω γιατί, μου έπεδληθη. Κορμί λαμπρό, ύμφο μελαχροινό πρόσωπο, μεγάλα μάτια με ζεστό βλέμμα, φροντισμένο κι' ευχάριστο παρουσιαστικό, τρούπους λεπτούς, μορφώσι, όλα τάχαι! Είμαι από καλό σπίτι κι' έχει δουλειά στα χέρια του! Εργάζεται σε τράπεζα. Φάνηκε άμείως πως συνκινήθηκε από μένα. Κι' ενώ έννοιωσα μία παράξενη ταραχή, μία γλυκειά ταραχή, που δεν είχα δοκιμάσει άλλη φορά, Άρχισα να βρίσκω μεγάλη ευχαρίστηση να είμαι κοντά του, να τον ακούω να μιλά — εκφράζεται πολύ ωρσία — και, προ πάντων, να χορεύουμε με το ραδιόφωνο, στα σπλάχνα που απαγνίστασε. Κι' αυτός, από το άλλο μέρος, έδειχνε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Μία μέρα μου είπε σ' αυτό, εκεί που χορεύαμε, πολύ ζεστό και τρυφερό λόγια. Τού έωρσα μία συνάντησή να τα πούμε καλλίτερα. Κι' από τότε βλέπουμε τακτικά, οι δύο μας, ολομόναχοι, το βράδυ, όταν σκοτεινιάει... Έδώ άκριβώς είναι κάτι, που θάθελα ναχω τη

γνώμη σας! Έχετε τόσο πείρα και θα μπορούσατε να με φωτίσετε στο θέμα που με βασανίζει! Σ' αυτές τις συναντήσεις μας, όταν μου μιλά γλυκά για την αγάπη του, μά, καμμία φορά, κι' όταν σωμαίνει και μου πιάνει το χέρι, νοιώω την ανάγκη, πως να σάς πω το εξομολογούμαι — να βρεθούμε ακόμα πιο κοντά ο ένας στον άλλο. Είνε κάποιες τέτοιες στιγμές που θάθελα να με πιάνει, να μ' αγκαλιάσει δυνατά, να με φιλήσει, να με καϊδέψει! Μα τίποτα!... Έξω απ' αυτό το πάσιμο του χεριού, δεν μπόρεσε να επικειρήσει άλλο. Επείθες τούδωσα θάρρος ένα-δυο φορές. Ακούμπασα μ' όλο το βάρος μου απάνω του, έβαλα το κεφάλι μου στο στήθος του... Τι νομίζεις πως έκανε;... Μ' απομάκρυνε απαλά κι' εξακολούθησε την κουβέντα του. Αυτό με ντροπίωσε και με στενοχώρεσε. Μα σ' άλλη συνάντησή τον ξαναπαρόκαλεσα: Τά Γ. δια! Ούτε το χέρι του δεν πέρασε στη μέση μου, όπως θα θάθελα εκείνη τη στιγμή! Άρχισα να μην ξέρω πιά κι' ενώ τι να υποθέσω. Χίλιες ιδέες γυρίζανε στο μυαλό μου. Έπ' τέλους το εκμυστηρεύτηκα σε μία φίλη μου.

— Έ, και δεν καταλαβαίνεις, καυμένη; μου είπε, γελώντας. Είνε ντροπαλός.

— Ντροπαλός;
— Ναι, αγαπητή μου, ντροπαλός.
— Καλά... και τα πύρινα λόγια του;
— Είνε λόγια!...
— Δηλαδή δεν μ' αγαπάει;
— Δεν ξέρω!... Αλλά δεν είναι άγνοια!... Άν' αγαπάει και φέρεται μ' αυτό τον τρόπο είναι βρασιμένος, σαχλός, άζως, ψόφιος!...

Και τώρα κύριε, σάς ρωτώ: Είνε, αλήθεια, τέτοιος;... Άν είναι τέτοιο πράμα, θα σκάσω από το κακό μου. Γιατί τον αγαπώ, τον θέλω, είμαι τρελή γι' αυτόν! Πέστε μου, έσείς που ξέρετε — γιατί στη φίλη μου δεν μπόρε να βρασιτώ — μπορεί ένας άντρας ν' αγαπάει, να βρίσκεται μονάχος με τη γυναίκα που λατρεύει, να του δείχνει αυτή πως τα πάντα είναι δικά του και να μη θέλει απ' αυτήν ούτ' ένα χάδι, ούτ' ένα φιλή στο στόμα; Τι θα λέγατε σεις για έναν τέτοιο άντρα;»

Θάλεγα, δεσποινίς, ότι είναι ερωτευμένος. Κι' ερωτευμένος δύναται, σωστά, πραγματικά — δηλαδή άγνα. Μάλιστα δεσποινίς! Υπάρχουν άντρες θερμοί, τολμηροί, γυναικάδες ακόμα, που, όταν αγαπώσουν με τα σωστά τους, γίνονται μαθηταί του γυναικιού. Η συνκίνησή τους είναι τέτοια, όταν πλησιάζουν τη γυναίκα που αγαπούν, ώστε ο πόθος τους να οδύνει. Άν στη θέσι αυτού του γέφυ βριακόταν ένας άλλος, που να σάς αγαπούσε λιγώτερο, θάκανε ό,τι περιμένατε. Θάκε την τολμή του πόθου. Ο πόθος όμως δεν είναι έρωτας. Υπάρχει μέσα στον έρωτα. Μα φανερώναται όταν η ερωτική συγκίνηση παύει να είναι τόσο μεγάλη, ώστε να κυριαρχή επάνω του. Κι' αντί να ρωτάτε, αν είναι άντρας, θάπρεπε να είσατε περήφανη ότι του έχετε εμπνεύσει ένα τόσο μεγάλο και σοβαρό αίσθημα, ώστε να σάς θεωρή σαν κάτι αληθινά ιερό. Έχετε υπομονή. Και θα ιδίτε τι άπεραντες φλόγες κρυβεί μέσα του αυτός ο «ντροπαλός ερωτευμένος». Μην προκαλάτε ποτέ τον άντρα, που σάς φέρεται με αυτό τον τρόπο! Τον κρύνετε. Ο σωστός άντρας αποστρέφεται τη γυναικεία πρόκληση. Θέλει την αντίστασή της, όταν επικειρή να προχωρήσει — έννοω την αντίστασή της σεμνότητας. Αφ' ότου τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους. Και... θα με θυμηθείτε!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Πέσο κοστίζουν οι μεταξωτές κάλτσες

Οι μεταξωτές κάλτσες έχουν γίνει σπάνιες και περιζήτητες στις περισσότερες χώρες. Οι Έλβετίδες μπορούν να τις άγοράσουν εύκολα, αν τις άκριβοπληρώσουν. Οι Σουηδες όμως αναγκάζονται να κάνουν ούρα όταν πρόκειται να πουλήσουν κάπου κάλτσες νύλων. Έχει γίνει στη Σουηδία ένας περίεργος υπολογισμός της αξίας αυτών των καλτών στις διάφορες χώρες, όχι σε χρώμα, άλλα... σε βούτυρο. Στη Μόσχα λοιπόν, ένα ζευγάρι κοστίζει 1 κιλό βούτυρο στην ελεύθερα αγορά (σημειώω ότι με το δελτίο χορηγούνται μόνον 100 γραμμάρια βούτυρο τή μνη). Στη Βαρσοβία, η τιμή τους αντιστοιχεί με 1.300 γραμμάρια βούτυρο στη Στοκχόλμη με 2 ως 4 κιλά, στην Ίσπανία κοστίζουν αναλογικά 50 φορές φθηνότερα απ' το βούτυρο, στην Άγγλια δέ 15 φορές περισσότερο. Στην Κίνα, το βούτυρο είναι σχεδόν άπρόσιτο. Είκοσιτρία ζευγάρια μεταξωτές κάλτσες κοστίζουν για τις Κινέζες όσο ένα κιλό ζάχαρη.

Ο Άγιος Βασίλης στην Ολλανδία

Πώς μοιράζει τα δώρα στα παιδιά

Έφέτος ήταν η δεύτερη φορά μετά τον πόλεμο, που ο Άγιος Βασίλης μπόρεσε να κάνει την καθιερωμένη επίσκεψή του στην Ολλανδία. Μόνον που, στη θαλασσινή αυτή χώρα, ο Άγιος Βασίλης έχει αντικατασταθεί απ' τον Άγιο Νικόλαο, ο οποίος πάλι έχει αλλάξει το επίσημο όνομά του και λέγεται κοινώς «Σάντα-Κλάους». Έτσι τον έφεραν τα παιδιά της Ολλανδίας. Ήταν άνεκαθεν ο προστάτης των παιδιών, στην καθολική Ίσπανία. Και, προ 300 ετών, οι Ίσπανοί τον εισηγάσαν στην Ολλανδία.

Το ίδιο άρχαία είναι κι' η καταγωγή του πιστού ακόλουθου του, του «Μαύρου Πέτε», ενός Μαυριτανού που κουβαλάει τα δώρα και κρατά το άλογο, με το οποίο ο άγιος επισκέπτεται τις ολλανδικές πόλεις.

Τα παιδιά πιστεύουν ότι ο «Σάντα-Κλάους» δεν έχει πεθάνει, ότι ζή ακόμη στην Ίσπανία, απ' όπου πηγαίνει μία φορά το χρόνο στην Ολλανδία.

Ποίν από πολλές βδομάδες, τα παιδιά της Ολλανδίας άρχίζουν να ετοιμάζονται για την υποδοχή του Σάντα-Κλάους. Την ημέρα στο σχολείο και το βράδυ στο σπίτι τους τραγουδούν διάφορα τραγούδια προς τιμήν του. Γράφουν σ' ένα χαρτί τις ευχές και τις επιθυμίες τους και το βάζουν κοντά στο τζάκι, γιατί ο άγιος κι' ο ακόλουθός του συνηθίζουν να τριγυρίζουν πάνω στις σκεπές και ν' ακούνε απ' την καπνδόχο αν είναι φρόνιμα τα παιδιά.

Κάποτε μάλιστα, τα Ολλανδοπούλα οίγνουν στο ταχυδρομείο γράμματα με την έπιγραφή «Σάντα-Κλάους» — Ίσπανία». Στις τελευταίες μέρες ποίν απ' τη γιορτή, οι υπαυτάδες χτυπούν κρυφά την πόρτα ή ένουν την σκεπή κι' οι μαιμάδες λένε στα παιδιά: — Άκούτε τον άγιο;... Ποσογή! Καθήστε φρόνιμα, γιατί άκούει ό,τι λέτε και τα γράφει στο βιβλίο του!

Κι' εκείνα, τότε παραδύναν στην φρονημάδα και την ύπακοή!...

Κάθε πόλις διοργανώνει μία μεγάλη γιορτή για την είσοδο του Σάντα-Κλάους. Οι σιδηρόδρομοι διαθέτουν συχνά ένα ειδικό βαγόνι, με το οποίο φτάνουν στην πόλι δυο πρόσωπα, που παίζουν τους ρόλους του άγιου και του Μαύρου Πέτρου, ντυμένοι με τα πατροπαράδοτα κοστούμια τους.

Στο σταθμό, τους υποδέχεται ένας αντιπρόσωπος του Δήμου και προσφέρει στον άγιο ένα άσπρο άλογο για την περιοδεία του σ' όλη την πόλι. Ο Σάντα-Κλάους πηγαίνει στα σχολεία και στα σπλάχνα των παιδιών, άκολουθούμενος απ' το Μαύρο Πέτρο, που κρατεί τα δώρα και... ένα μεγάλο σακκί! Το σακκί προορίζεται για όλα τα κακά παιδιά, που θα τα κλείσει μέσα ο Μαύρος Πέτρος και θα τα πάσει στην Ίσπανία. Κανένα όμως δεν τιωρήθηκε ως τώρα τόσο άσπρη!...

Το ζήτημα των δώρων κανονίζεται εύκολα. Ποίν υπή ο άγιος στο σχολείο, ο διευθυντής του δίνει τα δώρα, κι' εκείνος τα μοιράζει, ως προερχόμενα απ' την Ίσπανία και σύμφωνα με τις οδηγίες του μεγάλου βιβλίου του, όπου υποτίθεται ότι είναι σημειωμένες όλες οι αταξίες των παιδιών.

Μία ημέρα όμως δεν άρκει στον Σάντα-Κλάους για να επισκεφθεί όλο τον κόσμο, σε μία μεγάλη πόλι σαν το Άμστερνταμ. Γι' αυτό, τα σχολεία, τα καστήματα, τα σεστράν, ως και τα σπλάχνα που έχουν πολλά παιδιά, φτιάχνουν καθένα ένα δικό του Σάντα-Κλάους. Πολλές φορές δέ, συναντώνται σ' ένα σταυροδρόμι δυο τέτοιοι άγιοι, και τα παιδιά τα χάνουν, μ' έφέροντας παϊδά απ' τους δυο είνε ο άληθινός!...

ΟΙ ΣΥΝΟΗΚΕΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΠΟΥ ΕΠΕΔΡΑΣΑΝ ΣΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Όνομασία συνθήκης και χρονολογία	Συνθηκολογούντα κράτη	Κυριώτερες διατάξεις	Συνέπειες
ΒΕΣΤΣΦΑΛΙΑΣ 24 Οκτωβρίου 1648	Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία Σουηδία, Ίσπανία και Ολλανδία.	Η Γαλλία διατηρεί την Άλσατία. Η Σουηδία την ανατολική Πομερανία. Ο εκλέκτωρ της Βαυαρίας το άνω Παλατινάτον. Άναγνωρίζεται η άνεξαρτησία της Έλβετίας.	Η συνθήκη της Βεσφαλίας τερμάτισε τον τριακονταετή πόλεμο. Άνυψώσις της Γαλλίας και της Σουηδίας. Περιορισμός της δυνάμεως της Αυστρίας.
ΠΥΡΗΝΑΙΩΝ 7 Νοεμβρίου 1659	Γαλλία και Ίσπανία.	Η Γαλλία προσαρτά το Ρουσιγιόν και το Άρτουα. Ο Λουδοβίκος 14ος νυμφεύεται την Ίνφάντη της Ίσπανίας Μαρία Θηρεσία.	Ταπεινώσις του Ίσπανικού Οίκου. Ο Λουδοβίκος 14ος βρίσκει άφορμή για ν' άνομιχθή στα πράγματα της Ίσθρικής χερσονήσου.
ΑΪΣ-ΛΑ ΣΑΠΕΛ 2 Μαΐου 1668	Γαλλία και Ίσπανία.	Η Φλάνδρα περιέρχεται στην κατοχή της Γαλλίας.	Ο Λουδοβίκος 14ος βρίσκεται στο άπόγειο της δυνάμεώς του.
ΡΟΥΣΒΙΚ 31 Οκτωβρίου 1697	Γαλλία, Άγγλία, Ολλανδία, Ίσπανία και Γερμανία.	Η Γαλλία διατηρεί το Στρασβούργο, άλλ' υποχρεώνεται νά επιστρέψη το Λουξεμβούργο.	Άρχή της καταπτώσεως της Γαλλίας και του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου.
ΟΥΤΡΕΧΤΗΣ (έπτά συνθήκες) 11 Άπριλίου-13 Αυγούστου 1713	Γαλλία, Ίσπανία, Άγγλία, Ολλανδία, Βρανδεμβούργον και Σαβοΐα.	Άναγνωρίζεται η κατοχή της Άγγλιας επί της Τέρ-Νέβ και του Γιβραλτάρ. Η Σαβοΐα προσαρτά τη Σικελία. Ο εκλέκτωρ του Βρανδεμβούργου άναγνωρίζεται ως βασιλεύς της Πρωσίας.	Έλάττωσις της δυνάμεως της Γαλλίας. Έναρξις της ναυτικής ισχύος της Άγγλιας. Υπεροχή της Πρωσίας επί των άλλων γερμανικών κρατών.
ΡΑΣΤΑΝΖ 6 Μαρτίου 1714	Γαλλία και Αυστρία.	Η Αυστρία άποκτά τη Νεάπολι, τη Σαρδηνία, το Μιλάνο, τη Μαντουα και τις Κάτω Χώρες.	Πρόσκαιρη λάμψη της Αυστρίας. Έξασθένσις της Ίσπανίας. Μείωσις της γαλλικής δυνάμεως.
ΑΪΣ-ΛΑ ΣΑΠΕΛ 14 Οκτωβρίου 1748	Γαλλία, Αυστρία, Πρωσία, Άγγλία και Ίταλία.	Ο Φρειδερίκος Β' της Πρωσίας προσαρτά τη Σικελία και ο βασιλεύς της Σαρδηνίας ένα τμήμα της περιοχής του Μιλάνου.	Τερματισμός του πολέμου για τη διαδοχή του αυστριακού θρόνου. Υπεροχή της Πρωσίας. Έξασθένσις της Αυστρίας.
ΠΑΡΙΣΙΩΝ 10 Σεπτεμβρίου 1763	Γαλλία, Άγγλία και Ίσπανία.	Η Γαλλία παραχωρεί στην Άγγλία τις Ίνδιες, πλην 5 πόλεων, τον Καναδά και την Τέρ-Νέβ. Είς αντίλλαγμα παίρνει την Γουαδελούπη και τη Μαρτινίκα.	Τερματισμός του έπταετούς πολέμου. Ταπεινώσις της Αυστρίας. Η Άγγλία κυρίαρχος των θαλασσών.
ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ 1783	Ήνωμένες Πολιτείες, Άγγλία, Γαλλία, Ίσπανία.	Άναγνώρισις της άνεξαρτησίας των Ήνωμένων Πολιτειών.	Περιορισμός της άγγλικής δυνάμεως.
ΚΑΜΠΟΦΟΡΜΙΟ 17 Οκτωβρίου 1797	Γαλλία (Βοναπάρτης) και Αυστρία.	Η Αυστρία έγκαταλείπει τη Λομαδία.	Η γαλλική δύναμις εκτείνεται πέραν των Άλπεων.
ΑΜΙΕΝΗΣ 25 Μαρτίου 1802	Γαλλία και Άγγλία.	Η Άγγλία έγκαταλείπει την ΑΙγύπτο.	Τό ύψιστον σημείον της δυνάμεως του Βοναπάρτου.
ΠΡΕΣΒΟΥΡΓΟΥ 26 Δεκεμβρίου 1805	Γαλλία και Αυστρία.	Η Αυστρία έγκαταλείπει όλες τις κατακτήσεις της στη Γερμανία και Ίταλία.	Σύστασις της Όμοσπονδίας του Ρήνου μεταξύ των γερμανικών κρατών.
ΒΙΕΝΝΗΣ 9 Ιουνίου 1815	Άγγλία, Ρωσία, Πρωσία, Αυστρία, Ολλανδία, Ίταλία, Ίσπανία και Σουηδία.	Η Γαλλία περιορίζεται στα πρό ό,τι 1790. άνορα. Οι έκθερνηθέντες από τον Ναπολέοντα ήνωμένοι άποκαθίστανται. Η Άγγλία άποκτά το Άννόδερον.	Κατάπτωσις της Γαλλίας. Η Άγγλία και η Ρωσία διευθύνουν τα πράγματα της Ευρώπης. Η Αυστρία άνακτά τη δύναμίν της. Σχηματισμός της Ίερās Συμμαχίας.
ΠΑΡΙΣΙΩΝ 30 Νοεμβρίου 1815	Γαλλία, Άγγλία, Ρωσία και Τουρκία.	Τα σύνορα της Γαλλίας περιορίζονται περισσότερο.	Αύψισις της άγγλικής και ρωσικής έπληροξ.
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Σεπτέμβριος 1829	Γαλλία, Άγγλία, Ρωσία και Τουρκία.	Άνεξαρτησία της Ελλάδος. Η Ρωσία προσαρτά το Δελτα του Δουνάβιως.	Άνταγωνισμός μεταξύ Άγγλιας, Γαλλίας και Ρωσίας για την έξασφάλισι της υπεροχής στην Έγγυος και Μέση Άνατολή.
ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ 10 Μαΐου 1871	Γερμανία και Γαλλία.	Η Γαλλία άποσύρεται από την Άλσατία και ένα μέρος της Λωρραίνης.	Ίδρυσις της γερμανικής αυτοκρατορίας και έναρξις της ισχύος της.
ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ 1878	Ρωσία, Γερμανία, Αυστρία, Γαλλία και Άγγλία.	Η Αυστρία προσαρτά τη Βοσνία και Έρζεγοβίνη. Η Βουλγαρία γίνεται αυτόνομος.	Έναρξις του διαμελισμού της οθωμανικής αυτοκρατορίας.
ΠΑΡΙΣΙΩΝ 12 Δεκεμβρίου 1898	Ίσπανία και Ήνωμ. Πολιτείες.	Η Ίσπανία χάνει τις Άντίλλες και τις Φιλιππίνες.	Οι Ήνωμένες Πολιτείες γίνονται μεγάλη άποικιακή δύναμις.
ΠΟΡΤΣΜΑΟΥΘ 5 Σεπτεμβρίου 1905	Ρωσία και Ίσπανία.	Η Ρωσία χάνει τη Μαντζουρία και μέρος της Σακχαλίνης.	Έναρξις της Ίσπανικής δυνάμεως.
ΛΟΝΔΙΝΟΥ και ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 1913	Άγγλία, Τουρκία, Γαλλία, Ρωσία, Έλλάς, Σερβία, Βουλγαρία, Μαυροβούνιον.	Νέα διαρρύθμισις των όρίων των βαλκανικών κρατών είς βόρος της Τουρκίας.	Τερματισμός των δύο βαλκανικών πολέμων. Έξασθένσις της τουρκικής δυνάμεως.
ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ, ΝΕΪΤΥ, ΣΕΒΡΩΝ και ΣΑΙΝ ΖΕΡΜΑΙΝ 1919-1920	Όλα σχεδόν τα ευρωπαϊκά κράτη, τα κράτη της Βρετανικής Συμπολιτείας και οι Ήνωμένες Πολιτείες της Άμερικής.	Η Γαλλία άνακτά την Άλσατία και Λωρραίνη. Νέα διαρρύθμισις των όρίων των ευρωπαϊκών κρατών. Ένισχύεται η θέσις της Άγγλιας στη Μέση Άνατολή.	Ίδρυσις πολωνικής και τσεχοσλοβακικής δημοκρατίας. Η Αυστρία έλευθερά της γεμ. κηδεμονία. Η Έλλάς παίρνει τη θράκη και μέρος της Μ. Ασίας.
ΛΩΖΑΝΗΣ 1923	Μ. Δυνάμεις, Τουρκία, Έλλάς.	Περιορισμός των συνόρων της Έλλάδος.	Η Έλλάς διατηρεί τη Δ. Θράκη. Η Τουρκία άνασυγκροτείται.

Ο σκοῦρος λεκές

Φανταστικό διήγημα

Ο γιατρός Μαυρίκιος Κάρτεο δεν έννοιωθε πιά κανένα ενδιαφέρον για τη ζωή από την ημέρα που πέθανε η αναπημένη του Χίλντα, η μητέρα του. Είχε αποτραβηχθεί σε μια έπαυλη μακριά από την πόλη και έβγαίνει μόνο για να πάει στο νοσοκομείο Λόδερν, όπου διηύθυνε μια από τις χειρουργικές κλινικές.

Ωστόσο, μ' όλο που επιθυμούσε να μείνει μόνος το βράδυ εκείνο της παρουσχής, δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί μια πρόσκληση του καθηγητού του Χάστερλινγκ, που έδινε μια δεξίωση στο σπίτι του.

Ντύθηκε, λοιπόν, γαρίες κέφι και κατά τις επτά μπήκε στο αυτοκίνητό του, που το ώδηγούσε μόνος του, για να πάει στο σπίτι του καθηγητού.

Στο σταυροδρόμι του Μισαμάο, η κυκλοφορία των αυτοκινήτων ήταν πολύ μεγάλη κι' ο Μαυρίκιος σταμάτησε για μερικά λεπτά, περιμένοντας το σήμα του αστυνομικού που ούρμιζε την κίνηση, για να συνεχίσει το δρόμο του.

Ξαφνικά, είδε πλάι στο αυτοκίνητο μια κομψή γυναίκα σιλουέτα, που στεκόταν στο πεζοδρόμιο, σαν να περίμενε κάποιον.

Η γυναίκα αυτή φορούσε ένα λευκό φόρεμα έσπεριδος και είχε ριγμένο στους ώμους της ένα πολυτελές γούνινο μαντί. Φαινόταν ανυπόμονη και στενοχωρημένη.

Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; ρώτησε ο Μαυρίκιος σκύβοντας στο παρκαθράκι του αυτοκινήτου.

Η γυναίκα ναυογέλασε μ' έναν παρόξενο τρόπο.

Ίσως, απάντησε με μια αδύνατη φωνή, που φαινόταν σαν να έρχεται από πολύ μακριά.

Πηγαίνω σε μια έσοτη που δίνει στο σπίτι του ο καθηγητής Χάστερλινγκ, εξακολουθήσε ο Μαυρίκιος. Μά δεν ν' ενδιαφέρει αν άνοιχώ;... Πείτε μου, λοιπόν, πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;...

Κι' εγώ επίσης έπρόκειτο να πάω σε μια έσοτη, είπε η νεαρή γυναίκα. Μά...
Ο καθαλιέρος σας άνοιξε να φανή συμπλήρωσε ο Μαυρίκιος. Μπορώ, τότε να σας προσκαλέσω να έρθετε μαζί μου;

Λέγοντας αυτά, είχε άνοιξε την πόρτα.

Δέχομαι την πρόσκλησή σας, απάντησε η άγνωστη, ενώ έπαινε θεσί πλάι του. Μά σας προειδοποιώ: πρέπει να γυρίσω σπίτι μου πριν από τα μεσάνυχτα.

Θα συμμορφωθώ με την επιθυμία σας, είπε ο γιατρός.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε σε λίγο.

Το σπίτι του καθηγητού Χάστερλινγκ ήταν νεαρό από κόσμο.

Κάτω από το απλετο φως των πολυελίων, ο Μαυρίκιος πρόσεξε το πρόσωπο της άγνωστης. Ήταν πολύ όμορφη κι' η επιδεριμίδα της φαινόταν σαν να ήταν διάφανη. Μά τα χαρακτηριστικά της ήταν πολύ όμοια κι' έγιναν μια παράξενη διοίδηση με τα χαρακτηριστικά της άγαπμηνης του Χίλντας. Μια άκατακνητη έλξης τον έσπρωχνε προς αυτή τη γυναίκα.

Όλο εκείνο το βράδυ, δεν απομακρύνθηκε ούτε στιγμή από κοντά της και στο διάλειμμα μεταξύ δύο ωρών την παρέσυρε σ' ένα μικρό σαλονάκι που ήταν έρημο εκείνη την ώρα.

Μίλησαν εκεί για ήλια δυο πράγματα και σε μια στιγμή ο Μαυρίκιος είπε στην άγνωστη:

Το ξέρετε ότι μ' αρέσετε;...
Ίσως πρόκειται για ένα πα-

ροδικό καπρίτσιο, απάντησε εκείνη γελώντας.

— Όχι, Νομίζω πως σας γνωρίζω από χρόνια πως σας είχα πάντα κοντά μου... νά... Έτσι... όπως αυτή τη στιγμή...

Και έσκυψε για να την σφίξει στην αγκαλιά του.

Μά η άγνωστη αποτραβήχθηκε με δριμύτητα.

— Είπε άσπρά, είπε. Πρέπει να πηγαίνω...

Ο Μαυρίκιος συγκρατήθηκε.

— Πείτε μου τούλάχιστον τ' όνομά σας...

— Χίλντα, απάντησε εκείνη με φωνή υπόκοψη και πινυμένη.

Καί έφυγε τρέχοντας για να πάει στο βεστιαριο, όπου είχε αφήσει το μαντί της.

Ο Μαυρίκιος είχε απομείνει σατισμένος. Κάτι, σαν ένας βοσνός, τού έσφιγγε το λαιμό.

Την ξανα συνάντησε σε λίγο στο γώλλ του μεγάρου και κατέβηκαν μαζί τις σκάλες.

— Θα θέλατε να πάωμε έναν καφέ; πρότεινε ο Μαυρίκιος. Βλέποντας ένα μικρό υπάρ, που βρισκόταν μερικά βήματα πιο πέρα από το σπίτι του καθηγητού.

Η άγνωστη δεν έδωσε καμιά απάντηση.

Κάθισαν ο ένας πλάι στον άλλον κι' ο Μαυρίκιος της μίλησε τώρα μ' εξαιρετική θέση κι' έσκυβε όλο και πιο πολύ προς το μέρος της.

Η νεαρή γυναίκα, από τ' άλλο μέρος, προσπαθούσε να προσφυλαχθεί και σε μια στιγμή το ποτήρι με τον καφέ που κρατούσε στά γέμισε με αναποδογυρισμένη κι' έβγαλε ένα μεγάλο σκούρο λεκέ πάνω στο δολοασπρο φόρεμά της.

— Συνώρεστε με! φώναξε ταραγμένος ο Μαυρίκιος. Ήταν τόσο ωραίο το φόρεμά σας και το κατέστρεψα με την απροσεξία μου.

Δεν πειράζει, απάντησε εκείνη.

Σε λίγο ξαναμπαιναν στο αυτοκίνητο.

Σταματήστε φώναξε η νεαρή γυναίκα, καθώς έστριβε στη γωνία του Μισαμάο.

Και πρόσθεσε:

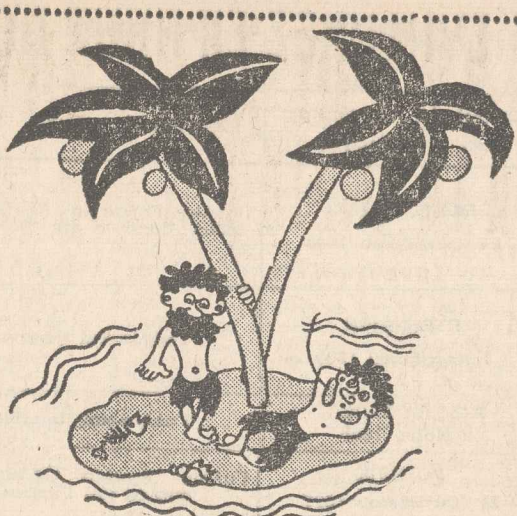
— Είπε πολύ άσπρά και δεν υποφέρετε να με συνοδεύσετε ως το σπίτι μου.

Είπε άνοιξε την πόρτα και πήδησε ανάσπαστα στο πεζοδρόμιο.

— Θα σας ξαναδώ; ίκέτευσε ο Μαυρίκιος.

Ναι, απάντησε εκείνη. Σημειώστε στο μυαλό σας τη διεύθυνσή μου: «Γκρέγκορ Αβενίου αριθμ. 536». Δεν θα δυσκολευθείτε καθόλου να με βρείτε.

Και εξαφανίσθηκε μέσα στη νύχτα

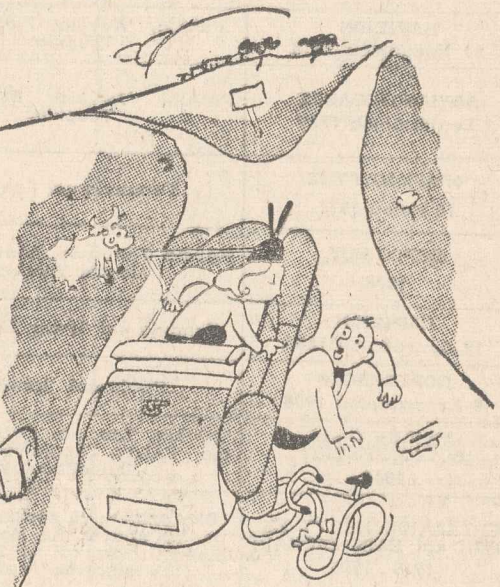

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

— Έχεις καμιά καλή ιδέα για να περάσουμε ευχάριστα την Κυριακή;

— Λοιπόν, φίλη μου, αν είχα εδώ αυτόν τον Αλβίο που μας έκανε γαμήλιο δώρο μια βιβλιοθήκη, θα τον έπνιγα!...

— Αλήθεια, μήπως ξέρετε από που θα πάω για την Έκκλη;

Η ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Συνεντεύξεις του ενός λεπτού

Τί μπορεί να πη κανείς μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας; Οι συνεντεύξεις όμως αυτού του είδους είναι πολύ της μόδας στην Αμερική. Και η διάσημη ηθοποιός του κινηματογράφου Κατρίνα Χέμπουργκ βοήθησε την ευκαιρία να πη πολύ ενδιαφέροντα πράγματα μέσα στο ελάχιστο αυτό χρονικό διάστημα.

«Δεν συμπαθώ καθόλου τους ανθρώπους που είναι συμφωνοί μαζί μου, άρχισε. Γιατί δεν έχω ποτέ τίποτε απ' αυτούς.

»Αντίθετα, εκτιμώ και σέβουμαι εκείνους που μου λένε γιατί έχω άδικο. Σ' αυτούς οφείλω πολλά.

»Σας φαίνεται παράξενο, έ; Κι' όμως είμαι βέβαιη ότι γνωστές περισσότερες στους έγχρους μου παρά στους φίλους μου.

»Φυσικά, οι άνθρωποι πρέπει να είναι ευγενείς. Αλλά εκείνοι που έχουν το «ναι» αδιάκοπα στα χείλη τους, συνοδευόμενο από ένα γαμόγελο, χωρίς έκφραση, μου δίνουν στα νεύρα.

»Τί χρειάζεται για να επιτύχη κανείς; Σ' οποιοδήποτε επίπεδο, νομίζω πως είναι απαραίτητες μερικές καινούργιες ιδέες, μια αδιάκοπη καλύτερευσίς του έαυτού μας και μια ευνόικη κοιτική από τους άλλους.

»Αγαπώ τους ανθρώπους που σκέπτονται και που είναι δραστήσιοι. Αντίθετα, δεν αισθάνονται καμιά συμπάθεια για κείνους που δεν κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν. Δεν θα γινόμουν ποτέ εκείνο που είμαι, αν δεν έδινα όλο τον έαυτό μου σ' εκείνο που ήμουν αποφασισμένη να κάνω.

»Δυσχερατεύομαι έναντιόν εκείνων που μου λένε την αλήθεια, όταν έχω άδικο. Αλλά αγαπώ την αλήθεια. Και, στο τέλος, αγαπώ κι' εκείνους που μου τη λένε.

»Ο έρωας; Είναι κάτι το απαραίτητο στη ζωή μας. Νομίζω, όμως, ότι καθέννας, από τους δυο έρωτευμένους πρέπει να διατηρή την προσωπικότητά του. Διαφορετικά, ο έρωας καταντάει άνοητος...

»Η φίλια; Την εκτιμώ όταν είναι ειλικρινής. Αλλά μου φαίνεται πως αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια στη ζωή...»

Ο Σπένσερ Τρέισν και το γυοτικό της επιτυχίας

Νά τώρα και η συνέντευξη του ενός λεπτού, που έδωσε ο Σπένσερ Τρέισν:

«Νομίζω πως ο κόσμος που ενδιαφέρεται για τον κινηματογράφο αποδίδει περισσότερη σημασία από ό,τι πρέπει στους ηθοποιούς. Ένα φίλμ για να γίνει χρειαζεται μια ολοκληρωμένη στρατιά από ειδικούς. Ο ηθοποιός είναι ένας απλός στρατιώτης και πολλές φορές η επιτυχία ενός φίλμ εξαρτάται πολύ λίγο απ' αυτόν.

»Όταν μ' έγκωμιάζουν, από φόβο υπήκος παρασυρθώ από τη ναταιοδοσία μου, άνοιγω έναν τηλεφωνικό όδηγο του

Χόλλυγουντ. Βλέπω τότε εκεί το όνομα του Σπένσερ Τρέισν ανάμεσα σε χιλιάδες άλλα. Και αμέσως ο έγωισμός μου υποχωρεί.

»Ο ηθοποιός πρέπει να έχει προσωπικότητα. Νομίζω πως αυτό είναι το σημαντικότερο. Διαφορετικά και το καλύτερο ταλέντο δεν αξίζει πολλά πράγματα.

»Ο έρωας είναι απαραίτητος στον ηθοποιό. Δεν έρωα όμως, αν για να τον ξεκουράζω και να τον ήρεμ ή για να τον εμπνέω και να τον ενθουσιάζω. Όμολογώ πως αυτό δεν μπορέσα να το καταλάβω.

»Η επιτυχία; Είναι μια θεά που απαιτεί από εκείνους που περιβάλλει με την ευνοιά της, να θυσιάζονται αδιάκοπα γι' αυτήν. Υπάρχουν ίσως μερικοί τυχεροί, που φθάνουν πολύ εύκολα και χωρίς να το καταλαβαίνουν σχεδόν στην επιτυχία. Αλλά το να την διατηρήσουν και να την κάνουν μια μόνιμη πραγματικότητα είναι άλλο πράγμα. Πρέπει να είναι έτοιμοι να θυσιάσουν τα πάντα γι' αυτήν, ακόμη και τις πιο υγιείς και άθώες γαρές της ζωής.

Η Μαχί Γουέστ συγγραφέας

Η Μαχί Γουέστ, η πασίγνωστη παλιά δόξα του βωδού, που για να ζήσει, πορεύει σιμω, για τις διασημότητες ενός οικου, «στυλιέν», εργάζεται επίσης και ως ηθοποιός και τελεω αία άρχισε να γράφει για το «Γας» της ένα έργο με τον τίτλο: «Ανέβα εκεί πάνω». Το πρώτο θεατρικό έργο της, η Μαχί Γουέστ το έγραψε σε ηλικία είκοσι χρόνων, φυλακισμένη τότε εξ' αιτίας, γιατί, όπως έγραψε, η απόφαση του δικαστηρίου που την καταδίκασε, κάλεσε μια από τις τρεις πράξεις αποστέλθηκε μια οκταόβια λοδοπροσβολή της δημοσίας ειδοσύης. Η ηθοποιός συγγραφέας θεωρείται ότι η αστυνομία δεν θα μπορούσε να βρή τίποτε το επιληψικό στο νέο της έργο. Ωστόσο, είπε, αν δεν μου επιτρέψουν να το παίξω στη Νέα Υόρκη, θα το ανέβασα από Λονδίνο, στο Παρίσι ή... στην Τσιππ.

Τα πραγματικά ένεματα των αστέρων

Θέλετε να μάθετε τα πραγματικά ονόματα μερικών απ' τους ανακηρυγμένους σας αστέρες της οθόνης; Είναι τα εξής: Η Μισέλ Μοργκάν λέγεται Σιμόν Ρουσσέλ, η Βιβιάν Ρομάνς Βιγιάν, Ορτωάν, η Έντθιζ Όνιερ Καρλνίνα Κουνάτι, η Μαντελέν Ρόμπινσον Μαντελέν Σόλμποντα, η Άνναμπελα Σουζάννα Σαρπαντιέ, ο Ζαν-Πιέρ Φιόν Ζαν-Πιέρ Σαχουόν, ο Φερναντέλ Φερνάν Κονσταντέν, η Κλωντέτ Κοχάπερ Λιλή Σωσούαν, η Τζέσση Κράσσοφ Μπίλλυ Κάσσιον, η Ντολφίνος ντέλ Ρίο Ντολφίνος Άσουονος, η Μαρλέν Ντολφίνος, η Μύρνα Λού Μύρνα Ουίλλιαμς, η Μέρλ Όμπερον Κουήν, η Μπρίεν Τόμπσον, η Μαίρη Πικφορντ Γκλέντν Σμιθ, η Τζίντζερ Ρόττσερς Βιρτζίνια

Μια τελευταία φωτογραφία της Κάθριν Χέμπουργκ

Μάκ Μάθ ή Βασίλα Στάνγουιτ Ρουμπν Σπένσερ, η Λορέττα Γιούινγκ Γκρέτκεν Γιούινγκ, η Πωλέτ Γκοντάρ Πωλέτ Λεβύ, ο Φρέντ Άσταρ Φρέντερικ Άουστερλιτς, ο Γκάρι Κουπερ Φράνκ Κουπερ, ο Κάρι Γκράντ, Άρτσιμπάλντ Άλεξάντερ Λίτλ, ο Πιέρ Μπλανσάρ κι' η Σιμόν Σιμόν έχουν διατηρήσει στον κινηματογράφο το πραγματικό τους όνομα.

Κινηματογραφικά νέα

» Η ώριωτάτη πρωταγωνίστρια του αριστουργηματικού φίλμ «Ρεβέκα» Τζέσση Σονταίν παντρεύτηκε τον Ουίλλιαμ Ντοζιέ, διευθυντή της παραγωγής της Ρ.Κ.Ο. Ο γάμος αυτός είναι και για τους δυο ο δεύτερος.

» Ο Όρσον Ουέλλας, ηθοποιός σπέρ, σκηνοθέτης, δημοσιογράφος, πολιτικός, απεχθάνεται τη διαφώνια. «Δεν θέλω να είμαι μια αρσενική Κάθριν Χέμπουργκ», δηλώνει «ένα φίλο του δημοσιογράφου.

» Ο περίφημος σκηνοθέτης Μικαέλ Κουρτίς που γυρίζει με τον Ουίλλιαμ Πάουελ το φίλμ «Η ζωή μου με τον πατέρα», αναγορεύσε στο διάσημο πρωταγωνιστή του να κάνει έστω

κι' ένα λουτρό. Ο λόγος της απαγορεύσεως είναι ότι για το φίλμ αυτό ο Ουίλλιαμ έβαψε τα μαλλιά του κόκκινα, και το χρώμα αυτό είχε μια μεγάλη επίπτωση, αλλά ερχόμενο σ' επαφή με το νερό θα γίνει αμέσως... πράσινο.

» Από καιρού, η Μπέττυ Γκράνιπλ λαδοίνει τακτικά από έναν άγνωστο θαυμαστή της, γράμματα νεύατα φανε, ρέει ερωτικές εκδηλώσεις άλλα και αιπίες. Ο μυστηριώδης λατρός της της έστειλε κι' ένα δακτυλίδι αεροδρόμιος σταλμένο με πολύτιμο πετράδι. Η βασίλισσα του «σεξ-άππλ» τα παρεδωσε όλα αυτά στην αστυνομία, η οποία όμως μάταια προσπάθει ν' ανακαλύψει τον τολμηρό επιστολογράφο.

» Η «Γουόρνερ» περιβάλλει με πέπλο μυστηρίου την νέα της ανακάλυψη που... εισηγάγε τελευταίως από τη Σουηδία. Πρόκειται για τη νέα βεντέτα Βιδέκα Λίντφορντ που όλοι θεωρούν ως νέα Γκρέτα Κάθριν Χέμπουργκ, δηλώνει απειλή για την «Ινγκριντ Μπέργκμαν.

» Το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να γυρίσει μια συνέχεια του αλαμωμένου αριστουργήματος «Αντορία» (Οι στασιαστές του Μπόουντ) με πρωταγωνιστή τον Κλάρκ Γκέμπλ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Κυοφορούν κι' οι άντρες!

Τά «τεράττωμα» και οι θεωρίες των επιστημόνων

Κατά τη γενική αντίληψη, η έγκυμοσύνη είναι μια σωματική λειτουργία αποκλειστικά γυναικεία. Κι όμως υπάρχει ένα είδος τεράττωμας, η αμφιγονική έγκυμοσύνη, που παρουσιάζεται και στους άντρες! Είναι το λεγόμενο «τεράττωμα», δηλαδή μια κύστις που περιέχει κομμάτια ανθρώπινων οργάνων - δέρμα, μαλλιά, κόκκαλα, χόνδρους, δόντια, ως και δόκλιο - ρα όργανα έμβριου! "Ολ' αυτό πλέουν μέσα σ' ένα ύγρο ανάλογο υ' εκείνου που περιβάλλει τα φυσιολογικά έμβρυα μέσα στην κοιλία της μητέρας τους.

Τα τεράττωμα παρουσιάζονται κατά προτίμηση κοντά εις τους γεννητικούς αδένες, είναι δε σπάνια στους άνδρες, και σχετικώς συχνότερα στις γυναίκες. Μπορούν όμως να εμφανισθούν και σ' οποιαδήποτε άλλο μέρος του σώματος. "Ο Αμερικανός δόκτωρ Πούρτυν αναφέρει την περίπτωση μιας τέτοιας κύστεως, μεγάλης σαν μήλο, που είχε σχηματισθεί κάτω απ' το αριστερό μάτι ενός ατόμου κι' έμποδισε τελείως την όραση. Νόμιζε στην αρχή ότι επρόκειτο για μια απ' τις κοινές κύστες, που παρουσιάζονται και πολύ σπάνια στο μέρος αυτό. Όταν όμως την άνοιξε, βρήκε μέσα ένα σκε-

Τά χρονικά της Ιατρικής αναφέρουν ένα Κινέζο, που είχε κολλήμένο στο στήθος του ένα πλήρες παιδικό σώμα.

δόν τέλειο έμβρυο 4 μηνών! Αυτή ήταν η μόνη περίπτωση που ένα τεράττωμα περιείχε ολόκληρο έμβρυο. Σ' όλες τις άλλες, το περιεχόμενο των τεραττωμάτων ήταν - όπως είπαμε και πιο πάνω - κομμάτια μόνον ανθρώπινου σώματος.

Ένας άλλος γιατρός, ο δόκτωρ Μπρίν, που διηύθυνε ένα νοσοκομείο της Κίνας, αφηρέσε με έγκειρση ένα πελώριο τεράττωμα, που είχε ένας νέος Κινέζος απ' όπου γεννήθηκε στο πίσω μέρος του σώματος του. Η κύστις αυτή είχε μεγαλώσει σιγά-σιγά, είχε φτάσει να ζυγίζει δέκα οκάδες περίπου και δεν επέτρεπε πια στον νέο να καθήσει σε καρέκλα. Μετά την έγκειρση, ο Κινέζος έγινε γρήγορα καλά. Το τεράττωμα περιείχε ένα μικρό αλλά καλοσχηματισμένο χέρι!

Επίσης, πρό 3 μηνών, ένας Γιοπανέζος χειρουργός στην Όσάκα, έκοψε έναν όγκο μεγάλου σαν αυγό πάσης και φωτωμένο κάτω απ' το δεξιό μάτι ενός κοριτσιού 19 ετών, και βρήκε μέσα 10 ανθρώπινα δόντια - 8 τραπέζιτες και 2 τομείς.

Σε περιπτώσεις τεραττωμάτων, υπάρχουν μέσα στο σώμα δυο ειδικές ορμόνες που παράγονται κανονικά κατά την έγκυμοσύνη από τον «πιτυοειδή» αδένά του κρανίου. Αυτό αποτελεί ακόμη μια αναλογία μεταξύ έγκυμοσύνης και τεραττωμάτων.

Πολλές θεωρίες έχουν διατυπωθεί για την εξήγηση του σχηματισμού του τεραττωματος, όλες όμως απερίφραστες ως αβάσιμες. Η μόνη που φαίνεται λογικότερη απ' τις άλλες, μολονότι κι' αυτή δεν έχει αποδειχθεί στην πράξη, είναι η «έμβρυονική» θεωρία.

Καθώς ξέρουμε απ' τη βιολογία, το ώριον, το γυναικείο δηλαδή γεννητικό κύτταρο, μετά τη νονιμοποίηση του υποδιαιρείται σ' ένα πλήθος κυττάρων που σχηματίζουν σιγά-σιγά το «βλαστοδέρμα». Κατόπιν αυτό το «βλαστοδέρμα» μεταβάλλεται σε 3 διαφορικά στρώματα κυττάρων: το «εκτόδερμα», το «μεσοδέρμα» και το «ένδοδέρμα». Απ' το εκτόδερμα σχηματίζονται λίγο-λίγο το δέρμα και το κεντρικό σύστημα του εμβρύου, απ' το μεσοδέρμα οι μύς, το κυκλοφοριακό σύστημα, τα όργανα αναπαραγωγής κι' ο συνδετικός ιστός διαφόρων άλλων οργάνων, κι' απ' το ένδοδερμα το πεπτικό σύστημα και τα εξωτερικά του.

Κατά την «έμβρυονική» λοιπόν θεωρία, λίγα απ' τα άσχημα αυτά κύτταρα μπορεί κάποτε να μείνουν σε κατάσταση νόσους άγνωστα κι' αποκονομμένα σε κάποιο μέρος του σώματος, κι' έρχονται ν' αναπτύσσονται, γιατί βρήκαν ευνοϊκές συνθήκες ή γιατί υπέστησαν κάποιο έρεθισμα, ένα χτύπημα, μια αλγύση... Με την ανάπτυξη τους, λοιπόν, σχηματίζουν διάφορα κομμάτια του ανθρώπινου οργανισμού - εκείνα για τα οποία ήταν προορισμένα εξ αρχής. Γίνεται δηλαδή στο μέρος εκείνο μια ατέλεια έγκυμοσύνης.

Όστόσο οι αντίπαλοι της θεωρίας αυτής υπενθυμίζουν ότι μέσα σε διάφορα τεράττωμα έχουν βρεθεί δόντια κι' ότι τα δόντια δεν σχηματίζονται ποτέ

κατά την έγκυμοσύνη, αλλά φυτρώνουν πολύ μετά τη γέννηση του παιδιού.

Μια άλλη θεωρία υποστηρίζει ότι το τεράττωμα αποτελεί μια μορφή τοκετού διδύμων. Ένώ τα δυο παιδιά αναπτύσσονται μέσα στην κοιλία της μητέρας, μπορεί κάποτε να κολλήσουν ή να συγκολληθούν εν μέρει μεταξύ τους, και τότε έχουμε τους Σιαμικούς αδελφούς ή τα τεράττωμα.

Μ' αυτό τον τρόπο εξηγείται η ανάπτυξη ενός δευτέρου σώματος, κολλημένου στο σώμα ενός κανονικού ανθρώπινου πλάσματος - το λεγόμενο «έξωτερικόν τεράττωμα». Η «Βρετανική έγκυκλοπαίδεια» αναφέρει την περίπτωση ενός 'Ιταλού απ' τη Γένουα, που είχε ένα τέτοιο παράσιτο σώμα κολλημένο στο κάτω άκρο του στήθους του. Ήταν ένα μικρό αλλά καλοσχηματισμένο παιδί, που τούλειπε μόνον το ένα πόδι. Άνέπνεε και κοιμόταν, ανεξάρτητα απ' τον άνθρωπο, που το είχε πάνω στο κορμί του, αλλά δεν είχε δικό του πεπτικό σύστημα.

Υπάρχει επίσης η περίπτωση ενός Κινέζου, που είχε κολλημένο ένα παιδί πάνω στο στήθος του.

Πρέπει ν' αναφέρουμε εδώ και το παιδί που έρχονται στον κόσμο κλεινόντας μέσα τους ένα δεύτερο παιδί. Τα δυο αυτά βρέφη είναι διδύμα, σχηματισθέντα δε το ένα μέσα στην κοιλία του άλλου. Το εξωτερικό και ισχυρότερο αναπτύσσεται κανονικά, θγαίνει στον κόσμο, αλλά πεθαίνει αμέσως σχεδόν. Η νεκροψία αποδεικνύει τότε την ύπαρξη του αδελφού του μέσα στην κοιλία του, που ήταν ζωντανός κι' αυτός αλλά έμνεε στάσιμος στο μέγεθος.

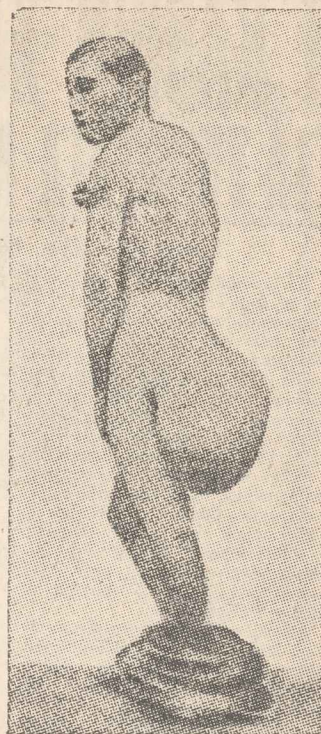
Κάποτε ωστόσο, το έσωτερικό παιδί είναι μικροσκοπικό, ώστε δεν εκδηλώνεται στην αρχή. Το κανονικό παιδί ζει τότε κι' αναπτύσσεται φυσιολογικά, ως ότου φτάσει στην εφηβική ηλικία. Έρχονται όμως οι εκκρίσεις των γεννητικών αδένων που προκαλούν την ανάπτυξη του μικροσκοπικού αδελφού του που τρέφεται με το αίμα του. Κι' έτσι σχηματίζεται ένας όγκος στην κοιλία, που το περιεχόμενό του δεν είναι πάντοτε τέλειο ανθρώπινο σώμα, πάντως όμως αποτελεί ένα χωριστό πλάσμα. Δεν υπάρχει περίπτωση που να επέλθει ένα τέτοιο «παιδί», μετά τη χειρουργική εξαγωγή του απ' το σώμα του αδελφού του.

Το Μεσαίωνα, απέδιδαν όλες αυτές τις ιδιοτροπίες της φύσεως στην ένωση γυναικών με τους διαφόρους δαίμονες της Κολάσεως!

Και φαντάζεστε, φυσικά, το αποτέλεσμα. Οι δυστυχίες που παρουσιάζαν το αλλόκοτο αυτό φαινόμενο έθεωρούντο μάγοι και κατεδικάζοντο εις τον διαίτη της πυράς θάνατον. Πλήρως ναι με τη ζωή τους δηλαδή για κάτι που δεν έφταιγαν καθόλου.

4.000 φορές γλυκύτερη από τη ζάχαρη

Η χημική ουσία που παρουσιάζει ο Σικάγο ο Όλλανδος καθηγητής Βεκάντ, είναι 4.000 φορές γλυκύτερη απ' τη ζάχαρη. Αντίθετα προς τη ζάχαρη - που είναι μόνον 700 φορές γλυκύτερη απ' τη ζάχαρη - δεν αφίνει καμιά πικράδα στο στόμα. Έχει χρώμα πορτοκαλί, παρασκευάζεται δε ήδη στην Ολλανδία. Με τη χρησιμοποίησή της θα πραγματοποιηθούν σημαντικές οικονομίες στις βιομηχανίες ζαχαροπλαστικής και λικέρ. Η νέα ουσία μπορεί επίσης να βρεθεί εφαρμογές στη μαγειρική, στην περίπτωση ο-

Κι' ένας άλλος, επίσης Κινέζος, είχε στο πίσω μέρος του σώματος του μια τεραστιά κύστι, που περιείχε ένα ανθρώπινο χέρι.

μιας αυτή χρειάζεται προσθήκη «λακτόζης», για να ελαττωθεί ή γλυκύτης της σε 500πλάσια μόνον απ' της ζάχαρης.

Μια τελημένη έγκειρση

Η «Βρετανική Ιατρική Εφημερίδα» περιγράφει στο τελευταίο τεύχος της μια άσχημη νόστιμη έγκειρση, που έγινε σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου. Μία νέα γυναίκα έπαυσε απ' τη «νόσο του Αντιστον», που συνίσταται σε ανεπάρκεια των εκκρίσεων των επινεφριδίων αδένων. Η συνθησιμένη κύστις με' αλάτι και με ωρίμανες ενέσεις δεν ώφελοσε σε τίποτε.

Σε μια άλλη αίθουσα του Ι.δίου νοσοκομείου θεράπευαν δεύτερη γυναίκα, που έπαυσε απεναντίας από υπερβολική άφθονια εκκρίσεων των επινεφριδίων. Ένας τελημένος χειρουργός σκέφθηκε ν' άρα σέση τους επινεφριδίων αδένες της δεύτερας και να τους μεταμοσχεύσει στην πρώτη, κι' έκοψε πράγματι αυτή την έγκειρση. Το αποτέλεσμα ήταν αξιοθαύμαστο: Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε, κι' οι δυο γυναίκες δεν παρουσιάζουν πια το παραμικρό σύμπτωμα των παθήσεών τους.

Κι' άλλοι τυφλοί θεραπεύονται

Μια άρρώστια του αμφιβληστροειδούς του ματιού, κληρονομική συνήθως, υπήρξε πάντοτε ο έφιαλτης των οφθαλμικών όλων του κόσμου. Ιδίως δε της Αμερικής, όπου έχουν σημειωθεί 35.000 κρούσματα. Οι ειδικοί τη θεωρούσαν άθεραπεία. Τα συμπτώματά της είναι η σκλήρυνση και η αναστολή του αμφιβληστροειδούς και των νευρικών κυττάρων. Τώρα λοιπόν ένας Ρώσος διολόγος υποδεικνύει την εξής μέθοδο θεραπείας: 1) Ενέσεις μουρουνολάου μέσα στο μάτι. 2) Μεταμόσχευση ιστών από σπλάγχνα. 3) Μεταμόσχευση άλλων ειδικών ιστών στον «επιπεφυκότα» του ματιού (σπλάγχνα μέσα απ' το βλέφαρο). Φαίνεται ότι με τη μέθοδο του αυτή, ο Ρώσος ειδικός επέτυχε στα 77% των περιπτώσεων.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ με το ρόδινο πρόσωπο ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΟΙ;

Μια επικίνδυνη πάθησις: η έρυθραιμία

Οι άνθρωποι με το ρόδινο πρόσωπο και τη χαρούμενη όψη προκαλούν πάντα το θαύμασμά μας. Αλλά είναι πραγματικά τόσο υγιείς όσο φαίνονται; Όχι, άπαντά η επιστήμη. Γιατί πολύ συχνά οι άνθρωποι αυτοί υποφέρουν από υπηλμία και δυσταούς πονοκεφάλους, που αποτελούν τα συμπτώματα μιας πολύ σοβαρής και επικίνδυνης ασθένειας, της καλούμενης έρυθραιμίας.

Η ασθένεια αυτή οφείλεται σε μια υπερβολική αύξηση του αριθμού των έρυθρων αιμοσφαιρίων και σε μια κακή λειτουργία του νωτιαίου μυελού.

Ο αριθμός των έρυθρων αιμοσφαιρίων ποικίλλει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Η ελάττωσις του αριθμού των, που προκαλεί την αναιμία και τη χλωμύρα, είναι αρκετά συχνή. Αλλά και η αύξηση των παρατηρείται επίσης όχι λίγες φορές.

Η εκδήλωση της ασθένειας γίνεται με πολύ ύπουλο τρόπο και συνήθετα σε άτομα άνω των 30 ετών, που έχουν περάσει το τριακόσιο. Η εξέλιξη της είναι σταδιακή και προοδευτική. Έκείνοι που κάνουν έντονη με την πρώτη ματιά είναι ο κόκκινος χρωματισμός του προσώπου, ιδίως στα μπλά των παρειών, στο μέτωπο και στη μύτη.

Σιγά-σιγά, το πρόσωπο παίρνει ένα σκούρο γκρενά χρώμα. Αν το προσέχουμε καλύτερα, θα διακρίνουμε πάνω του ένα πλέγμα φλεβιδίων, που είναι έλκωνες, και πλημμυρισμένα από αίμα. Τα χέρια και τα πόδια έχουν επίσης κόκκινο χρώμα. Η γλώσσα, ο φάρυγξ και ο έσωτερικός βλεννογόνας του στόματος παίρνουν, αντίθετα, ένα χρώμα προς το κεραμίδι. Η έρυθρότης επεκτείνεται και στο λευκό του οφθαλμού, που διακρίνεται από αναρίθμητες μικρές κόκκινες γραμμές. Μια προσεκτική εξέταση του οφθαλμού αποκαλύπτει μια διεύρυνση των φλεβιδίων που βρίσκονται κάτω από την επιφάνεια του βολβού.

Η σπλήνα, τέλος, παρουσιάζει μια αίσθητη εξέγκωση.

Η γενική υγεία παραμένει καλή, αλλά ο ασθενής παραπονείται ότι υποφέρει από υπηλμία, πονοκεφάλους, λιγνους, πόνους, φανούρες κτλ.

Η εξέταση του αίματος δείχνει μια αξιοσημείωτη αύξηση των έρυθρων αιμοσφαιρίων, που ο αριθμός τους φθάνει τα 7.10 εκατομμύρια κατά κυβικών χιλιοστών, ενώ ο κανονικός αριθμός είναι 4.500.000.

Η αιτία αυτής της αύξησης, ως βρίσκεται σε μια ελαττωματική λειτουργία του νωτιαίου μυελού.

Γι' αυτό είναι απαραίτητη μια συμπληρωματική εξέταση του στήθους και της σπλήνας. Η εξέταση αυτή γίνεται με μια μικρή παρεκκέντρη, που είναι πολύ λίγο οδυνηρή. Τα μικρά μόρια ιστών που αποσπώνται υ' αυτό τον τρόπο τοποθετούνται, έπειτα πάνω σε γυάλινες πλάκες και υποβάλλονται σε μια λεπτομερή εξέταση στο μικροσκόπιο. Αποκαλύπτεται έτσι η έκταση και η εξέλιξη της ασθένειας.

Η θεραπεία της έρυθραιμίας γίνεται σήμερα με μια πρωτότυπη και τελημένη μέθοδο, που συνίσταται στην εισαγωγή μέσα στο αίμα ενός μικρού παραιοίου, του καλούμενου άγκυροσώματος, που καταστρέφει

τά έρυθρα αιμοσφαίρια και μειώνει τον αριθμό τους.

Ο άγκυροσώματος είναι το παραιοίον που προκαλεί την αναιμία των μεταλλωρύχων. Το πλεονέκτημα που παραιοίον σιγά-σιγά η θεραπεία αυτή είναι ότι ο γιατρός μπορεί να σταματήσει τη δράση του άγκυροσώματος, εξαπολύοντάς τον υ' ένα ειδικό παραιοκτόνο, ο οποίος σιγά-σιγά θηλάει. Η διακοπή γίνεται όταν ο αριθμός των έρυθρων αιμοσφαιρίων κατέλθει στο κανονικό επίπεδο. Μια κανονική διατροφή και μια ήρεμη ζωή είναι απαραίτητη κατόπιν, για ν' αποφευχθεί ο κίνδυνος επανεμφάνισης της ασθένειας.

Οι δολιχηρικές των βρεφών

Σ' ένα άγγλικό βρεφοκομείο παρατηρήθηκε μια ομαδική δολιχηρία των βρεφών, που είχε ως συνέπεια μια αίσθητη αλλοίωση της συνθέσεως της αιμοσφαίρινης του αίματος. Όπως εξακριβώθηκε, η δολιχηρία αυτή προερχόταν από το μαρκάρισμα με ανιλίνη των σεντονιών και των έσωτερικών ένδυμάτων των βρεφών. Το μαρκάρισμα αυτό ήταν πρόσφατο και φαίνεται ότι η ανιλίνη, περνώντας μέσα από τους πόρους του σώματος των βρεφών, εισεχώρησε στο αίμα τους. Ο δόκτωρ Μάικλαντ παρατήρησε σχετικώς ότι το δέρμα των βρεφών είναι τόσο απαλό και τρυφερό, που μπορεί ν' απορροφήσει τοξικές ουσίες ακόμη κι' από τον αέρα. Οι δολιχηρίες όμως είναι συχνότερες όταν χρησιμοποιούνται για τα βρέφη ακάθαρτα έσθρουκα. Πολλές ασθένειες των βρεφών, λέει, που μένουν φαίνονται ανεξήγητες, έχουν την αφορμή τους σε παρόμοιες δολιχηρίες.

Οι τραυματισμοί των αυτοκινητιστών

Ο δόκτωρ Μαρσάν, βασίλειος, έκοψε ένα μεγάλο αριθμό παρατηρήσεων, συνέταξε μια ένδιαφέρουσα στατιστική για τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα. Η στατιστική αυτή αποδεικνύει ότι οι αυτοκινητιστάι τραυματίζονται περισσότερο στο πρόσωπο και το κρανίο. Η αναλογία των τραυματισμών σ' αυτά τα δυο μέρη φθάνει τα 43% του ολικού αριθμού των δυστυχημάτων. Οι τραυματισμοί από πέσιμο του σώματος πάνω στο δρόμο ή στους λασίδες της οδού κυπνίζουν σε ποσοστό 10%. Οι τραυματισμοί του γόνατος αντιπροσώπευαν σε ποσοστό 11% και του καρπού σε 5%. Οι τραυματισμοί του θώρακος και οι θλάσεις της λεκάνης και της σπονδυλικής στήλης είναι πολύ σπάνιοι.

Οι κατάρκυντοι οι άνθρωποι

Μελετήθηκε στην Αμερική μια νέα μέθοδος εκμεταλλεύσεως των ανδρακρωχών. Αντί να εδράνεται το κάρβουνο με το συνηθισμένο τρόπο, θα διοχετεύεται μέσα στα πηγάδια ένα μείγμα οξυγόνου και υδρατμών. Η έρευνα που με το κάρβουνο πρόβλεπε ένα κανονικό αέριο, είδος υακίου, το οποίο θα διοχετεύεται με σωλήνες σε τεραστιά πελάτες ή στα έργοστάσια που θα το καταναλώνουν. Η μέθοδος αυτή είναι ασυνήθιστη οικονομικότερη, παρουσιάζει όμως δυο μειονεκτήματα. Πρώτον, τα έργοστάσια πρέπει να είναι κτισμένα σε μικρή σχετικά απόσταση απ' τα ανδρακρωχία, εφόσον δεν θα μεταφέρεται πια το κάρβουνο σε μεγάλες αποστάσεις. Δεύτερον, ενώ τα κοιτάσματα κάρβουνου των Ηνωμένων Πολιτειών υπολογίζονται ότι θ' αρκέσουν για 2.000 χρόνια, με τη νέα μέθοδο θα εξαντληθούν σε 1500 χρόνια μόνον.

Τεγνωτοδερμασία

—Η μαμά σε άφησε να μας προσέχης; "Ε, λοιπόν, αν σου βάσταει, προσέχε μας!...

—Κάνε μου τη χάρη, σε παρακαλώ, να φορέσης το παλτό σου!

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΖΕΤΑΙ...

Η ΤΡΑΠΟΥΛΑ και η ιστορία της

Ο άριστος των χαρτιών και οι συμβολικές φιγούρες τους

ΑΝ και η γενική γνώμη είναι ότι τα τραπουλόχαρτα επινοήθηκαν για να διασκεδάσουν το Βασιλιά της Γαλλίας Κάρολο τον 8ον, κατά τις ημέρες της παραφροσύνης του, φαίνεται ωστόσο βεβαίον ότι αυτά μας ήρθαν μάλλον απ' την Ασία, όπως και το σάκκι κι' ότι εισήχθησαν στη Γαλλία απ' τους τοιγνάνους στο τέλος του 17ου αιώνα.

Η τραπούλα απαρτιζόταν στην αρχή από 78 τραπουλόχαρτα: ένα γελοιοποιό, 21 ιδιαίτερα «ατού» και 56 άλλα ανάλογα με τα σημερινά με επί πλέον 4 ιππότες που κατοργνηθήκανε.

Τα παιγνίσματα — με κάπως διαφορετική μορφή — ήταν άμεσα γνωστά στην Ισπανία την Ιταλία και τη Γερμανία πριν εισαχθούν στη Γαλλία.

Ο Ποσάδς Ζουστους που ταξίδευσε στην Ισπανία τον 16ον αιώνα διηγείται ότι πολλές φορές περπάτησε λευγές ολόκληρες, χωρίς να βρει ούτε ψωμί, ούτε κρασί, αλλά ότι δεν πέθανε από πείνα, όσο μικρό κι' αν ήταν, που να μη βρήκε τραπουλόχαρτα.

Κι' απ' την Ισπανία λοιπόν τα παιγνίσματα μεταφέρθηκαν στη Γαλλία, την εποχή που ο Ντυγκλέν ωδηγούσε στην Ισπανία τις συμμορίες του για να πολεμήσουν τον Πέτρο τον Σκληρό.

Ο αστυνομικός, μάλιστα, διευθύνει της των Παρισιών με μία διαταγή του της εποχής αυτής απαγόρευσε στους επαγγελλιστές να καρποπαίζουν.

Μέχρι της εποχής κατά την οποίαν ανακαλύφθηκε η ζυλογραφία, τα παιγνίσματα ήταν χειρόγραφα κι' έκοσταν πολύ ακριβά. Αποτελούσαν λοιπόν είδος πολυτελείας προσιτό μόνο στους μεγάλους αφέντες. Ο Βι. σκόντι, δούκας του Μιλάνου, πλήρωσε 1500 χρυσά νομίσματα σ' ένα Γάλλο ζωγράφο για μία μόνη τραπούλα.

Μόλις όμως η χαλκογραφία και η ζυλογραφία, επέτρεψαν την απεριόριστη έκτυπωση, οι χαρτίες της Γερμανίας διέδωσαν σ' όλη την Ευρώπη τα παιγνίσματα τους, τα οποία στοιχίζουν πια πολύ φθηνά.

Στα τραπουλόχαρτα της εποχής αυτής, ο βαλές κουπά ώνομαζόταν Λοχίρ και παρίστανε τον Στέφανο ντε Βινιόλ, που υπηρετούσε στην αυλή του Καρόλου 7ου. Ο βαλές καρρώ που ώνομαζόταν Έκτωρ ήταν επίσης ένας απ' τους αξιωματικούς του Καρόλου 7ου.

Ο βαλές πικά ώνομαζόταν Όζιέ και παρίστανε τον Όζιέ τον Δανό, έναν δηλαδή απ' τους μενιστάνες του Καρλουάγγελου. Τέλος ο βαλές οπαθί δεν ήταν άλλος απ' τον περίφημο πολέμηστη Λανσελό ντι Λάκ.

Οι ρηγάδες που ώνομαζόταν Δουίδ, Αλέξανδρος, Κάισαρ και Καρλουάγγελος πιστεύεται γενικά ότι παρίσταναν την ιουδαϊκή, την ελληνική, τη ρωμαϊκή και τη φραγκική μοναρχία.

Η ντάμα πικά ήταν η Ιωάννα Ντ' Αρκ, στην οποία ο Κάρολος 7ος σφείλει το θρόνο του και την οποία σ' ένδειξι ευγνωμοσύνης εισήγαγε στην τραπούλα ως θεά του πολέμου.

Η ντάμα οπαθί ώνομαζόταν Αρζίν. Η Ραχίλ, η ντάμα καρρώ δηλαδή, είναι η Αγγή Σορέλ η έρωμένη του Βασιλέως.

Τέλος η Ιουδήθ, η ντάμα κουπά, είναι ίσως η μητέρα του Καρόλου 7ου, η Ιζαμπή της Βουργαρίας.

Οι έρευνες των διαφόρων ειδικών πάνω στην τραπούλα, μας πληροφορούν ότι τα κομμάτια και τα διάφορα σχήματα ήταν συμβολικά. Έτσι η κόρη πα ήταν το σύμβολο του θάρρους. Η πικά και το καρρώ αντιπροσώπευαν τα όπλα. Και το οπαθί τους πολέμους.

Κατά την εποχή της γαλλικής επανάστασης, οι ώνομασίες ρηγάδες, ντάμες και βαλές καταργήθηκαν.

Οι ρηγάδες ώνομαζήκαν τότε «δαίμονες», οι ντάμες «έλευθερίες», οι βαλές «ισότητες» και οι άσοι («νόμοι»).

Άλλοι επαναστάτες προχώρησαν ακόμα περισσότερο και μετονόμασαν τους ρηγάδες σε σοφούς με τις ώνομασίες: Κάτω, Ρουώ κλπ. τις ντάμες σε άρετες με τα όνοματα Δικαιοσύνη, Έννοια, Δύναμις και τους βαλές σε ήρωες με τα όνοματα Αννίβας, Μούκιος, Σκεβώλας κ.ο.κ.

Κατόπιν όμως με τη παλινόρθωση των

Βουδώνων οι προσωρινές αυτές ώνομασίες λησμοιήθηκαν.

Τα τραπουλόχαρτα δεν χραισμεύαν μόνο για διασκέδαση. Το 1507 τα οπαθία είχαν αφιερωθεί στα όπλα, οι κουπές στα κρέατα, τα καρρώ στα πολεμικά και οι πικές στα γλυκίσματα.

Το 1628 ιδρύθηκε στο Λονδίνο η «Εταιρεία ΚΚασκευστών Παιγνισμάτων» και μ' ένα διαπαισμά του βασιλέως Καρόλου Α' σταμάτησε η παραγωγή τραπουλόχαρτων.

Πάντοτε ωστόσο η μεγαλύτερη παραγωγή τραπουλόχαρτων υπήρχε στη Γαλλία. Οι κατασκευαστές τους έκαναν χρυσές δουλειές, τον 16ο και 17ο αιώνα, εφοδιάζοντας όλες τις χώρες της Ευρώπης. Αλλά και το κράτος είχε μπει στο απ' τα κέρδη, χάρις στη φορολογία που είχε επιβάλει, πάνω σε κάθε τραπούλα. Ο Μολυβικός 15ος προίκισε το 1751 μ' αυτή τη φορολογία τη Βασιλική Στρατιωτική Σχολή που είχε ιδρύσει. Όρισε δε να φτιάχνονται οι τραπουλές με ειδικό μόνον χαρτί, σφραγισμένο απ' το κράτος. Η Επανάστασις του 1791 κατήργησε το φόρο των τραπουλόχαρτων, χαράσσοντας τον ως περιριστικό των έλευθεριών του πολίτου.

Έτσι το χαρτοπαίγνιο ώργιζε.

Πολλοί συγγραφείς ασχολήθηκαν με την ιστορία των παιγνισμάτων κι' έδημοσίευσαν

πολυεπίδο έργα σχετικά και με το ρόλο που έπαιζε η τραπούλα στους αιώνες.

Μεταξύ των συγγραφέων αυτών είναι κι' ο Άββας Ριέ, Πενιώ Ντυσέν και ιδίως ο Άγγλος Τσάτσο, το βιβλίο του οποίου είναι γεμάτο από ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες.

Στο τελευταίο αυτό βιβλίο βρίσκει κανείς και σχήματα παιγνισμάτων όπου αντανάκλαται θαυμάσια το πνεύμα των διαφόρων εθνών.

Πολλοί στην Ευρώπη άρχισαν να φτιάχνουν λαθραία τραπουλόχαρτα. Οι λαθρέμποροι αυτοί κατεδιώκοντο αυστηρά. Υπάρχουν σχετικά αρκετά παραδείγματα. Ο Παρισινός τεχνίτης Φιρέν Σαίν Πωλ κατηγορήθηκε ότι είχε αρχίσει να τυπώνει λαθραία τραπουλόχαρτα για να αποφυγή τη φορολογία, σ' ένα εργοστάσιο του δόμου του Μεζούν. Μολονότι δεν αποδείχθηκε τελείως η ενοχή του, τον εκάθησαν στον «κύφω» — όργανο βασάνων — τον εστιμάτισαν στο δεξί ώμο με πυρηνόμο αίδερο κι' έπειτα τον έστειλαν στα κότερα για 5 χρόνια. Παρ' όλη την τρομερή αυτή τιμωρία, ζαναγύρισε κρυφά στο Παρίσι μετά 6 χρόνια και φυλκίσθηκε πάλι κατηγορούμενος ότι πούλούσε λαθραία τραπουλόχαρτα.

Το 1746, κάποιος Λακούρ, με τη συμμετοχή της γυναίκας του, έκλεψε τις ζυλίνες πλάκες που χρησιμοποιούντο απ' το Κράτος για τη σφράγιση των τραπουλόχαρτων. Η τιμωρία του Λακούρ ήταν ο «κύφω», ο στιγματισμός στον ώμο και 3 χρόνια στη βασιλική γαλέρα. Η σύζυγός του στιγματίστηκε και μοστιγώθηκε έπειτα γυμνή απ' το δημό.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

αποτελειώστε λοιπόν έναν ετοιμοθάνατο; -Θα πεθάνει απ' το χέρι μου, δολοφόνε της Ζουλιέτ! μούγκρισε ο Κλώντ τρελλός από θυμό.

Ο Λοαγκέρν τούς κούτταζε μ' αδιαφορία, άνικανος πιά να επέμβει στο τρομερό εκείνο δράμα.

-Μιά στιγμή, ακόμα! παρακάλεσε ο Μουριάκ. Ίσως βρίσκεται κοντά κανένα πλοίο... Είπε οικέλη, δεν ξέρουμε... Μου υποσχέθηκες να μου χάρισεις τη ζωή, αν φτάσω εγκαίρως ή ωστρίαια...

Ο Ραμερί διάταξε λίγο, θέλοντας να μείνι πιστός στο λόγο του.

-Αφισέ με να ζήσω ώσπου να βγί ο ήλιος! πρόσθεσε ο Μουριάκ.

-Έστω, είπε ο Ραμερί. Προσευχόσου στο διάβολο να στείλν χύλα τότε ένα πλοίο! Τά λεπτά της ώρας κύλησαν, νεμάτα ά γωνία άνέκφραστη... Τέλος, ο ήλιος άρχισε να ξεπροβάλλν απ' τον ορίζοντα. Ο Ραμερί άρπαξε τη θηλεία την πέρσσε στο λαιμό του Μουριάκ, γονάτισε πάνω στο στήθος του και μούγκρισε:

-Πέθανε, καταραμένε!...

Τό πρόσωπο του Μουριάκ παρεμορφώθηκε φοικτά. Ώστόσο δεν ξεψύχισε άμέσως, γιατί τά αδυνατισμένα χέρια του Κλώντ δεν μπόρεσαν να σφίξουν άρκετά... Σαφνικά άνασκήθηκε. Τά γουρλωμένα μάτια του καρφώθηκαν σέ μία όπτασία, πίσω απ' τον Κλώντ. Τά προιμένα χείλη του άνοιξαν κι' άφισαν να βγί ένας ήχος βραχνός άπερίγραπτος...

Ο Λοαγκέρν κούτταζε μηχανικά πρós την ίδια διεύθυνση.

-Ένα πλοίο!... φώναξε.

Τήν ίδια στιγμή, ο Κλώντ, συγκεντρώνοντας όλες τίς δυνάμεις του, είχε ξαναφίξει άπóτομα τη θηλεία. Ο Μουριάκ σπάρσε κι' έπεσε πρós τά πίσω, νεκρός! Ο Ραμερί άνασκήθηκε και ακούπισε τον ίδριωτά της άγωνίας του. Έκείνο πού άντίκρυσε τότε, τούκανε περισσότερο έντύπωση απ' τούς τελευταίους σπασμούς τού καταδίκου: Ένα πλοίο έρχόταν πρós τό μέρος τους!

Ο Μουριάκ τό είχε ήδη πρώτος άλλα πολύ άργά. Τί τραγική ειρωνεία τάς όωτηρίας, τί στιγμή πού ξεψυκούσε!...

-Αν ο Ραμερί τό είχε άντιληφθή λίγα δευτερόλεπτα νωρίτερα, δεν θά έκτελούσε τον έγκληματίά, όσο κι' αν τον μισούσε.

Τώρα είχε μείνει κι' αυτός άπολιθωμένος απ' τη φρίκη, με μία άόριστη τυφή γιατί δεν είχε χάρισει στό Μουριάκ λίγα λεπτά άκόμη...

Ήταν τότε ή έκπληξι του, όστε δεν σκεπτόταν καν να κάμν σινιάλα. Ήταν όμως περριτόν, γιατί τούς είχαν ήδη απ' τό πλοίο. Οι επιβάτες κι' οι ναύτες είχαν μαζεωτή στην κουπαστή και τούς κούτταζαν. Σε λίγο άκούστηκαν οι φωνές τους: Ο Ραμερί προσάβησε ν' άπαντήση, Ένας ήχος βραχνός βγήκε απ' τά χείλη του...

Όταν, έπειτα από λίγο, είδε να φτάνη μία βάρκα τού πλοίου, τού φάνηκε πώς ξαναγύριζε απ' τον Άδην. Άλλοίμονο όμως! Ξαναγύριζε μόνος. Η Ζουλιέτ δεν θ' άνοιγε πιά τά μάτια της... Γονάτισε δίπλα της κι' άναλύθηκε σέ κλάμματα.

Σαφνικά, ή σκέψι τού στραγγαλισμένου Μουριάκ τον έκανε ν' άνασκήτηση. Πώς θά δικαιολογούσε αυτό τό φόνό; Δεν θά τού ζήτησε λόγο ή έπίσημη δικαιοσύνη:...

Γύρισε και κούτταζε, με τρόπο. Άλλά ή θέσι όπου βρισκόταν πρós όλίγου ο Μουριάκ, ήταν τώρα άδειά. Ο Λοαγκέρν άκούμπησε τό χέρι του στό υπράσος του Ραμερί. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Κι' ο Κλώντ κατάλαβε: Ένώ αυτός έκλαιγε, απ' την συγκίνησι της σιωπής, ο Λοαγκέρν είχε πετάξει τό νεκρό στη θάλασσα.

Μετά τη διάωσι

Τό πλοίο πού είχε διασώσει τούς ναυαγούς λεγόταν (Πόλις της Τύνιδος) κι' έκανε τη συγκοινωνία Άλεξανδρείας - Μοσαλαίας. Τώρα πήγαινε στην Αίγυπτο.

Οι δύο απ' τίς βάρκες της (Μικρής Λουκίας) είχαν ήδη συναντήσει άλλα πλοία λίγες ώρες μόνο μετά τό ναυάγιο. Οι επιβάτες τους είχαν γυρίσει στη Μοσαλαία κι' είχαν διηγηθή την τραγική περίπέτεια τους, πού είχε άναστατώσει τη κοινή γνώμη.

Είχαν γίνει κατόπιν έπιμελέις έρευνες για τίς άλλες δύο βάρκες. Η τρίτη κατέφερε να φτάση στις ακτές της Σαρδηνίας μ' όλους τούς επιβάτες της ζωντανούς. Την περισσότερο λοιπόν περιπλάνησι και τά μόνα όύματα είχε σημειώσει ή τετάρτη, όπου βρισκόταν ο Ραμερί.

Πάνω στην (Πόλις της Τύνιδος) πού άρχιζε ήσυχά τό δρόμο της πρós την Ά-

λεξανδρεία, ή έντύπωση τού δράματος έγινε έντονότερη με την πέννηση τελευταίας της καταδύσεως τού φερότρου της Ζουλιέτ. Σχεδόν όλοι οι επιβάτες παρενέβησαν σ' αυτήν. Ο Κλώντ, όρθιος δίπλα στο φέρετρό, σκυθρωπός κι' άδάκρυτος, κρατούσε απ' τό χέρι τη Σουλβαίν, φορούσαν κι' οι δύο ρούχα θανατικά, πού είχαν άντικαταστήσει τά ξεχισμένα, λερωμένα και θαλασσοποτισμένα δικά τους. Η μικρούλα δεν πολυκαταλάβαινε τί συνέβαινε. Ώστόσο ή ματιά της είχε τη σφραγίδα μιας δυστυχίας πρώιμης για τά χρόνια της. Ο Κλώντ, με τό ψηλό και καλοκαμωμένο κορμί του, με τό λεπτό πρόσωπό του, με τό άστραφτερό του μάτια, προκαλούσε τό γενικό ένδιαφέρον και τη συμπάθεια.

Οι άντρες ένοιώσαν μία θάσει συγκίνηση. Οι περισσότερες γυναίκες είχαν δακρύσει. Μία μόνο απ' όλες δεν έκλαιγε, ούτε έφεανε καν προσοπήσι τά μαντήλι στα μάτια της. Ώστόσο, έδειχνε ίδιόπτερο ένδιαφέρον για ήτι άφορούσε την καταστροφή της (Μικρής Λουκίας).

Είχε προσφέρει με κάθε τρόπο τη βοήθεια της στους ναυαγούς, απ' την πρώτη στιγμή. Τούς είχε περιποιηθή με τά χέρια της, είχε μαζέψει τά ρούχα για να τούς γυτίσει, είχε φροντίσει για την τροφή, κατ'άλληλν για τό εξασθενημένο στομάχι τους. Είχε πάρει τη Σουλβαίν στην καμπίνα της. Τό πρωί ή μικρή είχε πη στον πατέρα της:

-Είπε πολύ καλή και πολύ όμορφη αυτή ή κυρία... σκεδόν όσο κι' ή καυμένη ή μαμάκα, πού κοιμάται τώρα για πάντα. Τί κρίμα πού δεν μπήω να την ευχαριστήσω και να της άπαντήσω σ' ό,τι με ρωτάει!

-Τί σε ρωτάει;

-Διάφορα πράγματα για τό πώς έπιασε φωτιά τό πλοίο μας, ποιοι ταξείδευαν μ' αυτό, τί έλεγαν έπειτα στη βάρκα μας...

-Και τί της άπάντησες;

-Τίποτε, μπαμπά. Δεν ξέρω, ένώ...

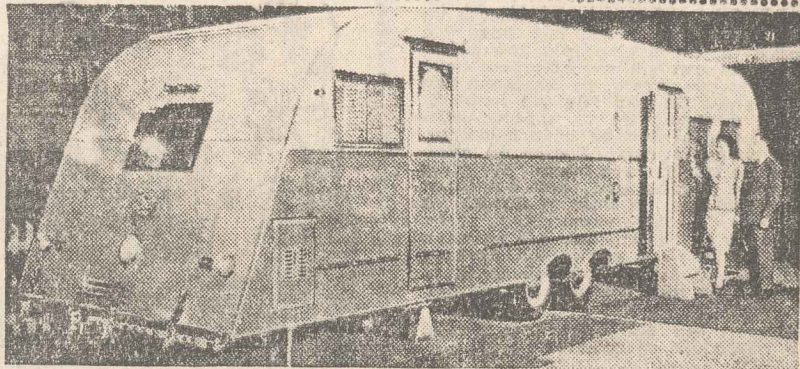
Μίλησα μόνο για τον κ. Μουριάκ, πού ή ξερα τ' όνομά του.

-Τί είπες γι' αυτόν; ρώτησε ο Κλώντ.

-Έτρεμε έλαφρά, όχι από φόβο μήπως ή δικαιοσύνη του ζητήσει λόγο για τό φόνό, αλλά γιατί ήθελε να κρατήση τό μυστικό του για να επιτύχη τη μελλοντική έκδίκησί του.

Ήταν βέβαιος για τη σιωπή τού Λοαγκέρν. Ο ναύτης δεν σκεπτόταν καθόλου να μιλήσει, τώρα πού είχε ξαναγυρίσει στην κανονική ζωή. Η συνεργασία του ώστόσο στην έκτέλεσι τού Μουριάκ βάρυνε την άπλοική ψυχή του. Τόν τρώαζε ή σκέψι τού δικαστηρίου. Δεν εύρισκε τη δύναμη να ξεγενρή κατά των άτιμων μηχανορραφιών ανδρών των άνωτέρων του, ένός έφοπλιστού, πλούσιου και δυνατού, πού θά μπορούσε να τον συντριφή... Εύχισριοτημένος γιατί ζούσε, δεν ένοιώθε καμμία έπιθυμία έκδίκησεως. Δεν έμοιαζε με τον Ραμερί, άνθρωπο με ζωηρά πάθη, με τολμηρές σκέψεις, μ' έπιμονη έλπιση.

Μόλις είχαν βγί απ' τον κοινό κινδύνο, οι δύο αυτοί άντρες είχαν νοιώσει ότι ήσαν ξένοι μεταξύ τους. Τους χώριζε μία λίστα κάποια άμικονία. Ο άπλοικός Ύβ φοβόταν τίς περιπλοκές και τίς ευθύνες πού μπόρουσε να τού δημιουργήση ο Κλώντ. Ο Ραμερί άνησυχούσε για τίς πιθανές άποκαλύψεις τού ναυτή, αν έπυγείδαι στην περιπέτεια τους ή δικαιοσύνη. Έφωδισαμένους με τό τρομερό όπλο του.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΣΠΙΤΙΑ

Στην Άμερική κατασκευάζονται σήμερα κατά χιλιάδες πολυτελή αυτοκίνητα - σπία, με λούτρο, κρεβατοκάμαρα, τραπεζαρία, κουζίνα, ζεστό και κρύο νερό και ψυχρό ή θερμό άέρα πού ρυθμίζεται αναλόγως τού καιρού! Τά αυτοκίνητα - σπία είναι ή τελευταία λέξις της άμερικανικής τεχνικής και στοιχίζουν από 3 - 10 χιλιάδες δολάρια, αναλόγως της πολυτελείας τους!

τη γραπτή όμολογία τού Μουριάκ, είχε ύπ' όψει του μία έκδίκησι πιά προσωπική, πιά ραφιναριόμένη απ' την άπλη καταγγελία.

-Μου υπόχεσθε να σιωπάσετε, ως ότου χρειασθώ τη μαρτυρία σας; είχε πη στο Λοαγκέρν.

-Δεν πρόκειται να μιλήσω ένώ, άπάν. τος εκείνος. Δεν ξέρω τίποτε, δεν έχω τίποτε να πώ. Άν όμως ποτέ χρειασθί, θά σας υπερασπισθώ και θά διηγηθώ πώς έγιναν τά πράγματα.

Άλλωστε, μόλις συνήλασαν κι' οι δύο άρκετά, δεν βρέθηκαν στην άνάγκη να δώσουν καμμία πληροφορία. Δέχθηκαν άπλώς την έξηγησι τού ναυαγίου πού έδιναν οι άλλοι: Ότι ο ναύτης πού φύλαγε τό αμπάρι, είχε καταρρώσει να φτάση τά βαρέλια τού κρασιού, είχε μεθύσει κι' είχε παρέρη τόν κανονισμό, πού απαγόρευε τό κέντημα στο μέρος εκείνο τού πλοίου. Έτσι, είχε βάλει τη φωτιά, δίχως να τό θέλη. Και τό είχε πληρώσει με τη ζωή του, γιατί δεν είχε προλάβει να βγί από εκεί μέσα.

Ο Κλώντ κι' ο Λοαγκέρν άκούσαν με έκπληξι αυτή την έξηγησι και δεν έφεραν καμμία αντίρρηση. Γι' αυτό άκριδώς ο Κλώντ άπόρριψε άκόμη περισσότερο, όταν έμαθε ότι ένα πρόσωπο πάνω στο πλοίο φαινόταν πώς δεν τη συμμερίζονταν και ζήτησε με τρόπο πληροφορίες απ' τό παιδί.

-Τί είπες για τό Μουριάκ; ρώτησε.

-Τίποτε, μπαμπά. Είπα πώς ήταν καλός, πώς μουδινε σοκολάτα μέσα στη βάρκα, όταν δεν είχαν πιά οι άλλοι... Είπα άκόμη ότι, μία φορά πού είχα κομψή, στη βάρκα, όταν ζήτησα τον είδα ξαπλωμένο στο βάθος, με τό πρόσωπό του καταμυρο.

-Τόν είδες ξαπλωμένο στο βάθος της βάρκας;... Κι' έπαιτα;

-Επειτα... τίποτε άλλο! Μας πήρε τό μεγάλο πλοίο.

Όστε λοιπόν ή Σουλβαίν είχε συνέλθει για μία στιγμή, μετάξι τού θανάτου τού Μουριάκ και της διασώσεως τους;... Εύτυχώς, δεν έσήμαινε τίποτε αυτό πού είχε ήδη. Πάντως, ήταν πολύ...

-Δεν ξέρεις τί λές, μικρή μου της είπε ο Κλώντ. Ο Μουριάκ είχε πεθάνει από πολλές ώρες και τόν είχαμε πετάξει στη θάλασσα, όταν συναντήσαμε τό πλοίο. Οάινεται όμως πώς είχες πάθει παραληρημα... Πώς ήταν δυνατόν άλλωστε να ναι μαύρο τό πρόσωπό του, αφού όσοι πεθαίνουν απ' την πείνα είναι κατάχλωμοι;

-Μά τότε λοιπόν αυτός δεν πέθανε απ' την πείνα, γιατί ήταν μαύρος, επέμεινε ή Σουλβαίν.

-Σιωπή, άνόνητι!...

Κι' ο Ραμερί βούλωσε με τό χέρι του τό στόμα της μικρής άνησυχώντας μήπως τυχόν την άκούση κανείς απ' τη διπλανή κομπίνα.

-Τολμάς να διαψεύδης τον πατέρα σου; πρόσθεσε με θυμό. Ποτέ να μη τό ξανακάνεις! Μη ξαναπής σε κανένα αυτό πού μου είπες πρós όλίγου... Άλλοίως...

Άναζηττας μία άπειλή τιμωρία, πού θάκανε περισσότερο έντύπωση στη μικρή.

-Άλλοίως, θά λυπηθή πολύ ή μητέρα σου στον ουρανό! πρόσθεσε.

-Ό, τότε δεν θά τό ξαναπώ ποτέ! φώναζε ή Σουλβαίν, βάζοντας τά κλάμματα.

Η σκηνή αυτή είχε συμβή την παραμονή της κηδείας. Έμπρός στο φέρετρό της μητέρας της, ή μικρούλα ένοιώθε μία

άκαθόριστη άνησυχία για τό πρώτο ψέμμα πού της είχε επίδαλει ο πατέρας της πού τόν άγαπούσε και τόν σεβόταν.

Εκείνος πάλι έμενε βυθισμένος σέ σκοτεινές σκέψεις. Κάποια στιγμή ώστόσο, πρós όλο τόν πόνο του, άναζηττας με τά μάτια την υπερόδολικη περιποιητική και πειρίερν κυρία, για την όποια τού είχε μιλήσει ή Σουλβαίν. Κι' άντίκρυσε τό βλέμμα της καρφωμένο πάνω του.

Ήταν μία γυναίκα νέα, ώμορφη, κομψή κι' άγέρωχη, με λεπτό πρόφι και μαλλιά κοκκινωπά. Η προκλητική ώμορφιά της τούφερε άμέσως στη φαντασία, από αντίθεσι, τό σεμνό τύπο της Ζουλιέτ, τά βελυδένια γαλάνα της μάτια. Κι' άναστένιζε βαθύ, πονεμένο.

Η τελειά τελείωσε σέ λίγο. Τά μάτια τού Κλώντ είχαν τέτοια έκφρασι, όστε φεβδήσαν μερικολι μην πείσν να πνιγί. Τόν έπιασαν απ' τό χέρι, προσπάθησαν να τόν τραβήξουν μαζί τους.

-Έλάτε... τού είπαν με συμπόνοια. Μη μένετε εδώ...

Η ώραία ταξιδιωτίρια με τά κόκκινα μαλλιά πήρε απ' τό χεράκι τη Σουλβαίν κι' άπομακρύνθηκαν μαζί. Ο Κλώντ κλείστικε στην καμπίνα του.

Η νέα γυναίκα, πού είχε πάρει τη Σουλβαίν δεν άσχολεϊτο πιά μαζί της. Σκυμμένη πρós τη θάλασσα, φαινόταν βυθισμένη σέ σκέψεις.

-Μπορούμε να μάθουμε τί σκέπτεται ή ώραία Ζανίν; ρώτησε έξάφνα μία φωνή πίσω της.

«Η ώραία Ζανίν», Έτσι είχαν έπονομάσει οι επιβάτες την κυρία Σαμπριάλ. Αυτό τό όνομα της έδιναν, σ' όποιο περιβάλλον κι' αν έμφανίζονταν. Άντι όμως να την κολακεύη, την έξευενίριζε.

-Γιατί επαναλαμβάνεις και σ' αυτή τη βλακεία; είπε στον άντρα της, πού είχε άναγνωρίσει τη φωνή του.

-Γιατί είναι βλακεία;... Δεν είσαι άληθινά ώμορφη;

-Πότε θά φτάσει ή ημέρα, πού θάμαι για όλους «ή ώραία κυρία Σαμπριάλ»; μωρουμίρισε ή νέα γυναίκα.

-Θάβει να ξέρω κατά τί θά διαφέρη ή ώραία κυρία Σαμπριάλ απ' την ώραία Ζανίν! είπε ο σύζυγός της με έλαφρή ειρωνεία.

Εκείνη γύρισε και τόν κούτταζε. Ένώ, όταν την έδλεπε κανείς προφίλ, ή φυσιογνωμία της ήταν τρυφερή, κατά πρόσωπο γινόταν έντελώς άλλοιωτική, τραχεία κι' άνισουχαστική. Η άγέρωχη κι' αισθησιακή έκφρασι της προκαλούσε τον πόθο ή τό φόβο. Τά μάτια της ήσαν μεγάλα, ώμορφα, μ' ένα σκουροπράσινο χρώμα, και τά μαλλιά της πλούσια και ξανθοκόκκινα. Ήταν μεγαλόσωμη, με παράστημα μάλλον άνδρικό, με κορμί ευλύγιστο.

Ο άντρας της ήταν έντελώς διαφορετικός. Ένας τύπος συνθησιμένος, συμπαθητικός νέος 30 ετών, με είλικρινή και φαιδρή έκφρασι.

-Δεν μπορείς ποτέ να καταλάβης! πρós, φέρε ή Ζανίν με κάποια περιφρόνησι. Μά, όταν θάμαι ή «ώραία κυρία Σαμπριάλ», θά βασιλεύω σ'τά παρισινα σαλόνια. Και σ' έντοια, δεν θάσαι πιά ένας μισθωτός μικρο - μηχανικός.

-Άλλά τί θάμαι;

-Εκείνο πού θά σ' έχω κάμει ένώ!

-Η αλήθεια είναι ότι, σέ θεωρώ λιγάκι νεράιδα, άγαπητή μου Ζανίν... Κατορθώνεις θαύματα με τό μαγκιό, ραβδί σου! Έσύ δεν μω βρήκες, αυτή τη δουλειά, για την, όποια πάμε τώρα στην Άλεξανδρεία; Ο γερο - Βωτιέ δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε, κανένα απ' τά έπιχειρήματά μου. Έσύ όμως τόν έπεισες, κι' έτσι θά κερδίσω μία καλή προμήθεια.

-Δεν τόν έπεισα ένώ. Άπλώς και μόνον, τούδωσα να καταλάβη ότι τά έπιχειρήματά σου ήσαν λογικά.

-Πάντως, ή θέσι μου στην έπιχείρησι τού είναι έντελώς διαφορετική ύλικώς και ήθικώς, άφ' ότου σέ παντρεύτηκα. Ο Βωτιέ με συμβουλεύεται, μ' άκούει...

Η Ζανίν χαμογέλασε έλαφρά, με κάποιο ύπουλη ειρωνεία. Γύρισε όμως άλλου τό κεφάλι της, για να μη τό άντιληφθή ο άντρας της.

-Πρέπει αλήθεια νάσαι ίκανοποιημένος, πρόσθεσε. Δεν μπόρουσε νάχες μεγάλες φιλοδοξίες, όταν σπουδάζες στο Παρίσι χωρίς στην συνδρομή τού βιομηχάνου Πιέρ Μπερτελέν, πού είχε έπισητάτη τον πατέρα σου...

-Τώρα ο Μπερτελέν πρσέει να συγκαίρη τον εαυτό του γι' αυτή τη συνδρομή πού μου πρόσφερε άλλοτε. Δίχως έμένω, δεν έχω νυνγίρει τό Βωτιέ... κι' ο γιός του Ροζέ δεν θάχε άρραβωνιστή με την πρώην υαθτήρια σου, τη Λουκία Βωτιέ.

Η νέα γυναίκα άνασκήτησε, ζάρωσε τά φρύδια της κι' είπε μ' ένα γευρικό γέλιο:

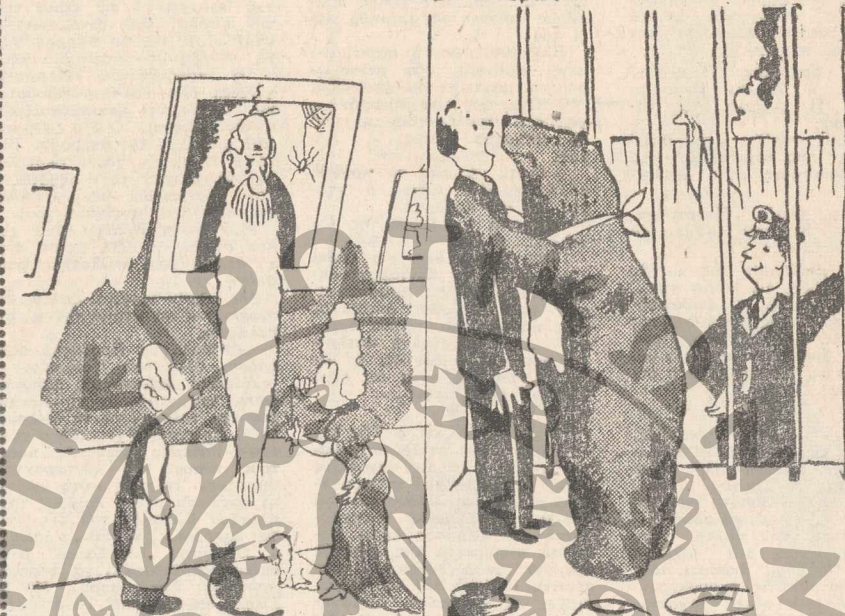
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η Ξένη Γελοιογραφία

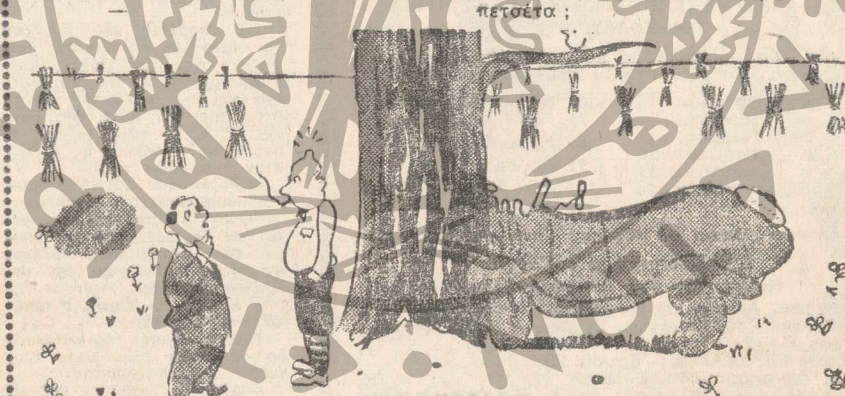
Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

-Τί έπιθυμεί ο κύριος

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

-Εύτυχι, να της στον μπαμπά της να κόψη τα γένεια τού παππού!... -Μη φοβάσαι, δεν θά σε φά, καυμένε! -Μά τότε, γιατί έβαλε τη πετσέτα;

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

-Κι' όταν δεν υπάρχουν δέντρα, πώς σταματάτε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τό χρυσό φυλαχτό

«Ορθία έμπρός στο γοτθικό παράθυρο της κάμαράς της, η κόμησσα Ζιλαιν κυττάζει άφηρημένα τους πολεμιστές, που περνούν την κρεμοσστή γέφυρα του φεουδαρχικού πύργου του πατέρα της. Μια κρυφή άγωνία καθρεφτίζεται στο χλωμό της πρόσωπο κι' άναστενάζει. «Η καρδιά της γοργοτυπάει στο στήθος της...»

«Η πόρτα άνοιξε έξαφνα και μπάνει η πιστή παραμάννα της. —Εσύ, Μπερτράντ! φωνάζει πνιγμένα η κόμησσα. Πες μου γρήγορα! Είδες τον πατέρα μου;»

—«Ήμουν τώρα μαζί του. —Μπόρεσες να τον πείσεις;... Καταλαβαίνει πως άγαστώ τον ιππότη Ζιλ ντε Χανωντέ;...» —Θα μόν τον δώσω για άντρα μου! —Η παραμάννα σκύβει τό κεφάλι της. Δυό δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της. —«Όχι!... μουρμουρίζει θλιμμένα. —Μέσα στη βαρειά σιωπή που απλώθηκε, άκούγεται ξαφνικά μια επίσημη φωνή απ' την αυλή του πύργου. —«Ο άρχοντας Νορμπερί! φωνάζει η Ζιλαιν άνασκιρτώντας. Τί γυρεύει εδώ, τέτοια ώρα; —Έπειτα γυρίζει στην άφωσιωμένη της παραμάννα, που μένει βυθισμένη στην άπελπισία. —Μην κλαίς, Μπερτράντ, της λέει. Κύτταξε έμένα, πόσο είμαι δυνατή...»

Μα η άπελπισία της ματιάς της διαμενεί τα λόγια της... —Δεν μπορώ ν' άκολουθήσω τη φωνή της καρδιάς μου, προσθέτει. «Ο πατέρας μου μούχει διαλέξει ένα σύζυγο. —Ορείλω να ύποταχθώ στη θέλησή του! —Μόνη τώρα στην κάμαρά της, η Ζιλαιν προσπαθεί να νικήσει την ταραχή της. Θάχνη τη δύναμη να ξεχάσει τό Ζιλ, τον περήφανο ιππότη με τη γλυκεία κι' ελκυστική μορφή;...»

Θυμάται την πρώτη τους συνάντηση, σε μια περσινή γιορτή... Έίχε άκούσει τότε με συγκίνηση τις έκπνοαισσεις του νέου αυτού άρχοντα, κι' είχε όνειρευθί νά έμπιστευθί τη ζωή της στον άντρα αού...

Μόνη τώρα στην κάμαρά της, η Ζιλαιν προσπαθεί να νικήσει την ταραχή της. Θάχνη τη δύναμη να ξεχάσει τό Ζιλ, τον περήφανο ιππότη με τη γλυκεία κι' ελκυστική μορφή;...»

Θυμάται την πρώτη τους συνάντηση, σε μια περσινή γιορτή... Έίχε άκούσει τότε με συγκίνηση τις έκπνοαισσεις του νέου αυτού άρχοντα, κι' είχε όνειρευθί νά έμπιστευθί τη ζωή της στον άντρα αού...

«Constance Bennett»

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Με τās νέας παραλαβās συνεπληρώθη ολόκληρος ή σειρά τών εξαιρετικών καλλυντικών, ήτοι:

1) Κρέμα Ρυτίδων.	6) Μάσκα Νεότητος.
2) » Νυκτός.	7) Γάλα Καλλονής.
3) » Ημέρας.	8) Μπριγιαντίν.
4) » Ντεμακιλιάζ.	9) Πούδρα.
5) » Διά τήν ακτινοβολίαν του προσώπου.	10) Cake Mace up (Γιά τις ζανθές.

Ειδική συσκευασία με οδηγίās χρήσεως Έλληνιστί.

Η πλουσιωτέρα συλλογή.

Πωλούνται στά Καταστήματα:

Άδελφοί Αζιμρόπουλοι - Σταδίου - Αϊόλου
Άδελφοί Κουταρογιάννη, Σταδίου - Έμμ. Μπενάκη
Νέον Μινιόν Παπσιών
Έταιρεία ΣΚΑΛΟΣ, Έρμου 29
Ίω. Ζαχαρόπουλος, Σόλωνος 35
Μυροπολείων «Φλώρια», Λεωφ. Β. Κωνσταντίνου 53 - Πειραιεύς

Διαρκής Παρακαταθήκη:

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΡΑΧΑΣ Κτενά 10. - Τηλ. 22-707

«Η Ζιλαιν φλέγεται απ' τον πόθο να είδοποίηση τό Ζιλ για τόν κίνδυνο. Μα δεν θα της έπιτρέψει ο πατέρας της... Παίρνει παράμερα τόν ακόλουθό της και τού βάζει στο χέρι ένα χρυσό μενταγιόν. —Πήγαίνε το στον άρχοντα Ζιλ, τού λέει. «Αν σε ρωτήσει, μη τού άπαντήσεις...»

Τό κοινοποχτύπημα άρχίζει σε λίγο. —Ο Νορμπερί έχει δύναμη κι' έπιθεσιότητα. Μα κι' ο Ζιλ έχει την πίστι και την τόλμη του. Άποφεύγει τά έπιθέδεια και τ' άνταποδίδει. —Η Ζιλαιν παρατηρεί με έκπληξη τό ξαφνικό ένδοφέρον του πατέρα της για τόν ιππότη Ζιλ και τη φανερή έκτίμησή του για τήν τόλμη του. Οι δυό άντίπαλοι διασταυρώνουν τις λόγχες τους.

Μανιασμένος για τήν αντίστασι που συναντά, ο Νορμπερί έπιτίθεται με μανία, μ' όλες του τις δυνάμεις. Μα κι' ο Ζιλ άμύνεται άποτελεσματικά. Νοιώθοντας ότι κινδυνεύει ή φήμη του, ο Νορμπερί, που δεν γνώρισε ποτέ ως τώρα τήν ήττα, άφίνει τά τιμία χτυπήματα και μεταχειρίζεται τήν πονηρία. Στην άρχή, μόνο τά έξασκημένα μάτια μπορούν νά διακρίνουν τά άπαγορευμένα τεχνάσματά του. —Ωστόσο ο πατέρας της Ζιλαιν δεν μπορεί νά συγκρατήσει μια χειρωνακία έκπλήξως, ενώ ή κόρη του σφίγγει με τά χέρια της τήν καρδιά της, άναγκάζοντας στην πίστι της τό θάρρος για νά άνδρξεί στο μαρτύριό της.

Η τακτική του Νορμπερί γίνεται όλο και πιο προδοτική. Οι θεαταί μουρμουρίζουν άγανακτώς. «Ο Ζιλ ξαναπαύεται για λίγο τήν ύπεροχή. Τότε ο Νορμπερί χάνει όλοταί τήν ψυχραιμία του, πλησιάζει και καταφέρει ένα ύπουλο χτύπημα στον άντίπαλό του. —Μια φωνή βγαίνει από χίλια στήθη. «Ο Ζιλ έπεσε απ' τ' αλόγού του, κυλίστηκε στή σκόνη. —Η Ζιλαιν πετιέται όρθια, άπλώνοντας τά χέρια της μ' άπελπισία. —«Άθλιε!... Προδότη! φωνάζουν όλοι στό Νορμπερί. —Μερικοί στρατιώτες πλησιάζουν, τού παίρνουν τη λόγχη του και τρέχουν να τή δείξουν στον κόμητα. «Έχει τήν αίχμη της μύτερή, αντίθετα προς τούς νόμους του κοινοποχτυπήματος. Η μύτη αυτή κώχησε άναμεσα στους κρικους του πλεχτού θώρακος του Ζιλ και τόν έπληγωσε, θανάσιμα ίσως! —Ο κόμης κατεβαίνει στο στίβο και διατάζει να φέρουν γρήγορα ένα γιατρό. Μα ή Ζιλαιν προσηγήθηκε. Γονατισμένη κι' όλες κοντά στον ιππότη, άναγκάζει μία λάμψη ζωής στο χλωμό του πρόσωπο. —Τέλος, τά χείλη του χρωματίζονται, τό αίμα ξαναγυρίζει στα μάγουλά του. Η Ζιλαιν ένώνει τά χέρια της μ' εύγνωμοσύνη. —Οι ύπνρέτες, που βγάδουν τήν πανοπλία του ιππότη, βρίσκουν κάτω απ' αυτήν, κρεμασμένο στή θέσι της καρδιάς, ένα χρυσό φυλαχτό. Αυτό σπατάλησε τη μύτη της λόγχης. Είνε τό φυλαχτό που έστειλε πρό όλλοις ή Ζιλαιν στον άρχοντα της! —Τό θαύμα!... Τό θαύμα!... μουρμουρίζει ή κοπέλλα. —Όταν ο ιππότης συνέρχεται απ' τη γάλη του κι' άνοίγει τά μάτια του, βλέπει σκυμμένη επάνω του τήν πολυαγαπημένη του. —Εσείς!... Εσείς!... τραυλίζει μ' έκπληξη. —Τότε ο κόμης, που στέκεται όρθιος δίπλα στήν κόρη του, τού λέει χαμονελώς: —Δεν είμε καθήκον της νά περιποιηθί αυτόν που θα γίνι άντρας της;... —Οι εύγενείς γύρω ζητωκραυγάζουν. Τά μάτια βουρκώνουν... Οι καρδιές χτυπούν δυνατά... ΒΙΟΛΕΤ ΜΑΡΙΩ

Η έξερεύνησις ΤΟΥ Ν. ΠΟΛΟΥ

Η νέα άποστολή του Ρίτσαρντ Μπύρντ

Δώδεκα άμερικανικά πλοία, με 4.000 έπιβάτες, υπό τήν άρχηγία του άντιναυάρχου Ρίτσαρντ Μπύρντ, άποτελούν τήν έξερευνητική άποστολή — μεγαλύτερη από κάθε προηγούμενη — που θα βρούκεται τόν έρχόμενο μήνα στις άνταρκτικές θάλασσες. Οι έξερευνηταί θέλουν νά έπωφεληθούν απ' τό σύντομο καλοκαίρι του Νοτίου Πόλου, για ν' άποφύγουν όσο τό δυνατόν τούς πολλούς πάγους.

Είνε τετραπλή ή άποστολή της «Αρμάδας» αυτής του Νοτίου Πόλου:

1) Θά μελετήση άν μπορούν νά χρησιμοποιηθούν στις πολικές χώρες τά ύδροπλάνα, τά έλικόπτερα, τά άεροπλανοφόρα, τά ύποβρύχια κι' όλες οι άλλες νέες έφευρέσεις.

2) Θά συντάξή ένα χάρτη της περιοχής αυτής, σπιδρίζονεν σε φωτογραφίες από άεροπλάνο. Θά έξερευνηθούν ύποβρύχιο κόσμο και θα μελετήση τις κοσμικές άκτίνες.

3) Θά κάμη συστηματικές έρευνες για τήν άνεύρεσι ορυκτών, και ιδίως ούρανίου, χρησιμοποιώντας τά πιο σύγχρονα τεχνικά μέσα.

4) Θά μελετήση τις δυνατότητες χρησιμοποίησής του Άνταρκτικού για στρατηγικούς ή οικονομικούς σκοπούς.

Ο ναύαρχος Μπύρντ έχει κάμει άλλοτε δυό έπικίνδυνες έξερευνητικές πτήσεις στό Νότιο Πόλο.

Τό έπιστημονικό έπιτελείο της άποστολής θ' άποτελήται από 300 μέλη. Τά 25 απ' αυτά θα είνε διάσημοι έπιστήμονες, κι' άλλα 35 θα είνε ειδικά στα ναυτικά ζητήματα. Δώδεκα δημοσιογράφοι και δέκα άνώτεροι αξιωματικοί θα παρακολουθούν τις έργασίες της. Η «Αρμάδα» θα περιλαμβάνη μεταξύ τών άλλων δύο παγοθραυστικά, δύο ύδροπλάνα άνεδοδιασμού, δύο εορτήγες, δύο καταδρομικά, τό ειδικό πλοίο «Σένετ», ένα ύποβρύχιο τελευταίου τύπου και τό πιο μοντέρνο άμερικανικό άεροπλανοφόρο, τό «Θάλασσα τών Φιλιππίνων», 27.000 τόννων. Τό «Σένετ» θα χρησιμεύση ιδίως για τις ώκεανογραφικές έρευνες, χωρίς στα τελειότατα δογανα με τά όποια είνε έφοδιασμένο. Τό άεροπλανοφόρο θα μεταφέρει τό μεγαλύτερο μέρος της άποστολής (άνδρες και ύλικό) και θα μένη σε συνεχή έπασή με τη βάση της, που θα έγκαστασθί κοντά στή «Μικρή Άμερική», (την παλιά δηλαδή βάση του Μπύρντ). Κατά τόν πόλεμο, είχε φύγει για τόν Άνταρκτικό μία άγγλική άποστολή, που έγκατέστησε τη βάση της σε απόσταση 2.300 χιλιομέτρων απ' τήν Γη του Πυρός, και βρούκεται ακόμη εκεί.

Άλλα και πέντε άλλες χώρες έστειλαν άποστολές στους δυό Πόλους για τήν αναζήτηση κοιτασμάτων ούρανίου: ή Ρωσία, ή Σουηδία, ή Νορβηγία, ή Άργεντινή κι' ή Χιλή.

Οι παλιοί έξερευνηταί θάμεναν κατάπληκτοι, άν έβλεπαν τά τελειότατα μέσα που διαθέτει ή άποστολή του Μπύρντ. Πέρασε πιά ο καιρός που χρησιμοποιούσαν για τέτοιες έξερευνησεις μικρά ξύλινα πλοία κι' έλκυθα με σκυλιά... Πέρασε ο καιρός που οι πρωτοπόροι αυτοί της έπιστήμης άναγκάζονταν συχνά νά ζήσουν ολόκληρα χρόνια σε καλύδες κούες και στενόχωρες έντελές άπομονωμένοι απ' τόν υπόλοιπο κόσμο. Οι έξερευνηταί του Μπύρντ θάχουν στή διάθεσί τους ολόκληρο δίκτυο από ραδιοφωνικούς πομπούς και δέκτες, καθώς και ταχύτατα άεροπλάνα. Θάμε ντυμένοι ζεστά και θα κατοικούν σε στίτια «προκατασκευασμένα» και ηλεκτροφωτιστά. Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί τών Ήνωμ. Πολιτειών θα έκπέμπουν ειδικά προγράμματα γι' αυτούς.

Α. ΠΕΡΕΝ

Η «γυναίκα του Κούρα»

Απ'τά παράθυρα του πύργου της, κτιμένου σε μια βουνοκορφή του Κούρα, ή όμορφη κόρη του φεουδάρχη τού τόπου έβλεπε τόν ήλιο νά κάνει τή συνθησιμένη τροχιά του, χωρίς νά φωτίζει κανένα καινοβόριο θέαμα. Στα πόδια του βουνού, ένα χωριουδάκι φαινόταν βυθισμένο στον προαιώνιο ύπνο του. Γύρω, οι όδρομοι και τά μονοπάτια ήσαν έρημα.

Ποιος θα ριφκινδύνευε νά ταξιδεύη ως εκεί, με τό χάος και τήν άναρχία που δέχονταν τήν Άβησσυνία στις άρχες τού 18ου αιώνα;

Μία μέρα ωστόσο, έφτασε στό χωριό ένας νέος έμπορος, άρρωστος με πυρετό. Τόν άνέβασαν τότε στον πύργο, όπου ή μαύρη άρχοντοπούλα, λα τόν περιποιήθηκε με συμπόνοια. Όταν γιάτρεύθηκε, ο ξένος φόρεσε πάλι τά κορβέλια του και ξαναπήρε τό δρόμο του. Είχε όμως τώρα μαζί του, χαρογμένη μέσα στην καρδιά του, τήν εικόνα της έλκυστικής και πονόψυχης πριγκίπισσας.

Μερικούς μήνες άργότερα, έφτασε απ' τήν πρωτεύουσα, τό Γκοντάρ, ένας άπεσταλμένος του Νεγκούς Μπεκάρα. Ο Νεγκούς είχε μείνει χήρος. Είχε χάσει τη γυναίκα του τήν άλλη μέρα της στέφώς του. Καί τωρα ζητούσε τό χέρι της πριγκίπισσας του Κούρα.

Έκείνη ξεκίνησε για τό Γκοντάρ, κατάπληκτη και φοβισμένη. Δεν είχε ιδί ποτέ τόν Νεγκού, τόν ήξερε μόνο σαν ένα άνθρωπο αλύγιστο, που έπινε κάθε επανάστασι στο αίμα και τρομοκρατούσε συγγενείς και άντιπάλους του με όμοιάς κές έκτελέσεις και άπαγχονισμούς.

Όταν έφτασε στήν πρωτεύουσα κι' είδε τό μέλλοντα σύζυγό της στό θρόνο του, τόν άναγνώρισε άμέσως, παρ' όλο τό μαύρο μεταξτόν και χρυσοκέντητο μανδύα του: «Ήταν ο περαστικός ξένος, που τόν είχε περιποιηθί και γιάτρεψι στον πύργο της, στό Κούρα. —Είχαν οι γάμοι κι' ή στέψη. Τό αυτοκρατορικό στέμμα φαινόταν ταιριασμένο στόλαιο για τό καταρροαλό κεφάλι μιας πριγκίπισσας τόσο διαφορετικής απ' τις άεστες παλλοκίδες, με τις όποιες γλεντούσε κάθε βράδυ ο Νεγκούς. Στις φλέβες, άλλωστε της καινούργιας αυτοκράτειρας έτρεχαν μερικές σταγόνες ευρωπαϊκού, πορτογαλικού αίματος.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικείες μεταξωτές... Δρχ. 5.900	
Γυν. «Μπαρόλ» έξτρα... » 3.500	
Γυν. «Αράχνη» ζωϊκές... » 16.000	
Λεπτες... » 6.800	
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ... » 2.000	
Κυλόττες βαμβακερές... » 2.500	
Σαρόνια μόδας... » 1.800	
ΚΑΛΤΣΕΣ άνδρών... » 1.800	
Όλα τά είδη μας σε τιμ. άποθήκης.	

ΘΗΣΙΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)
Έλθε και τ' άπόγευμα νά ξευπηρετήσθιτε καλύτερα.

Καθώς ο Μπεκάρα άπουσάριζε σκηνά, για τούς πολέμους με τις έπαναστατημένες έπαρχίες του ή για τά ταξείδια που έκανε συχνά με ταμφιεσμένους κι' άγνώριτους ή διακυβερνητοί του κράτους είχε μείνει στά χέρια της γυναίκας του.

Κάποτε, διαδόθηκε ή φήμη ότι ο Μπεκάρα είχε πεθάνει. Διάφοροι ένοπλοι φεουδάρχες πλημμύρισαν άμέσως τήν πόλη, για νά διώξουν τήν αυτοκράτειρα και ν' άρπάξουν τήν έξουσία. Όταν όμως ήλθαν στο παλάτι, πάγωσαν απ' τόν τρόμο βλέποντας τόν Νεγκού ολόζων, τανό στο θρόνο του, άπειλητικό. Έτοίμο νά διατάξή τή θανατική τους έκτέλεσι! Και πρσναματικά, πολλοί απ' αυτούς πλήρωσαν με τή ζωή τους τήν υπερβολική βία τους.

Όστόσο ο Μπεκάρα φαινόταν βί-αρκώς πιο σκυθρωπός και συλλογιμένος.

Με βασανίζει μία προφητεία... έξήγησε στή γυναίκα του. Κάποτε, σ' ένα ταξείδι μου, σταμάτησα στήν όχθη ενός ρυακιού. Εκεί λοιπόν είδα ένα νερό νά ρίχνει άκυρα μέσα στο νερό. Έκείνος δεν με άναγνώρισε. Όταν τόν ρώτησα τί έκανε, μου έξήγησε ότι διάβαζε τή μοίρα του Νεγκούς κι' ότι, όπως έβλεπε, θα τόν διαδεχόταν στο θρόνο κάποιος πριγκίπης Βελλέτα Γκιόργκις, που δεν θα ήταν γιούος του, ούτε άπόγονός του, και που θα βασίλευε πολλά χρόνια... —Εγώ είμαι! φωνάζει τότε ή αυτοκράτειρα. Εγώ είμαι ή Βελλέτα Γκιόργκις. Όταν με βάπτισαν μου έδωσαν κι' αυτό τό όνομα, άνάμεσα στά άλλα.

Λίγον καιρό άργότερα, στις 11 Σεπτεμβρίου 1729, ο τρομερός Μπεκάρα πέθανε. Κανείς δεν θέλπρε νά πιστέψη τότε τήν είδησι του θανάτου του. Και κυκλοφόρησε ο θρύλος ότι, σ' ένα ταξείδι του, είχε άποκινηθί μέσα σε μία μονεμένη σπηλιά, απ' όπου θα ξανάβγαине μία μέρα σαν άγριεμένο λιοντάρι...

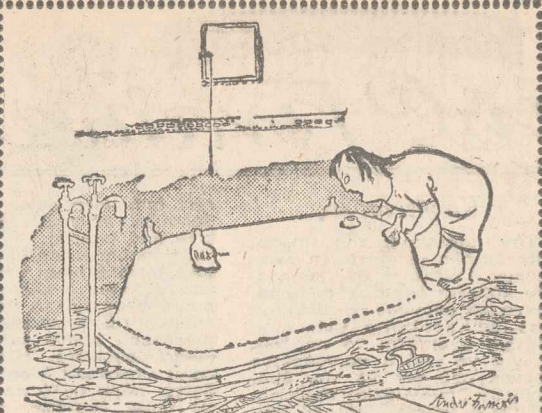
Όταν ή αλήθεια έπιβεβαιώθηκε, ή χήρα αυτοκράτειρα είχε πιά καλέσει στο πλευρό της τούς άδελφούς της για νά τήν προστατεύσουν, κι' είχε αναλάβει τήν άντιβασίλεια για λογαριασμό του μικρού γιουί της Γισού Β'.

Είγινε τότε δεύτερη κι' έπισπώτερη στέψη της και τήν προσκύνησαν φεουδάρχες και κληρικοί. Άκούα κι' όταν ο Γισού ένηλικώθηκε και φόρεσε τό στέμμα, έβριεν για δλους (ό γιούος της γυναίκας του Κούρα), ένας βασίλης εικονικός, που περνούσε τόν καιρό του πολειώνοντας ή κυνηγώντας οινκάρους και κομπλοπαρόδους. Η ύπτερα του κρατούσε πάντα τήν έξουσία.

Η Βελλέτα Γκιόργκις ξαναπαντρεύτηκε, αλλά κι' ο δεύτερος σύζυγός της έπικρίθηκε, τελείως απ' τή δυνατή προσωπικότητα της. Όταν ή νύφη της της έβραζε κα, ποτε προσβλητικά, τήν έκλεισε στή φυλακή, αλυσοδεμένη, και ζαναντρεψε τό νύφ της με μία γυναίκα της άγρίας φυλής τών Γκαλά, απ' τήν όποια δεν είχε νά φοβήθί τέτοιες προσβολές.

Διάφορα επαναστατικά κινήματα πούιναν στο μεταξύ, πνίγιναν στο αίμα. Κάποτε, ωστόσο, οι επαναστάτες κατάφεραν νά σπάρουν κάτω απ' τά τείχη του παλατιού τού Γκοντάρ. Η βασίλισσα κι' ο γιούος της έβγαλαν τούς πολειώτες τους νά όρκιστούν πίστι έμπρός στις άγιες εικόνες κι' έπακολούθησε μία σκληρή κι' έπιμονη πολιορκία. Στην κρισμώτερη όμως στιγμή, έότασαν απ' έξω έναχύσεις και διασκορπίσαν τούς επαναστάτες.

Αφού βασίλευσε 24 χρόνια, ο Γισού πέθανε έληπτοπροσμένως. Ο γιούος του Γισού Α' έβριεν στο θρόνο 14 χρόνια, πάντα κάτω απ' τή κηδεμονία της γιάγας του. Στο διάστημα αυτό, έγιναν καινούργιοι τρομεροί πόλεμοι κι' έξευνές. Όταν, έπ' τέλος ο «Ρας τών Ρας» Μιχαήλ της Άντουας νίκησε και στραγγάλισε τόν Γισού, ή Βελλέτα Γκιόργκις κατάλαβε ότι είχε τελειώσει πιά ή βασίλεια της. Αφού προσπάθησε μάταια με λόγια και με θπασουρές νά μαλκώση τόν άγριο νικητή, άναγκάσθηκε νά έγκαταλείψι τό παλάτι της και τ' Γκοντάρ, για νά μη ξαναγυρίσι ποτέ εκεί.

—Πόσες φορές σου είπα, Άγνισλαε, νά μήν παίζης στο μπάνιο!...

ΤΟ «ΚΟΛΠΟ» ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

—Αφού είσαι ο Άν-Βασίλης, πάρε αυτά τά χρυσάφια της μάμας νά τά μοιράσεις στους φτωχούς.

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ: Δεν είνε τίποτα κύρ άστυνολα, καί! Έχωσα όπλωσ τό χέρι μου για νά ζεσταθί!

ΑΔΕΛΦΕ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

—Μήπως είδες τή υπάλληλά μας, κύρ Άνέσπτι;...

Η ΘΕΛΕΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς όλα τα σπίτια τη γιορτάζουν. Γίνεται η Βσιολόππια, που κόβεται ακριβώς τα μεσάνυχτα και σβύνουν τα φώτα για μισό δευτερόλεπτο ενώ συγχρόνως ανοίγεται το παράθυρο για να μη ο καινούργιος χρόνος που για να τον υποδεχθούν ξαναθάσουν τα φώτα.

Τότε ο νοικοκύρης του σπιτιού ή η νοικοκυρά κόβουν τη βασιλόππια αρχίζοντας με τα κομμάτια του σπιτιού, του Χριστού, της Παναγίας και του άτυχου. Ύστερα κόβονται τα κομμάτια των παρευρισκομένων και προσφέρεται σοκολάτα με γάλα, διάφορα βουτήγματα και οι απαραίτητοι κουραμπιέδες με λίкер.

Φυσικά δεν αποκλείεται το σουπε με κρύα φαγητά ούτε η σμαπάνια.

Μετά το κόψιμο της βασιλόππιας οι συνοδείες παίζουν χαρτιά για το καλό του Νέου Χρόνου και ως επί το πλείστον με το αβούτο αυτό παιγνίδι... χάνονται μεγάλα ποσά. Ας μη ξεχνούν οι παίζοντες ότι η εύγενη άπειρη να μη δειχνουν χαρα όταν κερδίζουν ούτε να θυμωθούν όταν χάνουν διότι οι πραγματικά καθώς πρέπει άνθρωποι παίζουν χωρίς να εξωραϊσθούν το παραμικρό. Το παιγνίδι που παίζεται συνήθως την παραμονή της πρωτοχρονιάς είναι ο μπασκαράς. Κάνει συνήθως μπάνκο ο νοικοκύρης του σπιτιού μόνος του ή συντροφικά και ύστερα παραχωρεί τη θέση του σε άλλον, αλλά δεν τ' κάνει σε στήλη που κερδίζει γιατί είναι σαν να λέει: «Σταματώ για να μη μου τ' πάρει πια». Το προτιμώτερο είναι να δηλώσει από την αρχή ότι κρατεί τον υπάκνο για ένα ώριμο, νο χρονικό διάστημα. Έτσι αποφεύγει να παρεξηγηθεί.

Η νοικοκυρά μπορεί να παίξει και αυτή αλλά δεν πρέπει να ξεχνά ότι οι προσκεκλημένοι είναι φιλοξενούμενοι της και πρέπει να τους περιποιείται διαρκώς και να προσέχει ώστε να μη τους λείπει τίποτε.

Μία όμορφη μπέρτα από μαύρο βελούδο, κεντημένο με ζωηρά χρώματα.

τέλλα έχουν μπουστους πολυ νεκολετ και αντι μαυιων απλες μπρετέλλες.

Η νέα γραμμή

Η σιλουέττα γίνεται όλο και πιο γυναικεία και αυτό αρχίζει εν πρώτοις με ελαφρό στρουγγύλεμα των ώμων. Το στρουγγύλεμα αυτό κάνει α κόρη πιο λεπτή την ταλλία. Οι φούστες μακρύνουν, γίνονται λιγότες στενότερες και τα ταγιέρ παίρνουν πιο πολύ στυλ ρεδιγκόττας. Έχουν διπλή σειρά κουμπιών και τα ρεβέρ οι τσέπες τα μανίκια γαρνίζονται με βελούδο ή γούνα.

Τα μαντύ που θεωρούνται απινιέ έχουν πάντα γαρνιρίσμα από γούνα και για συμπλήρωμα δυοιο μονόον.

Άλλο γαρνιρίσμα που είναι πολύ της μόδας είναι το κέντμα ματλασέ παθώς και οι απλικσιόν με σουτάς.

Πρέπει όμως να ξέρουμε ότι δεν αρκεί η αγορά μιας μαντύς. Πρέπει και να την διαλέξω ανάλογη προς την ώρα. Οι ρεβέρ είναι κατάλληλες για τις ώρες του σούρουπου και χρησιμοποιούνται για πλουσιους γιανκάδες, για παρμάν με νικιών για μενούν.

Οι έρμινες φοριούνται τα βράδια θελουν όμως νειάτ και φρεσκάδα.

Η ζιμπελίν είναι η γούνα του δρόμου. Γαρνιρουν με αυτην ολέγληρα επανωφορία αλλά δεν θεωρείται γούνα λουσού. Αυτό όμως δεν αποκλείει να

είνε όμορφη και να κολακεύει πολύ.

Τα υποδήματα

Ποιός θα μ'αξέλε ποτέ πως μέσα στην καρδιά του χειμώνα θα περπατούσαμε με γυμνάς τις φτέρνες; Και όμως έγινε κι αυτό. Το θέλει η μόδα και συνεπώς όλες οι γυναίκες υποτάσσονται. Τα βράδια υποδήματα είναι ένα είδος γόβας με μπαρέτες μπρός και πίσω, έχουν γυναικείες φτέρνες και ένιοτε και τα άκρα των δακτύλων. Έν αντιθέσει βλέπουμε και τα λεγόμενα Μπρετιέ που μοιάζουν με τις παλινές μπότες, μόνο που δεν φτάνουν τόσο ψηλά κι' είναι απλότερα. Θυμίζουν πολύ τις ψηλές γολόδες. Κλείνουν με έλαστρο ή με κουμπιά και είναι χαριτωμένα.

Τα μποτίε γίνονται από σεβρώ θερμή ή σουέντ και συνδυάζονται ένιοτε με μια ζώνη, με τα νάντια ή με την τσάντα.

Μερικά μποτίε γαρνίζονται και με γουνίτσα κι' είναι κάτι που κολακεύει πολύ τη γάμπα.

Η έκλογη του δώρου

Αυτό το θέμα θα προσφέρει μεγάλες υπορροές σε όσους θέλουν να προσφέρουν ένα δώρο για το καλό του νέου χρόνου και δεν ξέρουν τι να διαλέξουν. Κάποτε το πρόβλημα αυτό κεραιτά αλυτο, γιατί προσκοιτεί στο χρηματικό ζήτημα: το δώρο δηλαδή που θέλουμε να κάμουμε είναι ακριβότερο από το ποσό που διαθέτουμε. Γι' αυτό αποφασίζουμε την αγορά του δώρου ως κάνουμε καλά τον προϋπολογισμό μας, ούτως ώστε πριν αρχίσουμε να σπάζουμε το κεφάλι μας για το τι θα διαλέξουμε να ξέρουμε καλά τι μπορούμε να ξοδεύουμε.

Αφού κανονίσουμε αυτό το ζήτημα θα ασχοληθούμε με την έκλογη του δώρου. Υπάρχουν δύο τρόποι έκλογής: Να διαλέξουμε τι θα δώσουμε ή να δώσουμε τι θα δώσουμε. Ο πρώτος τρόπος αποκλείεται, είναι κάπως ενωσιτικός. Ο καλύτερος τρόπος είναι να μαρτυρώμε τι θα μπορούσε να επιθυμεί το πρόσωπο που θα δώσουμε το δώρο και αυτό ακριβώς να το προσφέρουμε. Δεν πρέπει να διατάζουμε να διαλέξω και κάτι που εκ πρώτης όλης μας φαίνεται ακατάλληλο για δώρο. Π.χ. πιάτο φρούτου, φλυτζανάκια του καφέ, ποτήρια κρασιού ή λίкер ένν δώρο ένα καλό τραπέζι, πλνλ και άλλα παρόμοια. Η εποχή απαιτεί να μη περιφρονούμε τα χρήσιμα δώρα. Ύστερα από έναν πόλεμο και μια κατοχή πόσες ελλείψεις έχει ο κάθε άνθρωπος! Δεν είναι λοιπόν απερισκεψία να σπα.

Η Μαρία Άντουανέττα που είχε μια επιδερμίδα όμοια του έκανε μόνη της την κρέμα του

Κομψό φόρεμα από πράσινο μέλινο ύφασμα. Το πλαστρον είναι στολισμένο με κεντημένα άσπρουνηματα.

μπορούμε να συνοδεύουμε το παιγνίδι και με κάτι χρήσιμο: ένα πουλουβεράκι, γαντάκια, ένα φορεματάκι κτλ.

Σε μια νέα μπορεί ένας κύριος να προσφέρει μόνον άνθη ή ένα βιβλίο ή ένα κουτί σοκολάτες ή κάτι τι σχετικό όπως λ.χ. είναι μια πέννα στυλό, ένα άρωμα, μια πέτινη θήκη βιβλίου, κτλ.

Η κυρία δεν προσφέρει δώρο σε κύριο, εκτός αν έχει ήδη δεχθεί δώρο απ' αυτόν. Τότε μπορεί να του χαρίσει κάτι τελειώς απρόσωπο όπως είναι ένα καλό κουτί σιγάρα, πούρα, μια σιγαροθήκη, μια πέννα στυλό. Η παντρεμένη όμως κυρία δεν προσφέρει δώρο σε κύριο. Οι κύριοι μπορούν να της προσφέρουν μόνον λίγα λουδία.

Μεταξύ στενών φίλων είτε γυναικών, είτε ανδρών δεν υπάρχουν κανόνες έτικέτας. Μπορούμε να προσφέρουμε ό,τι θέλουμε χωρίς φόβο παρεξηγήσεως. Δεν χρειάζεται μάλιστα μεγάλη σκέψις σχετικώς. Έπειδή όμως οι συνθήκες της ζωής είναι άκρη δυσκολές συνιστούμε σε όλους να προτιμούν τα δώρα που είναι χρήσιμα.

Κρέμες προσώπου

Στην παλιά εποχή υπήρχαν όνομαστές κρέμες και η νεώτερη επιστήμη δεν καθώρθωσε, πρ'όλας τις τελειοποιήσεις, να φτιάχνει τις παλινές κρέμες προσώπου που είχαν εν τούτοις τόσο απλά συστατικά.

Η Μαρία Άντουανέττα που είχε μια επιδερμίδα όμοια του έκανε μόνη της την κρέμα του

Μια μοντέρνα πινυτιέρα από έρμα κροκοδείλου.

προσώπου της με κερήθρα και άλλα συστατικά που τα είχε μυστικά. Η κάθε όμορφη της εποχής εκείνης είχε τα μυστικά της. Άλλα την εποχή εκείνη η ζωή κυλούσε ήρεμη και φυσικά οι γυναίκες είχαν ατελείωτες ώρες μπροστά τους για να σκεφθούν την ομορφιά τους. Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο και για τις σημερινές γυναίκες, με την πυρετώδη ζωή που είναι αναγκασμένες να κάνουν. Πως να κάνουν μόνη της την κρέμα του προσώπου της ή σημερινή νέα που πρέπει να ντυθεί θιαστική κάθε πρωί για να τρέξει στο γραφείο της; Πως να έχει καιρό να κάνει μασάζ στο πρόσωπό της κάθε μέρα όταν οι ώρες της είναι μερικοί λεπτοί υπολογισμένες; Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι τα παλιά καλλυντικά που ήταν ιδιωτικές σκευασίες ήταν πολύ ανώτερα, αλλά η σημερινή πυρετώδης ζωή μας έκανε να τα εγκαταλείψουμε και να κατανύουμε στις διάφορες βιομηχανίες που μας τα παρασκευάζουν όλα έτοιμα. Αυτά τα έτοιμα καλλυντικά δεν είναι θεία όλα περίφημα, αλλά μπορούμε να βρούμε μέσα στα πολλά μερικά που είναι πολύ καλά. Έκείνο που θα είχαμε να συστήσουμε σχετικώς σε κάθε γυναίκα είναι να μη κάνει

Λεπτότητες της ανδρικής μόδας

Όπως λέμε για μια γυναίκα «ξέρει να φοράει τα φουστάνια της» το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τον άνδρα: «Ξέρει να φοράει το κοστούμι του».

Αν δεν ξέρει να το φοράει θα φαίνεται πάντα ατυμέλτος, ακατάστατος. Πόσο συχνά λέμε για μερικούς: «Τί άσφαλός σου είναι!» και την εντύπωση αυτή την δίνει μόνο και μόνο γιατί παρουσιάζεται όπως-όπως. Δεν έχει καλά δεμένη τη γραβάτα του, γεμίζει τις τσέπες του με του κομπού τα πράγματα και τις ξεχειλώνει. Δεν σπκάνει το παντελόνι του όταν κάθεται και κάνει γόνατα, δεν σιδερώνει κάθε τόσο το σακάκι του να μη σχηματίσει άγκυρες στα μανίκια. Δεν παρουσιάζεται με το σακάκι του κουμπωμένο, δεν φορεί καλοσιδερωμένα και καλοπλυμένα πουκάμισα, δεν περιποιείται το κοστούμι του όταν το βγάλει. Η περιποίηση συνίσταται στο καλό βούρτσισμα, την τοποθέτηση στην κρεμάστρα, το πέραςμα του παντελόνιού στο ειδικό ζυλό για να διατηρούνται οι τσέκισες και από καιρό σε καιρό ένα καλό σιδερωμα με θρενιμένο πανί.

Το μαντλά επίσης είναι κάτι που πρέπει να είναι της ώρας. Μπορεί να είναι χρωματιστό για κοστούμι περιπατού, αλλά με κοστούμι επίσημο επιβάλλεται το λευκό.

Τα νάντια είναι από κρατόρι κίτρινο λαδάμλι ή γκρι, σκούρα ή μαρόν. Μόνον με το επίσημο ένδυμα φοριούνται γάντια άσπρα δερματίνα.

Οι κάλτσες είναι φανταζικές για την επιδερμίδα και τα αποτελέσματα είναι κάποτε ανεπαρκή. Ας προσέχουμε λοιπόν και αν δεν μπορούμε ν' αγοράσουμε μια καλή κρέμα ας προτιμούμε ένα άδωο κρέμα ή μια βαζελίνη τουαλέτας.

Προσοχή επίσης χρειάζεται στην έκλογη της πούδρας, διότι και αυτή πρέπει να είναι πρώτης ποιότητας. Αποφεύγετε τις πούδρες που κολλούν στην επιδερμίδα, είναι θλαβερές. Η καλή πούδρα πρέπει να είναι πωτιστική πολύ λεπτή, να στρώνει στο πρόσωπο χωρίς να κολλάει και να έχει χρώμα φυσικό. Δηλαδή να ταίριαζει με το χρώμα της επιδερμίδας, διότι καταλαβαίνετε πόσο γελοίο είναι μια μελαχροινή να φοριέ πούδρα λευκή ή μια ζανθεία να θέλει με το στανιό να φανεί μελωή χρησιμοποιώντας πολύ σκούρα πούδρα.

Τα χέρια

Κομμιά Παριζιάνα δεν βάφει πλέον τα νύχια της. Τα κοκκίνα και γκρενά νύχια που βλέπουμε στις Αθηνάιες τα παρουσιάζουν στο Παρίσι μοναχοί αρτίστες και οι γυναίκες των καμπαρέ. Αυτό δεν θα ηρ πως έπαψαν να περιποιούνται οι κυρίες τα νύχια τους. Κάθε άλ

λο. Άλλα αντί να τους δίνουν ακαλοισθητά χρώματα τα βάφουν ροζ νάκρο, δηλαδή στο χρώμα του απριλιτικού τριαντάφυλλου. Όλα τα καλά δερνίκια έχουν αυτό το χρώμα, είναι όμως πολύ ακριβά γιατί το απαλό ροζ δεν επιτυγχάνεται εύκολα. Τα σκούρα δερνίκια είναι και πολύ θλαβερά για τα νύχια. Όταν τα χρησιμοποιήσετε λίγων καιρό θα ιδίτε ότι τα νύχια σας αρχίζουν να τρεκίζουν, ν' αποκτούν γραμμές και να τρώνωνται οι τσιές άκρες. Αυτό συμβαίνει διότι τα σκούρα δερνίκια γίνονται όπως-όπως, ενώ τα άνοιχτόχρωμα θέλουν πρώτης ποιότητας συστατικά. Κάτι που ωφελεί πολύ τα νύχια είναι να τα τρίβετε πριν κοιμηθείτε με λίγο λάδι φαγητού. Αυτό τα εμποδίζει να ξηραίνονται-πρώμα που συμβαίνει από την κακή ποιότητα του δερνικιού.

Λεπτότητες της ανδρικής μόδας

Όπως λέμε για μια γυναίκα «ξέρει να φοράει τα φουστάνια της» το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τον άνδρα: «Ξέρει να φοράει το κοστούμι του».

Αν δεν ξέρει να το φοράει θα φαίνεται πάντα ατυμέλτος, ακατάστατος. Πόσο συχνά λέμε για μερικούς: «Τί άσφαλός σου είναι!» και την εντύπωση αυτή την δίνει μόνο και μόνο γιατί παρουσιάζεται όπως-όπως. Δεν έχει καλά δεμένη τη γραβάτα του, γεμίζει τις τσέπες του με του κομπού τα πράγματα και τις ξεχειλώνει. Δεν σπκάνει το παντελόνι του όταν κάθεται και κάνει γόνατα, δεν σιδερώνει κάθε τόσο το σακάκι του να μη σχηματίσει άγκυρες στα μανίκια. Δεν παρουσιάζεται με το σακάκι του κουμπωμένο, δεν φορεί καλοσιδερωμένα και καλοπλυμένα πουκάμισα, δεν περιποιείται το κοστούμι του όταν το βγάλει. Η περιποίηση συνίσταται στο καλό βούρτσισμα, την τοποθέτηση στην κρεμάστρα, το πέραςμα του παντελόνιού στο ειδικό ζυλό για να διατηρούνται οι τσέκισες και από καιρό σε καιρό ένα καλό σιδερωμα με θρενιμένο πανί.

Το μαντλά επίσης είναι κάτι που πρέπει να είναι της ώρας. Μπορεί να είναι χρωματιστό για κοστούμι περιπατού, αλλά με κοστούμι επίσημο επιβάλλεται το λευκό.

Τα νάντια είναι από κρατόρι κίτρινο λαδάμλι ή γκρι, σκούρα ή μαρόν. Μόνον με το επίσημο ένδυμα φοριούνται γάντια άσπρα δερματίνα.

Οι κάλτσες είναι φανταζικές για την επιδερμίδα και τα αποτελέσματα είναι κάποτε ανεπαρκή. Ας προσέχουμε λοιπόν και αν δεν μπορούμε ν' αγοράσουμε μια καλή κρέμα ας προτιμούμε ένα άδωο κρέμα ή μια βαζελίνη τουαλέτας.

Προσοχή επίσης χρειάζεται στην έκλογη της πούδρας, διότι και αυτή πρέπει να είναι πρώτης ποιότητας. Αποφεύγετε τις πούδρες που κολλούν στην επιδερμίδα, είναι θλαβερές. Η καλή πούδρα πρέπει να είναι πωτιστική πολύ λεπτή, να στρώνει στο πρόσωπο χωρίς να κολλάει και να έχει χρώμα φυσικό. Δηλαδή να ταίριαζει με το χρώμα της επιδερμίδας, διότι καταλαβαίνετε πόσο γελοίο είναι μια μελαχροινή να φοριέ πούδρα λευκή ή μια ζανθεία να θέλει με το στανιό να φανεί μελωή χρησιμοποιώντας πολύ σκούρα πούδρα.

Τα παιδικά φορέματα

Όλα τα φορέματα των παιδιών τα χαρακτηρίζει απλότητα και πρακτικότητα. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από φαρφουλάκια, μανίκια, φανταζικά. Κάθως μάλιστα η μόδα των γυναικών είναι έφετος ιδιόρρυθμη σε βαθμό αφάνταστο, η νεαρά ηλικία παίρνει μόνον απ' αυτήν ό,τι είναι πρακτικό και απλό.

Το κλασικό επανωφοράκι είναι ό,τι χρειάζεται για κορίτσια και αγοράκια. Κάποτε μερικές πιέττες ή σουρές του δίδουν όψη ρεδιγκότας από την όποιαν δεν λείπει ούτε η μέση. Τα ρεβέρ είναι ως επί το πλείστον όπως των ταγιέρ αλλά συχνά βλέπουμε γιανκάδκια. Ήτον ή όρθια. Άλλα επανωφοράκια είναι ρεγκλάν και στολίζονται με τσέπες και μετάλλια, λυγα κουμπιά. Πολλά έχουν

Γυναικείο επανωφοράκι «κλότ» στολισμένο στο γιανκά και στα μανίκια του με γούνα.

μπερτούλες και άλλα κουκούλες που είναι ιδιαίτέρως της μόδας εφέτος.

Οι κουκούλες αυτές είναι φορεμασμένες με ζωηρά χρώματα που παρουσιάζουν αντίθεσι.

Συνδυάζονται πολλά φορεματάκια που είναι δυο κομμάτια. Δηλαδή φόρεμα και μπολερό, φόρεμα και καζάκα, φόρεμα και ζιλέ και όλα με αντίθεσις χρωμάτων. Οι φουστίτσες είναι αν φόρμ ή με πιέτες. Συνδυάζονται επίσης τα άσπρα γιανκάδκια.

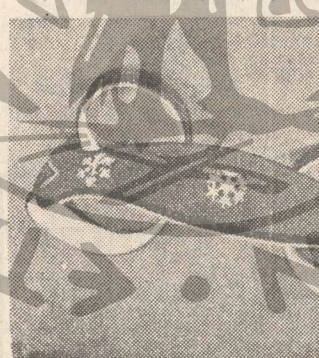
Τα αγοράκια ντύνονται με κοστούμια από σε υφάσματα καντρινιέ, με παντελόνια κοντά (πλάς-φορ) και σακκάκια σταυρωτά με πολύ κλειστόν γιανκά και μάλλον κοντά. Από μέσα πουκάμισο λευκό και σουέτερ. Άλλο κοστούμι είναι παντελόνι μονόχρωμο (πλάς-φορ), πουλόβερ καντρινιέ με μανίκια κι' από πάνω γιανκάκι με 4 τσέπια. Τα μικρότερα αγοράκια φορούν κοντά παντελόνια με μπρετέλλες και μπλουζιτσες με στρουγγύλα γιανκάδκια και γραβάττα παπιγιόν.

Όσα αγοράκια θέλουν φορούν και παντελόνια κοντά με γιανκό πόδι, όχι όμως το είδος (πλάς-φορ) που θέλει μακρύα απορτίδι κάλτσας.

Τα μεγαλύτερα αγοράκια φορούν κοστούμια με μακρύα παντελόνια που δεν διαφέρουν καθόλου από των ανδρών. Τα σακκάκια έχουν μία σειρά κουμπιά, 2 τσέπες κάτω, μία επάνω.

Κανόνες καλής συμπεριφοράς

Ξέρετε ότι η καλή συμπεριφορά απαιτεί να μη κάνετε τη δύσκολη στο φαγητό σας και να τρώτε ό,τι σας σερβίρουν;

Στο Παρίσι έγιναν πολύ της μόδας οι δερματίνες ζώνες. Το μοντέλο που βλέπετε είναι μία τέτοια κομψή ζώνη από μαλακό δέρμα σε πρωτότυπο σχήμα, με έπιχρυσα κλίπς.

να άριστερα και ρεβέρ μάλλον μικρά.

Μερικές θέλοντας να ποζάρουν ως πολύ λεπτές, κάνουν ένα σωρό δυσκολίες όταν βρεθούν σ' ένα ρεστوران ή επίστρέφουν τα φαγητά που τους σερβίρει το γκαρσόν. Δρίσκοντας διαρκώς μια πρόφασι. Παραδεχόμαστε ότι πολλές φορές δεν πρόκειται περί ιδιοτροπίας αλλά πραγματικά είναι κακοφτιαγμένα τα φαγητά. Στην περιπτώση όμως αυτή ας δούμε, όσο μεγαλειότερη ευγένεια μπορούμε για να μη φέρουν σε δύσκολη θέση ούτε το γκαρσόν, ούτε να προσβάλουν τον καταστηματάρχη. Δεν τους άρεσει ο τρόπος του μαγειρεύματος των ρεστوران; Ας τρώμε στο σπίτι τους γιατί είναι άνοσηλα να φαντάζεται κανείς ότι θα φάν στο ρεστوران όπως θα φάν στο σπίτι του.

Αν δε τύχη να μας καλέσουν να γευματούσουμε στο ρεστوران τότε είναι που δεν πρέπει να δείχνουμε ότι δεν μας άρεσει το φαγητό, γιατί προσβάλλουμε αυτούς που μας έκάλεσαν. Η εύγενη απαιτεί να φάμε ό,τι μας φέρουν και μάλιστα να το επαινέσουμε.

Πατέ επίσης δεν πρέπει να κατηγορήσουμε ένα κέντρο στο οποίο μας έπληε κάποιος φίλος μας.

Η αλληλογραφία μου

Το γ γ γ α ν: Είναι όλα πολύ όμοια, μην αλλάζετε το παραμικρό. Συμφωνώ απόλυτως το υπέρ και το μπόρερό να γίνουν από μαρόν βελούδο. Για τη διευθύνη που επιθυμείτε να μάθετε θα σας απαντήσω.

Τ ζ ο υ λ ι α ν: Δεν σας συνιστώ να κλέψετε παραγγελία στην Αμερική, αν δεν έπισκεφθήτε οφθαλμίατρο. Αυτός θα σας πει τι γυαλιά χρειάζεστε.

Μ α ρ α μ ε ν η ν: Υ π α ρ ζ ι ν. Κομπίνι: Να πλύνετε πάντα με κρύο νερό και αν τ' ανέχεσθε, ακουμπάτε πότε-πότε κομμάτια πάγο στο πρόσωπό σας. Έπίσης με μια κρέμα κάνετε τα βράδια ελαφρό μασάζ εκ των άνω προς τα κάτω. Με την ύπνωση θα ελαφρύνετε τις ενδοχρυσικές αυτές ρυτίδες, που δεν έχουν τη θέση τους σ' ένα τόσο νεανικό πρόσωπο.

Μ ί ν α ν: Θεσσαλονίκη! Σας συνιστώ να κοιμάσθε με την κρέμα, γιατί έτσι μόνον θα της δώσετε καιρό να ενεργήσει αποτελεσματικά. Η μαρκα που χρησιμοποιείτε καλή είναι, να έχετε όμως την ύπνωση να κάνετε κάθε βράδυ μασάζ. Καταργήστε τη λουσιό και το πουλί να πλύνετε με κρύο νερό και να μη βάζετε τίποτα για λίγο καιρό.

Κ ρ η τ ι κ ο π ο υ λ ο ν: Δεν πρέπει να συνεχίσετε αφού αυτή η κρέμα σας έρεψε την επιδερμίδα. Για να συνέλθω βάζετε τίποτ' άλλο, παρα λην γλυκερίνη με ροδόνηρο (Ροδόνηρο 200 γραμμάρια, γλυκερίνη 5 γραμμάρια).

Τ α ν α ν, Κ. (Θεσσαλονίκη): Τρίβετε κάθε βράδυ τις ρίζες των μαλλιών σας με σαπούνι και μια φορά την εβδομάδα με πετρέλαιο. Το τριψίμο θα γίνεται με το δάκτυλο έν είδει μασάζ. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια και γράψτε μου σε ένα υπνά αποτελέσματα.

Μ ι σ ε λ ί ν η ν: Περίο: Άν ήσουν στη θέση σου θα είπαίνα λίγο μουρουνολαδο 1.1½ μλ. να. Πέστε το στον γιατρό σας και θα ιδίτε ότι θα συμφωνήσιν μαζί μου. Μετά το μουρονολαδο λίγες ενέσεις αρσενικού θα σας κάνουν καλό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

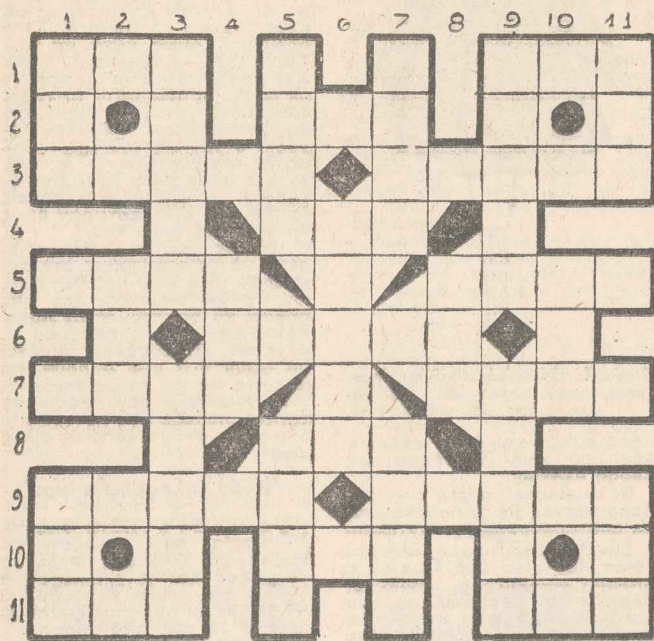

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό Σταυρόλεξο

Οριζοντίως

1) Άπαιτείται μια λύση που προκύπτει εκείνους που δεν είναι δυνατόν στα μαθηματικά —

Παράστασις χρησιμεύουσα ως διακριτικό σημείο.

2) Παλαιά βασίλεια και σημερινή επαρχία της Β. Ισπανίας.

3) Υπερφηανεύονται για πράγματα ανάξια λόγου (ουδ.). — Κατάστασις πληκτική, στερούμενη ενδιαφερόντων.

4) Δίνει ένα ευχάριστο άρωμα στις υποζύγιες και στους κεφτέδες.

5) Τα έμπροσθεν αυτά ζυγίζουν πολύ — Θύρα.

6) Πείραγμα που γίνεται με τα νεύρα.

7) Δασώδης τοποθεσία της Ηπείρου, αλλά και ψαρόσουπα. — Μικρά νήματα.

8) Τελευταίο κινηματογραφικό έργο, στο οποίο πρωταγωνιστεί ο Έρικ φον Στρογάιου.

9) Έπιγονικά, έφευρετικά — Προσποιητός.

10) Μουσικό όργανο.

11) Έλεύθεροι τέκτονες — Ή, νίκη.

Καθέτως

1) Το πρωινό φαγητό — Όποιος θέλει λουλούδια στον κήπο του, ασχολείται απαραίτητα με αυτό.

2) Βοηθητικά πλοία του λιμένα μεγάλης δύναμεις.

3) Ανδρείκελον, φασουλής — Εργοστασιακές.

4) Την αμαρτωσιά αυτή παίζουν όσοι είναι βιαστικοί.

5) Βιογραφικό άπανθισμα περί άνγιν (δημοτ.). — Στο κατάστημα αυτό άθρονούν τα γιορταρικά.

6) Έχουν κι' αυτά τα γράμματα της σημαίας μας.

7) Η προτεραιότητα μιας μεγάλης έσοτης — Απαραίτητο συμπλήρωμα του Παγκαλινού γλεντιού στα ελληνικά νωσιά.

8) «... άκτης» ιδεώδης τόπος παραθερισμού.

9) Πεποίθησε, παντελής έλλειψις φόβου και ύπονοιών — Τα τριαντάφυλλα αυτά είναι τα ωραιότερα που μας παρέχει η φύσις.

10) Πείσμα (τουρκική).

11) Γοητεία — Ποθώ να έπιστοέσω στην πατρίδα.

Α. ΔΕΠ.

Τά αντίθετα

Βρίσκοντας τις λέξεις που έχουν την αντίθετη άκρίβος σημασία με αυτές που παραθέτουμε, κατατάξτε τα υποθέστε με τα άρχικά τους, διαβαίνοντας στην κανονική τους σειρά, να βοηθή με γνώστη ελληνική παροιμία:

1) Άγαθός, 2) Έπιθέσις, 3) Χωρά, 4) Χονδρός, 5) Άνυφικός, 6) Καθιστός, 7) Σπινός, 8) Άνωμαλος, 9) Κακός, 10) Άγάπη, 11) Μουφή, 12) Καθαρός, 13) Πρόσληψις, 14) Ύψιλος, 15) Ευχάριστος, 16) Τραγωδία, 17) Ζέστη, 18) Πρόωρος, 19) Συμφιλίωσις, 20) Ανάπνοος, 21) Αζωφόρος, 22) Απομακρύνω, 23) Έλπίς, 24) Ευλώνω, 25) Ύγεια, 26) Αφαίρεσις, 27) Αργία, 28) Παρανομία, 29) Γαλήνη, 30) Αμελής, 31) Σκληρός, 32) Αμέλεια, 33) Όχρος, 34) Διχόνοια, 35) Φιλάρμορος, 36) Παλάτι, 37) Εργατικός, 38) Βραδύς, 39) Λογικός, 40) Ευγενής.

Ο ήλιος κόβεται

Ας υποθέσουμε ότι ο ήλιος κόβεται στη μέση. Κατόπιν, το κάθε κομμάτι του θα ακοβόβεται στη μέση. Κι' αυτό συνεχίζεται, ως ότου ο ήλιος φτάσει στο μέγεθος ενός ηλεκτρονίου που είναι 250.000 φορές μικρότερο απ' το άτομον. Πόσες φορές θα χρειασθώ να κοπή στη μέση; 23, 218, 500 ή 1.850.222;

Έννεα προσωπικότητες

Προσπαθήστε μέσα σε ένα λεπτό της ώρας να βοηθή ποιές προσωπικότητες της έποχής μας κρυβόνται κάτω από τα παρακάτω γράμματα που είναι τα άρχικά και τελικά του όνοματεπώνυμου της καθενιάς:

1) Ο... Ν... Τ... Λ...
2) Ι... Φ... Σ... Ν...
3) Χ... Υ... Τ... Ν...
4) Ε... Υ... Τ... Μ... Ν...
5) Κ... Ν... Τ... Α... Υ...
6) Λ... Ν... Μ... Μ...
7) Κ... Ν... Σ... Γ... Λ...
8) Γ... Ν... Σ... Σ...
9) Α... Υ... Η... Ν...

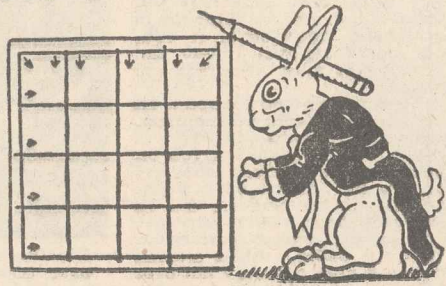
Δημόδη κινίγμια

Ένας πατέρας κεφαλή, δώδεκα γιοι οι ποδάρι, που κάθε γιος στη ράχη του έχει τριάντα κόρες. Κάθε βραδεία πεθαίν' η μιά, ταχεία γεννιέτ' η άλλη.

Σπας το σπιτάκι και μέσα βλέπει τέσσερις κόρες χουσές πανώρες.

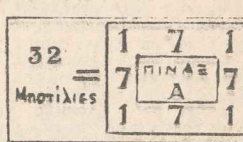
Τί πράγμα ο Θεός δεν το βλέπει, ποτέ, ο βασιλιάς σπάνια και οι άπλοι άνθρωποι κάθε μέρα;

Τί πράγμα είναι εκείνο που τόσο περισσότερη όρεξη αίσθάνεται, όσο περισσότερο παύει του δίνεις, παύει δε η όρεξί του, αν πιά νερό;

Ο πονηρός υπηρέτης

Ένας κύριος αγοράζει 32 υποτίλλιας κρασί. Τις κατεβάει στο υπόγειο του και εκεί, με τη βοήθεια του υπηρέτη του, τις ταξινομεί μέσα σε μια κάσα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχουν από 9 υποτίλλιας σε κάθε πλευρά της, όπως βλέπετε στο σχέδιό μας (πίναξ Α').

Ο πονηρός υπηρέτης του όμως βρίσκει τον τρόπο να κλέψει 3 φορές από 4 υποτίλλιας (δηλαδή 12 εν όλω) ταξινομώντας τις υπόλοιπες έτσι ώστε να υπάρχουν και πάλι, κάθε φορά 9 υποτίλλιας σε κάθε πλευρά της κάσας. Πώς τώρα τα κατάφερε;

Σωστό — Λάθος

Καθεμιά από τις κατωτέρω δημοσιεύουσες φράσεις συνοδεύεται από τις δυο λέξεις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ. Διαγράψτε λοιπόν εκείνη που κατά την γνώμη σας δεν ταιριάζει:

- 1) Ο δούτ της Ύρκης νε αδελφός του βασιλέως της Άγγλιας Γεωργίου του δού.
- 2) Η αυτοκράτειρα Μαρία Λουίζα ήταν η πρώτη σύζυγος του Ναπολέοντος του Α'.
- 3) Ο Έδισον είναι ο έφευρετής του φωνογράφου.
- 4) Όλα τ' άστέρια έχουν το ίδιο χρώμα.
- 5) Το φωταέριο άνεκαλύφθη τον 17ο αιώνα.
- 6) Το Αυστρουαίμ είναι η πρωτεύουσα της Όλλανδίας.
- 7) Η Λιβερία είναι άγγλική άποικία.
- 8) Ο Κοκινόρ είναι όστρακο της Όκεανίας.
- 9) Η σελήνη έπιδρά επί της βλαστήσεως των φυτών της γής.
- 10) Τα ψάρια δεν κοιμούνται.

Μία παρειμία

Έχοντας ύπ' όψει σας τον κάτωθι πίνακα:

A=1	K=9	P=17
B=2	L=10	S=18
Γ=3	M=11	T=19
Δ=4	N=12	Y=20
E=5	Ξ=13	Φ=21
Z=6	Ω=14	X=22
H=7	Θ=15	Ψ=23
Θ=8	Π=16	Ω=24

και γνωρίζοντας ποιός άριθμός άντιστοιχεί στο κάθε γράμμα του αλφαβήτου, προσπαθήστε να χωρίσετε τις κάτωθι διάδες φριθιών κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να υποθέσετε να διαβάσετε, μια γνωστή ελληνική παροιμία.

Τους άριθμους σας τους παραθέτουμε κατωτέρω κατά τάδες:

18116—15201—39615—
13191—18315—20171—
52013—92211—35918
10151—61510—19181
16152—0139

Οι λύσεις στη σελίδα 56

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η τραγική ιστορία ενός δαχτυλιδιού

Μια κυρία της καλλιτέρας κοινωνίας της Ουάσιγκτον, ηλικίας 25 ετών, ή κ. Έβελιν Μάκ Ρέυνολντς, βρέθηκε νεκρή στο διαμέρισμά της. Οι γιατροί απέδωσαν το θάνατό της σε άτύχημα, από υπερβολική δόσι ύπνωτικού φαρμάκου. Όσοι όμως έδωσαν την ιστορία της οικογενείας της, βεβαιώνουν ότι τη σκότωσε ένα διαμάντι που φορούσε η υπτέρα της την ήμερα των γάμων της κόρης. Πρόκειται για το περίφημο «διαμάντι του θανάτου», που σημείωσε άμέτρητα θύματα κατά τους 3 τελευταίους αιώνας.

Το καταραμένο αυτό πετράδι άνηκε από πολλά χρόνια στην κ. Μάκ Λήν. Είπε ωραιότατο, μεγάλο σαν αυγό περιστέρου, με πρασινωτές άνταυγίες. Το άγόρασε στο Παρίσι για τη γυναίκα του ο δισεκατομμυριούχος Μάκ Λήν. Έκείνη ήξερε την ιστορία του, αλλά γελούσε υ' αυτές τις προλήψεις. Έπειτα από λίγο ώστόσο, πέθανε ξαφνικά η υπτέρα της. Σε λίγους μήνες κλονίστηκε σοβαρά η υγεία του συζύγου της, κι' έπακολούθησαν άλλα συζυγικά άτυχήματα. Η κ. Μάκ Λήν όμως βεβαίωσε ότι όλα αυτά δεν είχαν καμιά σχέση με το διαμάντι κι' έξακολουθούσε να το φορέ.

Το 1919, ο γιός της σκότώθηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα στη Ν. Ύορκ, έμπρος στα μάτια της. Έπειτα από λίγον καιρό, η κόρη της Έβελιν, που έλαβε άκόμη, κινδύνευσε σοβαρά υ' άπαχθή απ' τους

ΝΕΑΙΤΙΜΑΙ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσόσημαιταισής 1 και Πραξιτέλους (πλησίον Αγ. Μάρκου)
Τηλέφ. 32-809

Γυναικείες φιλές μετάξ.	Δρχ. 5.900
» μεταξωτές »	5.000
» Μπαρολέ »	2.000
Κυλόττες άντοχης »	1.800
Κομπινέζον άντοχης »	5.500
Προσώμια »	2.400
Φανέλλες »	1.500
Φανέλλες μαλλοδάμβ. »	20.000
Σοάνια »	1.500
Κάλτσες άνδρων ριγέ »	1.800
Κάλτσες άνδρων μάλιν. »	1.800
Μανδήλια »	1.000
Υποκάμ. μακρύ μανίκι »	14.500
Υποκάμ. πολύβλ. έστρα »	22.500
Καλτσάκια παιδικά και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στη μισή τιμή. Πώλησις χονδρική και λιανική.	

γκάνγκστερς. Κι' όμως η υπτέρα έξακολουθούσε να φορέ το διαμάντι. — Από 23 χρόνια τώρα, δεν το άποχωρίζουαί ποτέ, δήλωσε το 1934.

Παραδόχθηκε ώστόσο ότι, από μια σειρά παράξενων συμπτώσεων, συνέβησαν άτυχήματα σε πολλά πρόσωπα του περιβάλλοντός της. Ένώ π. γ. Βρισκόταν σε ταξίδι στη Γερμανία, κάποιος φίλος της άγγιξε το διαμάντι, άστεινόμενος για τον κίνδυνο που διέτρεχε. Σε λίγες μέρες, έπεσε βαρύν άρρωστος και λίγο έλειψε να πεθάν.

Όστόσο ένας Λονδρέζος δημοσιογράφος καυχάται ότι φόρεσε επί μια βδομάδα πάνω στο στήθος του το «διαμάντι του θανάτου», χωρίς να πάθ τίποτε. Το είχε δανεισθή απ' την ιδιοκτήτριά του για το τυλιγμένο αυτό πέρισμα.

Η μακάβρια ιστορία του καταραμένου διαμαντιού άρχισε, προ 3 αιώνων, όταν ένας Ίνδος τόκλεψε από ένα ναό, όπου χρησίμευε ως μάτι είδώλου. Το άγόρασε τότε ο Γάλλος έξερευνητής Ταδεονιέ, το πήνε στη Γαλλία και το πούλησε στο Λουδοβίκο 14ο. Μετά μερικά χρόνια, ο Ταδεονιέ πέθανε φτωχός και κατεστραμένος. Ο Λουδοβίκος παραχώρησε το διαμάντι στο τότε Υ.πουργό των Οικονομικών Φουκέ. Κι' εκείνος έπεσε θύμα της κατάρας: Συναρπάχθη, κατηγορούμενος ως καταναρκακτής, και πέθανε μετά 19 χρόνια στη φυλακή. Το διαμάντι συμπεριελήθη έπειτα στα κοσμήματα του γαλλικού στέμματος. Άργότερα το φόρεσε η Μαρία Άντουανέττα, η όποια το δάνεισε συχνά στη φίλη της πριγκίπισσα ντε Λαμπάλ. Κι' οι δυο τους — όπως είναι γνωστόν — βρήκαν θάνατο τραγικό.

Κατόπιν γάμονται τα ίχνη του διαμαντιού. Άγνοστον παιά δράμα, κατακάλυψε, ως το 1830, που έαναεμφανίστηκε στην άγορά του Αμστερνταμ. Έκει το άγόρασε η οίκονόμεια Χόπ, το κράτησε για πολλόν καιρό στην ιδιοκτησία της και τούδωσε το όνομά της. Έπειτα από διάφορες περιπέτειες, το «διαμάντι Χόπ» πέρασε στην κατοχή της δουκίσσης του Νισούκασλ και πρώην τραγουδίστριας Μαίην Γκόν. Έκείνη το φόρεσε επί πολλά χρόνια. Και το πλήρωσε με άλλεπάλληλα δυστυχήματα: Χώρισε απ' τον άντρα της, έχασε λίγο-λίγο τους φίλους και την περιουσία της, είδε να καίγεται το μέγαρό της και κατέληξε να πεθάν στη φτώχεια.

Άγόρασε τότε το διαμάντι ένας Αμερικανός κοσμηματοπώλης. Δεν άνησε όμως να χρεωκοπήσει και το πούλησε στο Γάλλο συνάδελο του Καλό. Αυτός αυτοκτόνησε, άσού προηγουμένως πρελάθηκε ο γιός του.

Έπειτα έγινε ιδιοκτήτης του διαμαντιού ο Ρώσος πρίγκης Καντιόφσκυ και το πρόσφερε σε μια χορεύτρια που Φολί-Μπερέ. Την πρώτη βδομάδα που η χορεύτρια έμφανίστηκε στη σκηνή, στωλισμένη με το περίφημο κοσμήμα, ο φίλος της τη σκότωσε με ρεβολβέρ απ' το βεωρείο του!

Όλος ο κόσμος δυσπιστούσε πιά προς το πρόσιο διαμάντι. Όστόσο το άγόρασε τέλος ο Αδδούλ Χαμίτ, το χάρισε στην εύνομημένη του Ζουπανταίνα, κι' έπειτα τη σκότωσε με πιστόλι! Σε λίγον καιρό έχασε κι' ο ίδιος το θρόνο του.

Ο έπόμενος ιδιοκτήτης του διαμαντιού, ένας Ανατολίτης όνομαζόμενος Χαυτίμ, πνιγνέ. Τότε το άγόρασε ο Μάκ Λήν. Το διαμάντι Χόπ — που αξίζει τώρα περί τα 20 δισεκατομμύρια ελληνικές δραχμές — δεν έφερε γούρι, παρά μια μόνο φορά: Το 1920, ή κ. Μάκ Λήν στοιχημάτισε στις ήπιοδρομίες ένα τεράστιο προν και κέρδισε, μολονότι δεν έπίστευε κανείς πως θα νικούσε το όλογο εκείνο.

Η άρρώστεια που κάνει τούς λευκούς μαύρους

Ο ρόλος των έπινεφριδίων άδένων

Οι ιδιοτροπίες της φύσεως είναι κάποτε τόσο καταπληκτικές, ώστε υπερβαίνουν τα δημιουργήματα της πιο άχαλινώτης φαντασίας.

Πρό πέντε ετών, ο Αμερικανός Τζών Μπλέικ ή. τον λευκός όπως όλοι μας, πατέρας μιας ευτυχισμένης οικογενείας από τρία παιδιά. Σήμερα είναι νεγρός! Το δέρμα του έχει γίνει κατάνυρο, σαν των θάνατων της αθιοπικής φυλής, μολονότι τα υπόλοιπα μορφολογικά χαρακτηριστικά του μένουσαν πάντα της καυκάσιας φυλής.

Θα σάς φανή άπίστευτο ότι μπορεί ποτέ ένας λευκός, χωρίς ίχνος αίματος νέγρων στις φλέβες του, να μεταβληθί ξαφνικά σε Άφρικανό, μαύρο σαν τον έθνεο. Κι' όμως συνέβη αυτό στον Μπλέικ, και μπορεί να συμβή σε όποιονδήποτε άλλον. Εύτυχώς όμως, είναι κάτι σπανιότατο. Όφειλται στην «νόσο του Άντισον», μια μυστηριώδη άρρώστεια, που προσβάλλει τούς «έπινεφριδίων» άδένες. Τα κρούσματα αυτής της άσθενείας είναι έλαχιστα. Πάντως, την έχουν μελετήσει διάφοροι διάσημοι γιατροί κι' έχουν καταλήξει σε ώρισμένα ένδιαφέροντα συμπεράσματα.

Οι «έπινεφριδίου» είναι κάτι μικροί άδένες, κολημένοι στην κορυφή των νεφρών. Ποιά είναι η άποστολή τους μέσα στον οργανισμό; Οι έπιστήμονες δεν μπορούν άκόμη να δώσουν μια τεκνική άπάντη σ' αυτή την έρώτηση. Ξέρουν μόνον ότι οι έπινεφριδίου έπηρεάζουν τη δράσι των «χρωστικών» κυττάρων, που χρωματίζουν το δέρμα μας, τα μάτια μας, κλπ, φαίνεται επίσης ότι έχουν κάποια έπίδρασι στις σεξουαλικές λειτουργίες και στην έν. κυμωσύν. Σε κουνέλις έγκυους παρατηρήθη ότι είχε άποκτήσει διπλάσιο πάχος η έξωτερική (φλούδα) των έπινεφριδίων. Κι' η υπερτροφία ή ο σχηματισμός όγκων σ' αυτούς τούς άδένες συνδέονται πιθανώτατα με την πρόωρη σεξουαλική άναπτύξι.

Κάπου-κάπου, λοιπόν, οι έπινεφριδίου άρρώσται. νουν απ' την άνεξήγητη άκόμη «νόσο του Άντισον», που έχει πάρει το όνομά της απ' το γιατρό που τη μελέτησε πρώτος. Κάποτε, μπορεί να προκαλέσθ αυτή την άρρώστεια μια κληδιά ή ένα χρωστικό στην κοιλιά ή στο κάτω μέρος της πλάτης. Έχει παρατηρήθ επίσης ότι οι άντρες είναι έπιρρεπέστεροι σ' αυτήν απ' τις γυναίκες. Τα περισσότερα κρούσματα εμφανίζονται σε άτομα 20-40 ετών.

Ο διάσημος Αμερικανός γιατρός σέρ Ουίλλιαμ Όσλερ παρατήρησε μόνο 17 περιπτώσεις τέτοιας άρρώστειας σ' όλο το έπιστημονικό του στάδιο. Στις μεγάλες δε κλινικές, υπάρχει να περάσουν χρόνια όλόκληρα, χωρίς να παρουσιασθή ούτε ένας άρρωστος από «νόσο του Άντισον».

Τρία είναι τα χαρακτηριστικά συμπτώματα της άσθενείας αυτής:

1) Χρωματισμός του δέρματος. Αυτό συνήθως το σημάδι είναι το πρώτο που τραβάει την προσοχή των φίλων και των οικείων του άρρώστου. Ο θάνατος του χρωματισμού κυμαίνεται από το άνοιχτοκίτρινο ως το σκούρο καφέ ή το μαύρο.

2) Γαστροεντερικές διαταραχές, ναυτία, έμετοι, που δεν παίρνουν άλλη έξληνηση. Συχνά όμως παρατηρείται μεγάλη άνορεξία. Συχνά εμφανίζεται επίσης διάρροια, χωρίς φανερό λόγο.

3) Μεγάλη έξασθένησις, όση που δεν μπορεί πιά ο άρρωστος να κάμν ούτε και την εύκολότερη εργασία.

Τα συμπτώματα αυτά δεν παρουσιάζονται πάντα με την ίδια ένταση. Μπορεί π.χ. να χρωματισθ το δέρμα μαύρο — όπως συνέβη στον Τζών Μπλέικ — χωρίς καμιά άλλη έκδήλωσι της άρρώστειας επί πολλά χρόνια. Άν όμως ο άρρωστος δεν πεθάν από καμιά άλλη άσθενεία, άργα ή γρήγορα θα εμφανισθ όπωσδήποτε, το τρίτο σύμπτωμα ή έξασθένησις, που θα μεγαλώσθ λίγο-λίγο και θα καταλήξθ στο θάνατο.

Το γεγονός ότι οι έπινεφριδίου άδένες έχουν άμεση έπίδρασι στις μεταβολές του χρωματισμού του δέρματος, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι τα χρώματα των διαφόρων ανθρώπινων φυλών είναι αποτέλεσμα διαφορών αυτών των άδένων — διαφορές που δημιουργήθηκαν προ άμνημονεύτων χρόνων και που ώφειλετο σε άρρώστειες, στο κλίμα ή στην τροφή.

Ο έπισιτισμός των... ποντικών

Την περασμένη βδομάδα, τα σύστημα πρόσφατων Άγγλων βουλευτών άειράσαν για μερικές στιγμές όταν ένα μέρος της Βουλής των Κοινοτήτων ρώτησε τον ύπαρχο του Έπισιτισμού αν ήταν άλήθεια ότι παρεκχωρούντο κάθε βδομάδα ένς-τόνους άρτου και δύομισι τόνοι βρώμης στον όκο. Τουν για τη διατροφή μιας στρατιάς ποντικών. — Μάλιστα, άπάντησε ο υπεύθυνος. Ο όικος Τούν έχει μια είδικη έγκατάστασι, όπου ζουν 150.000 ποντοίκοι και 15.000 άρουροί, φροντίζον για τών έπισιτισμό αυτών των ζώων, που είναι απαραίτητα για τα πειράματα των ιατρικών έργαστηρίων μας.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στην 'Ισπανία, στο χωριό 'Αγγρέδα, φτάνει στο πανδοχείο του Τρουζίλλου με-
ταμφιεσμένος κ' έμπορο χρυσοφικών ο
Γάλλος κόμης Λέλιος με το γενναίο α-
κόλουθό του Λαντρώ. 'Ο κόμης βρίσκεται
με μουσική πολιτική άποστολή στην 'Ι-
σπανία. 'Αντικρύζει μια μέρα στη Μαδρίτη
την ώρα όρφανη άρχοντοπούλα Δολόρα
και την ερωτεύεται τρελλά. Την Δολόρα
όμως την προορίζει ο άθλιος θεός της
'Αντώνιο Παραδεσδράς για τον άπαισο 'Ι-
σπανό ευγενή Διέγο Διάζ. 'Η νέα μισεί
τόν Διάζ και λατρεύει το Λέλιο. Μα ο α-
παίσιος δόν Διέγος πληροφορείται τα πάν-
τα και αναθετεί να δολοφονήσουν τον κό-
μητα, τόν οποίο σώζει έτοιμοθάνατο ο
Λαντρώ. Το πανδοχείο πουάσαν τώρα εί-
νε ιδιοκτησία του Τρουζίλλου τυρολού ο-
γάνου του Διάζ. 'Ο κόμης το μοθαίνει και
βέλει να εξασκήσει απ' τόν Τρουζίλλο
σε ποινά πυργό, στα μέρη αυτά, μετέφε-
ρον την άναπημένη του, μετά τη δολο-
φονική επίθεση εναντίον του, μια νύχτα
πυρ περιέμενε ειδήσεις της Δολόρας απ' τήν
καμαριέρα της, τη νεαρή κι' άφωσι-
μένη Στεφανία.

2ον Κάποιος θεός από τη μητέρα της
της άφησε μια καλή κληρονομιά από
κάμποσα σκούδα και πρέπει να της
τά δώσει.

'Ο Τρουζίλλος τέντωσε τ' αυτιά του. Τα λό-
για του κόμητος τόν είχαν κατασυνκινήσει.
Τά μάτια του γούρλωσαν.
Τρέμοντας σχεδόν τράυισε:
— Λέτε αλήθεια, κύριε;

— 'Αν λέω αλήθεια: 'Η σακκούλα με τα
χρήματα βρίσκεται εδώ. Τό ζήτημα είναι πού
θα βρω τη βαφτιστική μου: Είνε όπως σου
είπα. Φλαμανδή, ξανθή, ώμορη σαν τόν τριαν-
τάφυλλο και τη λένε Στεφανία.

— Στεφανία: Εξώφινσε ταραγμένος περισσό-
τερο ο Τρουζίλλος.

— Ναι, Στεφανία, ξανάπε μ' άφέλεια ο
κόμης.

— Φίλε μου... φίλε μου, αυτή είναι η γυ-
ναίκα μου.

— 'Η γυναίκα σας; είπαν με μια φωνή ο
κόμης κι' ο Λαντρώ.

— 'Ελπίζαν ότι θα βρισκαν τη Στεφανία με τη
πλαστή ιστορία τους, αλλά δεν φανταζόντου-
σαν ποτέ ότι θα ήταν γυναίκα του Τρουζίλλου.

— 'Ωστε η βαφτιστική μου είναι γυναίκα σας;
ρώτησε σοβαρά ο κόμης. 'Ετσι είναι η κάνετε
λάθος: Μου είπαν ότι η Στεφανία έχει παν-
τρευτεί τόν θαλαμηπόλο κάποιου δόν 'Ερρί-
κου... δόν Λουτζίου... δόν... δεν θυμάμαι
πού να πάω ο διάβολος!...

— Δόν Διέγο Διάζ! κρούνασε ο Τρουζίλ-
λος, πού πιάστηκε για καλά στα δάχτυλα...
Ναι, κύριοι, κι' εγώ είμαι ο θαλαμηπόλος
του... δηλαδή πρό ξε ήμερων ήμουνα στην
όλην ζωή του Διέγου Διάζ, συμπλήρωσε ανα-
στενάζοντας Βαθεία.

— Μίλα μου έτσι, αδερφέ. 'Απορά μάλιστα
πώς κάθεται ακόμα και δεν είδομαι, φώναξε
ο κόμης. 'Εχω μεγάλη ανυπομονησία
να την δω και να την σφίξω στην άγκαλιά
μου.

'Ο Τρουζίλλος αναστέναξε πάλι.
— Δυστυχώς η Στεφανία δεν μένει μαζί μου
είπε.

— Δεν μένεις με την λατρευτή γυναίκα σου;
ρώτησε με άπορία ο κόμης.

— Όχι, αλλοίμονο, μένει στον πυργό του
'Αγγρέδα.

— Στόν πυργό; Σε ποιόν πυργό, φίλε
μου; 'Εχεις κανένα πυργό;

— Όχι, δά ο πυργός δεν είναι δικός μου, αλ-
λά του δόν Διέγου Διάζ.

— 'Α, τώρα καταλαβαίνω. 'Η άναπητή Στε-
φανία θα είναι η θαλαμηπόλος της συζύγου
του δόν Διέγου Διάζ.

— Της συζύγου του; 'Όχι, κύριε. Της μελ-
λούσης συζύγου του πρέπει να λέτε.

— Στείλε να την φωνάξω. Τί κάθεται;
— Αυτό δεν είναι δυνατόν δυστυχώς.

— Γιατί;

— Γιατί δεν θάρρη. Δεν καταλαβαίνω τίποτε, κύρ'
κάπλε.

— 'Η Στεφανία έχει όρκιστή να μην ξανα-
πατήση εδώ.

— Τι μου λέτε!

— Ναί, θα σας πω τί έγινε μεταξύ της Στε-
φανίας και εμού για να καταλάβετε.

— Λέγε... λέγε γρήγορα.

'Ο Τρουζίλλος λυπημένος και στενοχωρημέ-
νος άρχισε να διηγείται.

— Τα τσουγκρίσαμε άναπητέ μου κύριε, ύ-
στερ' από ξε μηνών εύτυχισμένη συζυγική
ζωή. Τσακωθήκαμε και η Στεφανία μου έφυγε.
Νά γιατί αναστενάω, Γιατί την άναπώ, τρελ-
λαινόμην 'γι' αυτήν. Δεν μπορώ να ύποφέρω
την έγκατάλειψη.

— Φαίνεται πως θα έφταιζες και σύ.

— Για τυπένια πράγματα, κύριέ μου.

— Τότε κάτι γίνεται.

— Μακάρι να την βλέπατε για να μάς συμ-
διάσετε. Θα σας είμαι αλωνίως ευγνώμων.

— Εύχαριστώ, άναπητέ μου. Είμαι ο μό-
νος που δώ το καταρθώσω. Σου τό ύπόσχο-
μαι... Φτάνει να μου δείξεις τό δρόμο του
πυργού.

'Ο Τρουζίλλος κούνησε τό κεφάλι του.

— Μα φαντάζεσθε, κύριε, ότι μπορεί να μη
όποιος ήλποτε μέσα στον πυργό; είπε τονίζον-
τας τά λόγια του.

— Μπα! Τι πυργός, είν' αυτός λοιπόν; Φυ-
λακή; Φρούριο; Δεν σε καταλαβαίνω...

— Θα σας εξηγήσω. 'Ο δόν Διάζ φοβάται
και τούς δικούς του και τούς ξένους. Μόλις
σας πω γιατί φοβάται θα με δικαιώσετε πού
τά χάλασα με τη γρουσι μου γυναίκα. Αλλά
έγω έμπιστοσύνη σε σας... Είσατε ο νουνός
της γυναίκας μου και θα βολέψετε τά πράγ-
ματά.

— Είμαι συγγενής σχεδόν, είπε ο κόμης.

Γεμίζοντας πάλι τό ποτήρι του ο Τρουζίλ-
λος πρόσθεσε:

— Από πολύ μικρό παιδί μεγάλωσα κοντά
στον δόν Διέγο Διάζ. 'Η μακαρίτισσα η μη-
τέρα μου ήταν παραμάννα του. Μούλεγε όλα
του τά μυστικά. Κι' εγώ πάλι έφευγα και στη
φωτιά για τό κατήρι του.

— 'Η άφροσύνη που του έδειξε σε τιμά, πα-
ράτηρησε ο κόμης.

'Ο Τρουζίλλος συνέχισε:

— Μια μέρα, ο άδονάλακτος άδελφός μου
μου είπε: «Περέλ, φίλε μου — αυτό είναι τό μι-
κρό μου όνομα — δεν μπορείς να είσαι δια-
κός μαζί μου. Πρέπει και σύ να άποκαταστα-
θής. Πουλιέται στην 'Αγγρέδα τό έκει παν-
δοχείο κι' άποφάσισα να στό άγοράσω».

— 'Ακούγοντας τά λόγια του έβρινα κατά-
κλιητος. «Τό πανδοχείο της 'Αγγρέδα ήταν
τ' άνειρό μου» τόν είπα, χωρίς να κρύψω τόν
πόθο μου.

— Τότε ο δόν Διάζ πρόσθεσε:

— Στο χαρίζω, αλλά με μια συμφωνία.

— Διατάξτε, κύριέ μου!

.....

— 'Οχι, κύριέ μου. Δυστυχώς λείπει κι' ο
δόν Διάζ. 'Εχει πάει σε κάποιον μέρος λίγες
λεύτες μακριά από δω για δουλειά του.

— Τις ξέρουμε δά τις δουλειές του! Ψιθύ-
ρισε ο Λαντρώ άφορισμένος από θυμό.

'Ο Τρουζίλλος δεν τόν άκούσε εύτυχώς.

— Και στον πυργό ποιος φυλάει τη μυστή
του; ρώτησε ο κόμης.

— 'Υπηρετές όπλισμένοι ως τά δόντια, έχον-
τας άσχηνόν τόν δόν 'Αντώνιο Παραδεσδρά. 'Ο-
λοι αύτες έχον άντολή να σκοτώσουν έπί τά-
που έκείνων πού θα τολμήσουν να μη μέσα.

— Πολύ σωστά. Κάνουν φρόνιμα να φυλάει
τη δόνα Δολόρα. Αλλά άρκετά είπαμε για τό
ζήτημα αυτό. 'Εχω μία ύστερα τρυμερή. Πά-
ρει να πάω να κοιμηθώ.

— Σταθθε, κύριέ μου. Δεν μιλήσαμε για τό
ζήτημα της κληρονομιάς.

— 'Α, ναι, μάλιστα, είχα τά χρήματα έτοι-
μα, είπε ο κόμης δείχνοντας μια χρηματοσακ-
κούλα στον Τρουζίλλο.

— Είνε πολλά; Εξώφινσε άπληστα έκείνος.

— Πολλά λέει: 'Ως διακόσια φιορίνια άλ-
λανδικά. Θα πέταγε απ' τη γαρά της η Στε-
φανία, άν τά έβλεπε.

— Άναπητέ μου κύριε... εγώ πού είμαι
ο άνδρας της δεν μπορώ να τά πάρω. Δεν
έχετε έμπιστοσύνη σε μένα; Δώστε τα σε μέ-
να κι' εγώ θα βρω τρόπο να της τά δώσω
στά χέρια της.

— 'Οχι, όχι, αυτό δεν γίνεται, είπε ο κόμης
άρθρα κορτί.

'Ο Τρουζίλλος ήταν άνίστατος. 'Η σακκού-
λη...

— 'Οχι, αυτό δεν μου είναι στενό.
'Αναφέ όμως τό φως για να δω πως
μου πηνάινει!...

.....

— Στη Μαδρίτη έχει έρθει ένας διαβόλε-
μένος ξένος, πού θέλει να πού άποσεί τη μη-
στή μου. Τόν λένε Λέλιο. 'Η παρουσία του μου
κάνει πολύ κακό. Θέλω να με απαλλάξω απ'
αυτόν, θέλω να τόν σκοτώσω, γιατί η Δολό-
ρα, η μυστή μου, τόν αγαπά όπως ύποπτεύο-
μαι.

— 'Οχι δά! 'Ο κύριός σου, ένας φρόνιμος
άνθρωπος σου είπε ένα τέτοιο πράγμα. Ρώ-
τησε δθεν έκκλητικός ο κόμης: Αυτό πού σε
συμβούλεψε να κάνης, στην πατρίδα μου τό
λένε δολοφονία, φίλε μου.

— Κι' όμως έτσι είναι.

— Σου πρότεινε να δολοφονήσης τόν ξένο,
για φύλλου πύδημα;

— 'Ετσι λέτε σεις; 'Εδώ στην 'Ισπανία οι
ερωτικές έκδικήσεις είναι σκληρές.

— Μέχρι δολοφονίας;

— Ναι, δεν ύποχωρούμε μπρος σε τίποτε.

— Μά την πιστι μου δεν πιστεύω στ' αυτιά
μου. Και πρότεινε σε σένα μία τέτοια πράξη!

— 'Ακριβώς.

Κι' ο Τρουζίλλος πρόσθεσε:

— 'Ακούτε να σας πω πως έγινε τό πράγμα.

— Σ' άκούω, άπάντησε ο κόμης.

— Νά πως έχον τά πράγματα: 'Ενα βρά-
δυ πού ο ξένος αυτός είχε βγή έξω, εγώ τόν
πέρα από πίσω. Σε μία στιγμή τόν πλησίασα
και τόν είπα:

— Τουμάσου να πεθάνης!

— 'Όταν άκούσε την άπειλή μου, μου άπέν-
τησε ήσυχά χωρίς να ξαναμιλήσῃ:

— Δεν είναι καλλήλως να μονομαχήσωμα
για να δείξουμε πώς από τούς δύο μας είν'
άξιο παλληκάρι.

— 'Εγώ δέχθηκα, και χωρίς να χάσουμε καιρό
σταθήκαμε σε λίγων βημάτων άπόστασι έτοι-
μοι για τη μονομαχία.

— 'Ακούγοντας τά ψέματα πού Τρουζίλλου ο
Λαντρώ δεν κρατήθηκε. Σήκωσε τη γροθιά
του, έτοιμος να συντρίψι τό κεφάλι του ξένο-
δόχου.

— Και ήσωνα μόνος έκείνο τό βράδυ: τόν
ρώτησε άναγκασμένος από την άναίδεια του.

— Ναι, ναι, μόνος, κατόμονος, άπάντησε έ-
κείνος.

Και συμπλήρωσε:

— 'Η αλήθεια είναι πως ο ξένος πάλεψε με
τά σαστά του, μά μπρος στην δύναμη τη δική
μου άναγκάστηκε να ύποχωρήσῃ...

— Κι' έτσι χάρις στο θάνατο του κυρίου Λέ-
λιου έγινες έσύ τώρα κάπλητος: τόν ρώτησε
ο κόμης.

— Βέβαια, κύριέ μου. Κι' ο κύριος Διάζ
έπειδή φοβήθηκε για τη μυστή του την πύλη
απ' τη Μαδρίτη και την έστειλε με άνδράπους
της έμπιστοσύνης σου εδώ στην 'Αγγρέδα.
'Ετοιμάζεται μάλιστα να κάνει τούς γάμους
τούς.

— Μπα, και πότε με τό καλό: ρώτησε με
προσποιητή άταραξία ο κόμης.

— Μεθαύριο.

— Και δεν μου εξηγείς τί σχέσι έχον όλ
αυτά με τη γυναίκα σου;

— 'Απ' τη στιγμή, κύριε, πού ο καταραμέ-
νος ξένος εξασκήθηκε η δόνα Δολόρα είναι
καταλυτημένη. Κι' η γυναίκα μου πού την ά-
γοράσει ύπερβολικά και έξερει τί έγινε με μισέ!
τώρα τρυμερή. Διαρκώς με φωνάζει «δολοφό-
νο» και δεν δέχεται ούτε να της μιλήσω. Μου
κλείνει την πόρτα κατόμουτρα.

— 'Αδικο αυτό. 'Όταν σκοτώνει κανείς τό
μια δεν είναι δολοφόνος. Σε άδικεί. 'Επρεπε
να την είχα εδώ μπροστά μου να της πω ότι
δλ' αυτά πού κάνει είναι πράξεις. Ναι, ναι, άς
την είχα εδώ και θα της έβγαζα απ' τό τρελλά
μυαλό της τις άδικες σκέψεις πού κάνει για
τόν άντρούλη της. 'Ωστε δεν θα μπορούσα να
την δω;

— 'Οχι, κύριέ μου. Δυστυχώς λείπει κι' ο
δόν Διάζ. 'Εχει πάει σε κάποιον μέρος λίγες
λεύτες μακριά από δω για δουλειά του.

— Τις ξέρουμε δά τις δουλειές του! Ψιθύ-
ρισε ο Λαντρώ άφορισμένος από θυμό.

'Ο Τρουζίλλος δεν τόν άκούσε εύτυχώς.

— Και στον πυργό ποιος φυλάει τη μυστή
του; ρώτησε ο κόμης.

— 'Υπηρετές όπλισμένοι ως τά δόντια, έχον-
τας άσχηνόν τόν δόν 'Αντώνιο Παραδεσδρά. 'Ο-
λοι αύτες έχον άντολή να σκοτώσουν έπί τά-
που έκείνων πού θα τολμήσουν να μη μέσα.

— Πολύ σωστά. Κάνουν φρόνιμα να φυλάει
τη δόνα Δολόρα. Αλλά άρκετά είπαμε για τό
ζήτημα αυτό. 'Εχω μία ύστερα τρυμερή. Πά-
ρει να πάω να κοιμηθώ.

— Σταθθε, κύριέ μου. Δεν μιλήσαμε για τό
ζήτημα της κληρονομιάς.

— 'Α, ναι, μάλιστα, είχα τά χρήματα έτοι-
μα, είπε ο κόμης δείχνοντας μια χρηματοσακ-
κούλα στον Τρουζίλλο.

— Είνε πολλά; Εξώφινσε άπληστα έκείνος.

— Πολλά λέει: 'Ως διακόσια φιορίνια άλ-
λανδικά. Θα πέταγε απ' τη γαρά της η Στε-
φανία, άν τά έβλεπε.

— Άναπητέ μου κύριε... εγώ πού είμαι
ο άνδρας της δεν μπορώ να τά πάρω. Δεν
έχετε έμπιστοσύνη σε μένα; Δώστε τα σε μέ-
να κι' εγώ θα βρω τρόπο να της τά δώσω
στά χέρια της.

— 'Οχι, όχι, αυτό δεν γίνεται, είπε ο κόμης
άρθρα κορτί.

'Ο Τρουζίλλος ήταν άνίστατος. 'Η σακκού-
λη...

— 'Αυτό έκει πάνω τό φωτισμένο παραθύρο
είνε τό δωμάτιο της δόνας Δολόρας; ρώτησε
με φωνή συγκινημένη τόν Τρουζίλλο.

— Ναι, κύριε, άπάντησε έκείνος.

— Άμέσως κατόπι ο Τρουζίλλος τράβηξε πρós
την πύλη και χτύπησε πέντε- έξη φορές δύ-
την πύλη. 'Ο κόμης βρήκε καιρό και φιδίρισε στ'
αυτή τού πιστού του Λαντρώ:

— 'Αν σε μία ώρα δεν με δης να βγω
έξω...

— 'Εγνοια σου, κύριέ μου, ξέρω τί θα κάνω,
άπάντησε ο γενναίος Λαντρώ. Για καλό και
για κακό όμως πάρτε αυτό τό μαχαίρι και
κρύψτε τό στον κόρφο σας. Σας εύχομαι, με
τη βοήθεια του Θεού, να τελειώσετε όπως έπι-
θυμείτε...

— 'Ο κόμης πήρε κι' έκρυψε στο στήθος του
τό μαχαίρι. Έσφιξε τό χέρι του Λαντρώ και
προχώρησε κοντά στον Τρουζίλλο.

— Είχαν άκούσει τά χτυπήματα κι' ένα φώς
έλαμψε στην εξώπορτα του πυργού. Συγχρό-
ως μία άγρια φωνή άντήχησε:

— Ποιος είναι;

— 'Ο Τρουζίλλος, άπάντησε ο πανδοχεύς κι'
έκόλλησε τό πρόσωπό του στά καγκελά για
να τόν δουν καλά.

— Περιέμενε μία στιγμή, Τρουζίλλε.

— Άμέσως έπειτα η βαρεία πύλη άνοιξε κι'
οι γοντρές άλυσίδες σύρθηκαν γρήγορα- γρή-
γορα.

— Μπα! Δεν είσαι μόνος! φώναξε ο υπρέ-
της πού άνοιξε και βέλησε να ξανακλείσῃ.

— Άλλά ο Τρουζίλλος τόν έσπρωξε και μπήκε
μέσα με τόν κόμητα.

— Συγκινημένος ο Λαντρώ άρχισε την περιπο-
λία του κάτω απ' τό φως τού εγγεγραφέ.

— 'Ο Τρουζίλλος με τόν κόμητα έμπαιναν σε
λίγο σε μία αίδουσα πλημμυρισμένη από φώς.

— Στο βάθος διεκρίνοντο οι πέτρινες σκάλες πού
έφερχαν στα έπάνω διαμερίσματα.

— Τρεις άγριοι ύψηλόςωμοι υπηρέτες έμπόδι-
σαν τόν κόμητα να προχωρήσῃ.

— Μην τόν έμποδίζετε, τούς είπε ο Τρου-
ζίλλος, είναι συγγενής μου.

— Δεν μάς ενδιέφερε, άπάντησε ο ένας απ'
αυτούς. Και ο ίδιος ο Θεός να είναι, εμείς θα
κάνουμε τό καθήκον μας.

— Λαζαρίλλε, όφείλεις να με ύπακούσης.

— Ναι, αλλά να δώμε τί λέει κι' ο δόν
'Αντώνιο.

— Μά εμείς δεν πρόκειται να προχωρήσου-
με πιο πέρα από την αίδουσα αυτή. Λαζαρίλ-
λε, θέλουμε τη Στεφανία να της μιλήσουμε
για ένα πολύ σοβαρό ζήτημα.

— Οι διαταγές είναι άσπληρες...

— 'Ο Τρουζίλλος κατάλαβε πως τό προσωπικό
του πυργού δεν θ' άλλάζε γνώμη. Τούς πήρε
λοιπόν ιδιαιτέρως και τούς έξήγησε τό σκοπό
της έπισκέψης τους.

— Μη θέλετε την καταστροφή μου, συμπλή-
ρωσε. Κοντέτε μου αυτή τη χαρά. Μην ξεχνάτε
ότι αύριο είναι η μέρα πού θ' άνοιζώ τό και-
νούριο κρασί...

— 'Ο Τρουζίλλος έκρίνε τά δόντια του. Μπα!

— 'Ας είνε, είπε, με κατάρρες. Ναι, δύο-
λογώ, ότι με νίκησε. Θα έρθω για να σ' εύ-
χαριστήσω άν και τά μάτια μου κλείνουν από
τό ύπνο. 'Εμπρός, Λαντρώ, τί κάθεται και
γάσκες; Φέρε μου τόν μανδύα και τό κιώ-
τι με τά κομμάτια...

— Τα κομμάτια; Ποιά κομμάτια; ρώτησε
κι' άπορία ο Τρουζίλλος.

— Τό έμπρόσθιο μου, διάβολε. Θα τό πά-
ρω μαζί μου, για να τό δώσω στη δόνα Δο-
λόρα, μήπως θέληση ν' άγοράσῃ τίποτε.

— 'Αχ, κύριε χρυσόψω, δεν λημονάτε τό
έμπρόσιό σας έλέμω. Μά ξεχνάτε ότι όπως σας
δήλωσα, τη δόνα Δολόρα δεν πρόκειται να τη
δείτε!

— Λυπούμαι 'γι' αυτό. 'Αλλά δεν πρόκειται
να κουρασθῇ άν τ' φορτωθῇ ο Λαντρώ.

— Είμαι έτοιμος! φώναξε ο Λαντρώ χώνον-
τας τό καπέλλο του ως τά φρύδια.

— 'Αδύνατον. 'Ο κύριος δεν μπορεί να έρθῃ
μαζί μας, είπε ο Τρουζίλλος.

— 'Απατάται. Κραύνασε ο Λαντρώ. 'Εγώ
δεν άποχωρίζομαι ποτέ τόν άφέντη μου.

— Δεν πεiráζει, είπε ο κόμης. 'Ας έρθῃ ο
έπιστάτης μου κι' άς περιμένῃ στην πύλη τού
πυργού ως πού να βγούμε!

— Τότε συμφωνώ, άς έρθῃ...

— Άμέσως κατόπι ο Τρουζίλλος διάταξε τό
Γουέζ να κλείσῃ τό πανδοχείο κι' έξήγαλε τούς
ξένους από μία μικρή πόρτα από πίσω.

— Ξέκριναν κι' οι τρεις μέσα στό σκοτάδι.

— 'Ο Λαντρώ έχοντας πάντα τό χέρι στη λαθή
του έίφους του έβρινε έπίτηδες ένα βήμα πίσω
από τόν κύριο του μη έχοντας έμπιστοσύνη
στον ύπουλο Τρουζίλλο.

— Προχώρησαν άρκετά κι' έξαφνα ο Τρουζί-
λλος άντικρύζοντας τόν πυργό, τόν έδειξε στον
κόμητα.

— 'Ηταν ένα μεσαιωνικό κτίριο χτισμένο πάνω
σ' ένα άπόκρημνο βουνό, σκοτεινό, με τείχη,
πυργούς και πολέμους.

— 'Όταν έφτασαν εκεί η ώρα ήταν έννέα. 'Ο
κόμης άντίκρυσε τη σιδερένια πύλη τού πυρ-
γου και τόν κατέλασε άγωνία. Δεν φοβόταν
για τη ζωή του, αλλά καταλάβαινε

στηκε ότι κάτι όποιο συμβαίνει. Γύρισε και τσούφιασε στον κόμητα και του είπε: — Βισαθήτε λοιπόν. Δεν είναι κατάλληλος ό τόπος εδώ για περισσότερες συζητήσεις. Δώστε τα χρήματα στη βαφτιστική σας. Πρέπει να φύγουμε άμέσως.

— Τί λες, φίλε μου; Είπε ή πιό κατάλληλη στιγμή να σε συμπληρώσω με τη γυναίκα σου. Περιμένα λίγο, καλέ μου φίλε.

Ο Τρουξίλλος ήταν άησυχος. Ύποψιαζόταν. Ωστόσο παραμέρισε λίγο αφήνοντας ελεύθερη τη Στεφανία να μιλήσει με τόν νουνό της.

Η Στεφανία ήξερε την Όλλανδική γλώσσα. Κι έτσι βρήκε την ευκαιρία να ψιθυρίσει στον κόμητα:

— Για τ' όνομα του Θεού μιλάτε μου όλα λανθικά. Και έξηγηθήτε γρήγορα, γρήγορα. Έδώ μέσα κινδυνεύετε.

Ο Τρουξίλλος πλησίασε πάλι τόν κόμητα και του είπε:

— Μην άρνείτε λοιπόν. Άν έργονταν άδελφανα ό άφέντης μου θα μάς σκότωνε και τους τρείς μας. Μιλάτε λανθικά. Θα κινήσει την ύποψια τών ύπηρετών με τη γλώσσα που μιλάτε.

Επενέθη τώρα ή Στεφανία. Και με γλυκό ύφος είπε στο σύζυγό της:

— Άρρησε μας, Τρουξίλλε, να μιλήσουμε. Έγουμε τόσα να πούμε. Έχω τόσα χρόνια να μιλήσω με τη μητρική μου γλώσσα!

Ακούοντας ό Τρουξίλλος τη γυναίκα του να του μιλά με γλυκιά φωνή, θέλησε να τρέξει και να την άγκαλιάσει. Μά έσφαινα αντίκρισε τόν κόμητα και ταραχώθηκε. Κάτω από τις μπουνιές και την περρούκα του διέκρινε τα νεανικά χαρακτηριστικά του κόμητος και τόν έπιασε λίσσα.

Ο κόμης μ' προσέχοντας τις ύποπτες ματιές του Τρουξίλλου έξακολούθησε να συζητά με τη Στεφανία.

— Απόψε, μικρή μου, της είπε, θα συμπληωθείς με τόν άνδρα σου κι αύριο τόν βράδυ θα ζητήσεις να τόν έπισκεφθείς. Όταν θα πάρες τόν άδελφό σου ή άλλάξης ρούχα με την κυρία σου κι εσύ θα κλειστής στην κμαρή της ενώ εκείνη προσάνας τα ρούχα σου και κρύβοντας τόν πρόσωπο μ' ένα πέπλο θα φύγεις απ' τόν πύργο.

— Δεν θα μού έπιτρέψουν να βγω έξω, άγαπητέ μου νουνέ. Φοβούνται τα πάντα και τούς πάντας εδώ μέσα. Ένας μόνος τρόπος υπάρχει.

— Ποιός;

— Τό παράθυρο της δόνας εινε προς τόν δρόμο. Τα κάγκελλα εινε πρό καιρού λιμαρισμένα.

— Άλήθεια; Και ποιός τόν έκαμε αυτό;

— Εγώ.

— Η έρεας, άγαπητή μου, ότι ζω... Περιμένας πώς θα γυρίκα πώς;

— Όχι, κύριέ μου, ποτέ δεν μού είχε περάσει κάτι τέτοιο από τόν μυαλό. Άλλά τόν είχα πάρει άπόφασι μιά σκεπτική νύχτα να φυγαδεύσω από την κόλασι αυτή τη δυστυχισμένη την κυρία μου. Θα φεγαίμε για ένα μοναστήρι. Σ' ένα τέτοιο άστυλό ό δόν Διάς δεν θα είχε τη δύναμι να μη και να την πάρει πίσω. Δυστυχώς όμως ή κυρία μου άρνήθηκε να φύγει. Σας φαίνεται νεκρά από τιά μέρα μού ήλθωσε:

— Άλλοίμονο άγαπητή μου Στεφανία, δεν μπορώ να ζωω πιά χωρίς τόν κόμητα... Μού εινε αδιάφορο άν θα πεθάνω εδώ ή στο μοναστήρι. Όσο για τη συμφορά τού γάμου που με περιμένει, έχω κανονίσει τα πάντα...

— Τί φρίκη!... Άνακάλυψα ότι ή κυρία μου είχε πάρει τήν άπόφασι να δηλητηριασθή, συνέχισε ή Στεφανία, κι έτσι ό άπαίσιος αυτός γάμος δεν θα γινόταν.

Ο κόμης έννοιωσε ακούγοντας τα λόγια της άπερίγραπτη άπελπισία.

— Δεν πρέπει ν' άνησυχίτε πιά, κύριέ μου, τού είπε ή νέα. Αυτός ό κίνδυνος δεν ύπάρχει πιά. Και τώρα μ'ν άρνηγορείτε γιατί κινδυνεύετε. Ακούστε με προσεκτικά: Αύριο βράδυ πάρτε δυο γερά άλογα και μιά μετάξινη άνεμόσκαλα και έλάτε κάτω από τιά παράθυρά μας.

— Καλή μου, Στεφανία, εσύ δεν θα μάς ακολουθήσεις;

— Όχι, απάντησε ή νέα. Έχω αυτό τόν κτήν τόν άνδρα μου που πρέπει να τόν κάω άνθρωπο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Κυρίες και Κύριοι,

Στόν τόπο μας τόν καιρό της κατοχής κυλοφόρησαν πολλές μάσκες κουβαριστρώ και τώρα τελευταία ήλθαν από τόν έξωτερικό διάφορες άλλες, καμιά όμως ούτε ντόπια, ούτε ευρωπαϊκή δεν συγκρίνεται σε ποιότητα και άντοχή με τις φημισμένες κουβαριστρές «ΠΡΙΟΝΙ» που είναι έφάμιλλες τών προπολεμικών ευρωπαϊκών.

Ρωτήστε τόν ράπτην και κοβίστρά σας, που άσφαλώς τη χρησιμοποιούν, γιατί με την ειδικότητα τους ξέρουν να διαλέγουν.

Δοκιμάστε την κουβαρίστρα «ΠΡΙΟΝΙ» και θα μείνετε ένθουσιασμένοι.

ΚΑΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

— Παιδί μου, ποτέ σου δεν μ' άκουσε! Έχει και πάσσο τόν παικνίδι!...

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

48

49

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΉΝΚΑΣ

Η τραγωδία του όρου Χουασκάρην

Οι θησαυροί τών Ήνκας αποτελούσαν έως προχθές ακόμη ένα νοπευτικό παραμύθι, που ήλεκτριζε τη φαντασία πολλών ανθρώπων, αλλά που κανείς ίσως δεν πίστευε πώς ύπάρχουν πραγματικά.

Άλλ' ή ύπαρξίς των βεβαιώθηκε τελευταία μ' έναν τρόπο άπίστευτα τραγικό. Η άποκάλυψι αυτή γένισε με έλπίδες, αλλά και τρούμο επίσης τούς κατοίκους του Περού. Γιατί όσο εινε βέβαιο πώς οι θησαυροί αυτοί ύπάρχουν, άλλο τόσο εινε βέβαιο πώς οι παλιοί θεοί τών Ήνκας άγρυπνούν για τή φυλαξί των.

Η άνατοχιστική Ιστορία που θα σας άφηνήσουμε, άρχισε ποιν από ένα περιόπου χρόνο.

Μιά έκατα του περασμένου Φεβρουαρίου πέντε έυλοκόπη από τόν Κοτοπάξ περιπλανήθηκαν στα άγρια δάση του Χουασκάρην κι έπειδή δεν μπορούσαν να βρούν τόν δικόμο τους άποφάσισαν να διανυκτερεύσουν μέσα σε μιά σπηλιά.

Όταν έξπνησαν, τόν άλλο πρωί, είδαν έκπληκτοι ότι βρισκόνταν στην είσοδο ενός παμπάλαιου ναού, που φαίνονταν να χάνεται μέσα στο έδαφος. Όλόγωνα ύψωνόνταν πελώρια δένδρα και ή βλάστησις ήταν τόσο πυκνή, που, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατόρθωσαν να ξεχωρίσουν την άκριβή διεύθυνσι που άκολουθούσε ό ύπννεος ναός ούτε να προσδιορίσουν τις διαστάσεις του.

Άρχισαν τότε να κόβουν αυτά τα δένδρα και ν' άπελευθερώνουν τόν έδαφος από τούς πυκνούς δάμνους που τόν σκέπαζαν.

Σέ λίγο, διέκριναν δύο ή τρείς κολώνες αυτού του ναού, που προεξείχαν λίγο από τόν έδαφος. Άλλ' όταν θέλησαν να ξερευνήσουν τόν μεταξύ των διάστηνα, βρέθηκαν έμπρός σ' ένα τοίχο που ήταν καμωμένος από μεγάλους γρανιτένιους όγκόλιθους.

Οι πέντε έυλοκόπη κατάλαβαν τότε ότι δεν θα κατόρθωναν ποτέ να φθάσουν στο έσωτερικό του ναού κι άποφάσισαν να εαυαγυρίσουν στο Κοτοπάξ, για να προμηθευθούν τα άπαραίτητα εργαλεία και να ζητήσουν τη συνδρομή και άλλων συμπολιτών τους.

Σέ λίγο, είχε σχηματισθή όλόκληρο έκστρατευτικό σώμα. Οι χουαθόρη συνωδεύοντο από υπαγκικούς κι' έογάτες διαφόρων ειδικοτήτων και είχαν έξοδισθή με άσθονα τρόφιμα, σκηνές και όλα τα εργαλεία που θα μπορούσαν να τούς χρειασθούν για να φέρουν σε άισιο πέρας την προσπάθειά τους.

Οι έογασίες άρχισαν τότε με σύστημα και μέθοδο. Καί, έπειτα από την άποψίλωσι μιάς μεγάλης περιοχής, άνεκαλύφθη τέλος μιά σχισμή μέσα στο βράχο, που φαίνονταν να οδηγεί στο έσωτερικό του ναού.

Τοείς έργατές κατόρθωσαν να γυθουν μέσα σ' αυτή τη σχισμή και όταν βήκαν

από εκεί άνεκόνισαν πώς είχαν βρεθή μέσα σ' έναν πελώριο ναό, που άστραφε από τόν χρυσάφι και τούς πολυτίμους λίθους. Μιά διπλή σειρά από όλόγωνα άγάλματα θεών χανόνταν στο βάθος.

Οι τρείς έογάτες έαυαγυρίζοντας έξω έφεραν μαζί τους μερικές χουές πλάκες και ένα είδος παντατίφ με πολύτιμα πετάρδια που ένας απ' αυτούς είχε άποσπάσει από τόν λαμό ενός άγάλματος.

Σκέφθηκαν τότε ότι θα έπρεπε να διανοήσουν περισσότερο αυτή τη σχισμή, για να μπορούσαν να είσχωρήσουν άνετα στο έσωτερικό του ναού.

Πραγματικά, τοποθέτησαν μιά δυναμίτιδα, άλλ' όταν ήρθε ή στιγμή της έκρήξεως, ήταν σαν να είχε ξεσκηθή όλόκληρο τόν βουνό. Τεράστια κομμάτια βράχων έκσφενδονίσθηκαν προς όλες τις διευθύνσεις και όλη ή έκτασις όλόγωνα σκεπάσθηκε από συντρίμια.

Κάτω απ' αυτά τάφκαν έξήντα τέσσερες από τούς χουαθόρες. Δηλαδή όλοι έκτός από δύο, που ήταν οι μόνοι διασωθέντες.

Οι δύο αυτοί, πανικόβλητοι, άρχισαν να τρέχουν για ν' άπομακυνθούν και κατόρθωσαν, έπειτα από πολλές περιπέτειες, να φθάσουν στο Κοτοπάξ, όπου διηγήθηκαν την τραγική τύχη τών συντρόφων των.

Η δίψα του χρυσού εινε όμως ίσχυρότερη από τόν φόβο. Έπειτα από λίγο καιρό, οι δυο αυτοί άνθρωποι ώργάνωσαν μιά καινούργια άποστολή, που, αυτή τη φορά, ήταν πολύ καλύτερα έξοδισμένη από την προηγούμενη.

Άλλά την ημέρα που έπορεύετο να ξεκινήσουν για τόν όρος Χουασκάρην, έξηνησαν έξφνικά και οι δυο τυφλοί. Είχαν χάσει μέσα στη νύχτα τόν φως τους.

Έτσι, ή καινούργια άποστολή ματαιώθηκε.

Η τύφλωσις των δυο αυτών ανθρώπων παραμένει μυστήριό για τούς γιατρούς που τούς έζητησαν. Οι έξηνησεις που δίδονται γι' αυτήν εινε τρείς: Η ότι έπαθαν ένα είδος αούποδολής στη σκέψη ότι ή αντίκριζαν και πάλι τόν μυστηριώδη ναό, όπου οι σύντροφοί των είχαν βρή ένα τόσο τραγικό θάνατο. Η ότι οι Έρυθροδέρμιοι που ζούν μέσα στα παρθένα δάση του Χουασκάρην κατόρθωσαν να είσχωρήσουν μέσα στις καλύβες τους και τούς έορείαν μέσα στην τροφή τους κάποιο από τα περιόφια δηλητηρία τους, που τούς έκαμε να χάσουν την όρασή τους. Η, τέλος, ότι οι υαγοί των Έρυθροδέρμιων, που εινε γνωστή ή δύναμις των, κατόρθωσαν με κάποιο σατανικό μέσον να τούς τυφλώσουν.

Τό βέβαιο, πάντως, εινε ότι οι θησαυροί τών Ήνκας προκαλούν τώρα ένα δεισιδαίμονα φόβο μεταξύ τών κατοίκων του Περού και κανείς δεν σκέπτεται να τούς άναζητήσει.

Αντίθετα με τούς Περουβιανούς, όμως, όμιλοι τυχοδιωκτών από διάφορα μέρη της Άμερικής, άρχισαν να συρρέουν στο Κοτοπάξ, και έτοιμάζονται να έξερευήσουν την έρογμένη άνοιξι για να έξιχνιάσουν τόν μυστικό που κρύβουν τα σπλάχνα του μυστηριώδους Χουασκάρην.

ΧΕΝΡΥ ΣΥΛΒΑΙΝ

Η έκκλησία και τα τυχερά παιχνίδια

Οι ίπποδρόμιες και τα τυχερά παιχνίδια δεν φορολογούνται στην Άγγλία. Γιατί στη φορολογία τών εινε αντίθετη ή...

Έκκλησία.

Τελευταία άκούη, ό καγκελάριος του άγγλικού θησαυροφυλακίου θέλησε να έπεκτείνη τη φορολογία στις ίπποδρόμιες, τις κυνοδρόμιες κτλ.

Άλλ' ή Έκκλησία αντίαχθηκε και πάλι μ' όλη της τη δύναμι. Η φορολογία ένογς τυχερού παιχνιδιού, παρατηρούν οι Άγγλοι κληρικοί, σημαίνει την άναγκωρίσιν του. Και ή άναγκωρίσις εινε ένας τρόπος έξοδισμους. Εινε προτιμώτερο, λοιπόν, να κλείνουμε τα μάτια...

50

51

52

53

54

55

56

57

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Πρωτότυποι μέθοδοι και μέσα

Οι άνθρωποι εινε περήφανοι για τις προόδους των στο πεδίο της ιατρικής, που τούς έπιτρέπουν ν' αντιμετώπιζουν άποτελεσματικά και να καταπολεμούν τις διάφορες άσθενείες. Άλλά και τα ζώα έχουν επίσης τις δικές τους θεραπευτικές μεθόδους, που, σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, εινε όμοιες με τις δικές μας. Γνωρίζουν π.χ. τα καθαρτικά, τις άφροδιζείες, την ευεργετική επίδρασι της ήλιοθεραπείας, τών λουτρών, της αούστησης διαίτης κτλ.

Μεταξύ τών πιο περιέργων έννοιων της θαλάσσης εινε τα καλούμενα «Ίπταμενα ψάρια», που εινε έφωδισμένα με πλατύτητα πτερύγια, σαν στερνά και βγαίνουν συχνά, ιδίως όταν εινε ήλιος, έξω από τόν νερό, για να πετάξουν σ' άποστασι πολλών δεκάδων μέτρων.

Ο φυσιοδίφης Ζοζέφ Ντελμύν ύποστηρίζει, λοιπόν, ότι χωρίς αυτά τα πτερύγια, που τούς έπιτρέπουν να πετούν έξω από τόν νερό, τα «Ίπταμενα ψάρια» θα είχαν εξαφανισθή από κοινό.

Οι παρατηρήσεις που έκαμε στις άκτές της Κούβας, της Ιαμαϊκής και σ' όλη τη θαλάσσια τών Καραϊβών, γράφει, μού έπείρεσαν να συμπεράνω ότι τα «Ίπταμενα ψάρια» πετούν έξω από τόν νερό γιατί πάσχουν από ένα δερματικό νόσημα και θέλουν να τόν θεραπεύσουν, έκθέτοντας τόν σώμα τους στην ευεργετική επίδρασι τών ακτίνων του ήλιου.

Ο Ντελμύν κατόρθωσε να πιάσει πολλά απ' αυτά τα ψάρια που τόν σώμα τους ήταν άπολεπόμενα σε διάφορα σημεία. Τα χύρισε, λοιπόν, σε δύο ομάδες και έβαλε τη μιά απ' αυτές μέσα σε μιά δεξαμενή, που λούζονταν από την ήμερα στον ήλιο και την δεύτερη σε μιά άλλη, όπου οι ήλιοσκιές άκτίνες δεν έφθαναν ποτέ.

Τα ψάρια της πρώτης δεξαμενής ηπδόσαν διαρκώς έξω από τόν νερό και πετούσαν χαρούμενα προς όλες τις διευθύνσεις. Τα άλλα έθνησαν μάλιστα μερικές στιγμές κι' εξαφανίζονταν άμέσως κάτω από τόν νερό.

Έπειτα από λίγον καιρό, τα ψάρια της πρώτης δεξαμενής είχαν γεμίσει με λέπια σ' όλο τους τόν σώμα και είχαν θεραπευθί άπολύτως. Αντίθετα, τα ψάρια της δεύτερης δεξαμενής είχαν χάσει όλόκληρα σκεδόν τα λέπια τους και ήταν πανερύ πώς ύπέφεραν πολύ απ' αυτό.

Concombrine

Έρεας προσώπου από κυμν

Άγκουριού

Δι' όλες τας έπιδευοίδας

Régénérateur

Όπ' άριθ. 222.495

Λοσιών καλλιών ποδές έπανατοσόν του φυσικού γούστου

Φαρμακείον ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

Κάμινγος 8

Τηλέφ. 25-892

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά - Μεταδοτικά Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Άδερφ. 11α. 6-8 μ.μ.

Τηλ. 53-807

58

59

60

61

62

Ο Ντελμύν άλλαξε τότε τα ψάρια μέσα στις δύο δεξαμενές. Σε λίγο, τα νύχια ψάρια, που βρισκόντουσαν τώρα μακριά από τόν ήλιο είχαν άρχει να χάνουν τα λέπια τους, ενώ αντίθετα τα άλλα άρχισαν σιγά - σιγά να τ' άναγκούν.

Ο ίδιος φυσιοδίφης άναφέρει τόν έξης για τούς όναγρους (ζεβρούς). Όταν συμβεί ένας απ' αυτούς να προσβληθή από ψώρα, άποχωρίζεται άμέσως από τόν υπόλοιπο κοπάδι και προχωρεί μόνος τόν ως πού ν' άνακαλύψη μιά λίμνη ή ένα τέλειμα. Άρχίζει τότε μιά συστηματική θεραπεία, που συνίσταται στα έξης: Τρώει έλαχιστά και κάποτε μάλιστα νηστεύει όλόκληρες ήμέρες. Μάλιστα άνατε�η ό ήλιος τρέχει άμέσως να κωθή μέσα στο νερό κυλιέται πάνω στην λάσπη του βυθού και μένει εκεί ως τόν βράδυ άφήνοντας μόνο τόν κεφάλι του έξω. Τή νύχτα ζαπλώνεται σ' ένα μέρος με μάλκο χορτάρι και μένει εκεί σ' άπόλυτη άκίνησι ως τα ημερώματα της άλλης ήμέρας.

Η αούστη αυτή διαίτα, τα λουτρά και ή άνάπαυσις τών θεραπευμένων πολύ γρήγορα άπο τόν νόσημά του. Όταν βεβαιωθεί, τέλος, ότι εινε τελείως καλά, ξεκινάει με χαρούμενα πηδάματα για να συναντήση τούς συντρόφους του.

Προκειμένου για άλλες δερματικές παθήσεις, οι όναγροι καταφεύγουν στην άφροδιζή. Βρισκουν ένα άκανθώδη θάμνο, τόν ρίχνουν κάτω με τα πόδια τους κι' άρχίζουν να κυλιούνται πάνω τόν ως πού τόν σώμα τους να πλημμυρίση από αίμα.

Τρέχουν έπειτα σαν δαιμονιμένοι δεξιά κι' άριστερά, για να κάνουν άφθονώτερη την αιμορραγία. Στο τέλος, παίρνουν ένα λουτρό στα νερά μιάς λίμνης ή ενός ποταμού, για να καθαρισθούν και να τώσουν τις δυνάμεις τους. Άν δεν θεραπευθούν με την πρώτη αυτή άφροδιζή, κάνουν δεύτερη και τρίτη έπειτα από μερικές ήμέρες.

Ο δόκτωρ Μπάρρετ παρατήρησε ότι τα άγκάθια πάνω στα όποια κυλιούνται οι άρρωστοί όναγροι έχουν μήκος 2 - 4 έκατοστήρια του μέτρου.

Οι ίπποπόταμοι, οι βούβαλοι, οι όρκάδες και πολλά άλλα ζώα της άφρικανικής ζούγκλας έχουν βρή ένα θαμνίσιο δερματολόγο σ' ένα μικρό πιννό, τήν καλούμενη βουάνο. Τόν πιννό αυτό εινε πάνω, τότε ευπρόσδεκτο από τα ζώα που έχουν στο σώμα τους διάφορα παράσιτα ή που φιλοξενούν πάνω στο δέρμα τους στρατίες από τα καλούμενα τσιμπούρια.

Η βουάνογος τα άνακαλύπτει παντού και τα έξολοθρεύει ταχύτατα. Άξιοσημείωτο εινε επίσης ότι όταν θέλει ν' άποθεσ' ό τ' αύνα της διαλέγει ένα ζώον που να εινε γεμάτο από τσιμπούρια. Έτσι ζέρει ότι τα νεογνά της θα βρούν άμέσως τροφή και θα έξασκηθούν από την πρώτη στιγμή στο ρόλο για τόν όποιον τα έχει προσέξει ή φύσις.

Πρέπει να σημειωθεί, όμως, ότι και τα τσιμπούρια παίζουν ένα σπουδαίο ρόλο στην προφύλαξι από διάφορες άσθενείες, όπως εινε τόν έκτεμα, ύρισμένοι όγκοι του δερματος κτλ. Γιατί έξολοθρεύον τα μικρόβια που προκαλούν αυτές τις άσθενείες και προλαμβάνουν την έκδήλωσι τους ή θεραπεύουν ταχύτατα όταν εινε άουον έκδηλωθ.

Η θεραπευτική των ζώων μελετάται σήμερα με μεγάλη προσοχή από είδικό Ινστιτούτο του πανεπιστημίου της Οκλαχάμα. Οι έπιστήμονες έχουν τή γνώμη ότι ή ιατρική θα έχη να ώφεληθή πολύ απ' αυτή τη μελέτη, που εινε πιθανόν ότι θα μάς δώση νέες μεθόδους θεραπείας και...

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

Η ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ

Τήν παραμονή της Πρωτοχρονιάς έπήγα κατά τόν βοαδάκι — όπως κάθε χρόνο — στο σπίτι του φίλου μου του Ντυπών για να τόν πάω να πάμε στη λέσχη να παίξουμε. Κανένας από τούς δυο μας δεν είχε τόν πάθος του καρτιού, αλλά αυτή την ήμερα, για τόν καλό του χρόνου, θα δοκιμάζαμε την τύχη μας.

Μόλις όμως άνοιξε ή πόρτα κι' έμπηκα στο σπίτι του φίλου μου, με ύποδέχθηκε ένας τρομερός καταιγισμός από βοισιές κι' άσυνάφιστα λόγια.

— Ήθεες να ζητήσεις τόν άνδρα μου; φώναζε έξαλλη κι' άναμαλλιασμένη σαν μαινίδα ή γυναίκα του φίλου μου. Αυτόν τόν πρόστυχο, τόν άτιμο, τόν παληάνθρωπο, τόν...

— Μά, άγαπητή μου κυρία, τήν διέκοψα, πώς υπορείτε να λέτε τέτοια πράματα για τόν άνδρα σας που εινε ή καλύτερη πλάσι σουζύου που έχω γνωρίσει;

— Η καλύτερη πλάσι σουζύου, έτσι έ; ούλαξε ή σύζυγος που τόν στόμα της έδούλευε γρηγορώτερα κι' από σάιτα σαπτοηρώνας. Αυτός ό έγκυλος, ό παραλυσμένος, ό γυναίκα, ό κοστάκις, αυτός ό έξώλης και προσώλης, αυτό τόν τρέσο της κολάσεως, αυτό τόν καμμένο κορμί!...

— Μά, γιατί τα λέτε όλα αυτά; ούπηση.

— Γιατί, γιατί... Γιατί...

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

πέντε ακριβώς ημερών...
—Και πήγατε στην γκαρσονιέρα του;

—Όχι δεν πήγα ακόμα. Τώρα ετοιμάζομαι να πάω... 'Αφού να βουρτάσω για να τον πιάσω στα πράσα. Πρωτογονιότητα να με συγχίση ο αθλιός!... 'Αν θέλετε μάλιστα πάμε μαζί για να πειστήτε... Θα μου χορηγιούσατε μάλιστα και για μαστούρα... Θα δώσω... Θα τον πιάσω επ' αυτοφώρου... Και άμέσως αύριο θα ζητήσω και διαζύγιο, για να του σπάσω την καρδιά...
Χορηγούσατε δέκα λεπτά για να φτάσουμε στο μέρος όπου ήταν η «γκαρσονιέρα». 'Η σύζυγος ρώτησε το θωροκό της δέκα λεπτά αν κατοικούσε εκεί κάποιος ονόματι Ντυπόν. 'Ο θωροκό απάντησε: ναι, και πρόσθεσε ότι τη στιγμή αυτή ήταν στο σπίτι ο κ. Ντυπόν. 'Ανεβήκαμε τέσσερα - τέσσερα τα σκαλιά, ντυθήκαμε σε μια πόρτα κι' ήθε ο ίδιος ο Ντυπόν και μετά άνοιξε... Κρατούσε στο δεξί χέρι ένα βιβλίο και στο αριστερό μια τεραστιά πιπτα από ποσέλερ.

—Θέε μου! φώναξε μολις αντίκρισε τη γυναίκα του. Κι' εδώ ακόμα με βόηκες!...
—'Αυ' τι νούμερ! παλάνθρωπε πως δεν θα σε βρά! Βουρτήθηκε η σύζυγος του, ενώ εισωμόυσε μέσα στο διαμέρισμα σαν άνεμοστρόβιλος κι' άρχισε να ψάχνει σαν δαιμονισμένη υψώς βοή καμιά φιλενάδα του άντρός της...
Κάτι που ενδιαφέρει τις γυναίκες

Η γυναίκα που κατέχει την χρήση και απαράτητη γι' αυτήν τέχνη της κοπτικής και ραπτικής σε ώρα ανάγκης θα μεταχειριστή την τέχνη αυτή και για βιοποριστικό επάγγελμα.

Ο μεγάλος αριθμός των τελειοφοίτων μας, που διατηρούν σήμερον ατομικά των επιχειρήσεων, έγγυαται την τελειοποίησή σας.

Αθήνα: Περικλέους 44, Τηλ. 26-391.
Πειραιάς: Ζωσιμαδών 23α και 23β.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Οδός Πιπινού 38 - Τηλ. 85-089
10-1 και 4-7

NEALSON
Το κραγιόν χαλάρων
ΠΟΥ ΣΑΣ ΧΑΡΙΖΕΙ ΠΛΟΥΣΙΟΝ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΗΨΥΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΒΡΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΕΙΡΗ
ΜΗ ΑΝΕΛΙΝΗΤΕ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ NEALSON
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΦΥΣΙΑ
Τηλ. Γεν. Αντ. 62-174

NEALSON
Το κραγιόν χαλάρων
ΠΟΥ ΣΑΣ ΧΑΡΙΖΕΙ ΠΛΟΥΣΙΟΝ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΗΨΥΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΒΡΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΕΙΡΗ
ΜΗ ΑΝΕΛΙΝΗΤΕ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ NEALSON
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΦΥΣΙΑ
Τηλ. Γεν. Αντ. 62-174

—'Ωστε έτσι έ; Εξακολουθούσε να βουρτάει ενώ συνεχώς συνέχιζε την έρευνά της. Μούθελος και γκαρσονιέρα!... Δεν ντρέπεσαι χρονιά-α μέρα!...

—Τι γκαρσονιέρα... και πράσιν' άλλα υού λέε; φώναξε ο δυστυχιμένος. 'Απλούστατα: ζήτησα κι' ενώ να περάσω μια Πρωτογονιότητα με τα βιβλία μου, την ησυχία μου, ή-πως κι' αλλάξη επί τέλους το γούρι... Κάθε Πρωτογονιότητα αρχίζουμε με τη γκαρσονιέρα... 'Επειτα όλος ο χρόνος πάει ανάποδα... Γρουσουζιά, άπάνω στη γρουσουζιά... Είπα λοιπόν κι' εγώ: Πού να πάω αυτή την ημέρα να ησυχάσουν λίγο τ' αυτιά μου; Να πάω η θεομηνία της γλώσσας σου; Να σταματήση η γκαρσονιέρα ή-πως αλλάξη επί τέλους το γούρι; Και νοίκισα αυτό το σπίτι για να κάνω ήσυχος Πρωτογονιότητα, μακριά σου. 'Αλλά πού τύχη; Κι' η τύχη βλέπεις, είναι κι' αυτή σαν όλα τα βωμοθήλεια. Σ' αποφεύγει όταν τη ζητάς... Και σε κυνηγάει όταν δεν την θέλεις... Καλω-ορα σαν και σένα! Και να πού με βόηκες!... Κατάρα!...

Η σύζυγος κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες φωνάζοντας:

—'Εννοια σου και θα την αποκτήσης την ησυχία σου. 'Αύριο πρωί - πρωί θα ζητήσω διαζύγιο!

Εγώ έπληρα τον Ντυπόν και πήγαμε στη Λέσχη. Και — πόσα άπίστευτο — ο Ντυπόν για πρώτη φορά στη ζωή του κέρδισε.

—Είπε πολύ φυσικό, μου εί-πε τσεπώνοντας τα κέρδη του. Τίναξα, επί τέλους, από πάνω μου τη γρουσουζιά της στριγγλας της γυναίκας μου!...

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ
Ο τυφλός κελυμήςτης

Σε απόστασι 22 μιλίων απ' τις ακτές της Καλιφόρνιας, υπάρχει ένα νησί, που χωρίζεται απ' την ξηρά μ' ένα στενό που διατρέχεται από επικίνδυνη θαλάσσια ρεύματα. Τρεις αθληταί έχουν κατορθώσει ως τώρα να διαδούν κολυμπώντας το στενό αυτό. Τελευταίως, επέτυχε το ίδιο κατορθώμα κι' ένας τέταρτος ένας τυφλός ίθαγενής των νήσων Χαβάι. Σ' όλη τη διαδρομή τον οδηγούσαν οι ήχοι της καμπάνας ενός μικρού πλοίου που τον συνόδευε. Στα δύο τρίτα του δρόμου, φάνηκε ότι έξασθενούσε, συγκέντρωσε όμως όλο του το θάρρος και κατάφερε να φτάση στην ξηρά, έπειτα από 23 ώρων κολύμπι.

Κουένλι - μοξέρ.
Όταν η υίς Μπέδεβλυ Μπόντεν ανέληφθη της... κο-υχητικής διαθέσεως ενός κουενλιού που ανέτρεφε στο σπίτι της κι' είχε την παρθένη ιδέα να του φορέση στα υπροστικά πόδια δυο μικροσκοπικά γάντια του μποξ, δεν φανταζόταν ότι θα βόρσκει το υπελά της μ' αυτό... Προάματι το κουενλί άνοιξε να δινή τέτοιες γερόες γροθίες στο σκυλάκι της, ώστε το έστρέλλανε! 'Η ιδιοκτησία του το χάρισε τότε στο Ζωολογικό Κήπο του Μιλγουόκι. 'Αλλά το κουενλί είχε αναπείσει τόσο το υπόδ, ώστε γρονθοκόπησε μια κατσίκα, έια πρόσβατο κι' ένα πύθκο! 'Εγινε έτσι ο τομός του Ζωολογικού κήπου, κι' η διεύθυνσις το έπέ-τρεψε στη υίς Μπόντεν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν. Ρ. Έντα θά: 'Ο συνεργάτης μας κ. Κ. Π. λυπείται διότι δεν ήμπορεί να ικανοποιήση την παράκλησίν σας. 'Η έφη-μέρις που σας ενδιαφέρει είναι η «Χέραντ-Τριμπίουν» της Ν. Υόρκης. Μ. α. ρ. ι. ν. Κ. α. ρ. ο. ν. 'Ο συνεργάτης μας δεν γνωρίζει δυστυχώς την διεύθυνσιν που του ζητήσατε. 'Ε λ λ η ν ο α μ ε ρ ι κ α ν ο ν — Έντα θά: 'Αν έχετε στενούς συγγενείς οι οποίοι θα σας αναλάβουν, να πραγματοποιήσετε το ταξίδι σας. Μικρά διευκολύνσεις γίνονται εις τους νεοαφικνουμένους της κατηγορίας σας. Πάντως διά περισσότερας πληροφορίας τηλεφωνήσατε εις τον συνεργάτην μας εις το σπίτι του. (8-10 π.μ.). 'Η διεύθυνσις του είναι εις τον κατάλογον. Θ. Γ. Σ τ α θ ό π ο υ λ ο ν. Έντα θά: Το σταυρόλεξό σας δεν ένεκρίθη. Οι δυο επαναλήψεις το χαλούν. Περιμένουμε κανένα άλλο καλλίτερο. Ζ. Β ο υ γ ι α τ ζ ή ν. Προσωπικά νη. Δράμας: Και το τρίτο σταυρόλεξό σας είναι καλό και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. 'Αλλά θ' άργηση λίγο, γιατί έχουμε πάρα πολλά. Μ. Α ζ α ρ ι δ ή ν. Θ ε σ ν ι κ ή ν: Το δεύτερο σταυρόλεξό σας δεν ένεκρίθη. Πιο μεγάλη προσοχή στην έκλογή των λέξεων. 'Αναγκάζο-μεθα να έχουμε πολλές απαιτήσεις, γιατί λαμβάνουμε πάρα πολλά σταυρόλεξα. Ειδικός συνεργάτης μας άσχολεται αποκλειστικώς με τον έλεγχο τους. Γ. Ι. Κ α λ α ν τ ζ ό π ο υ λ ο ν. Πάτρας: Το σταυρόλεξό σας (10)12)46) έχει μερικές δύσκολες λέξεις. Δεν ένεκρίθη. 'Α ν α σ τ α σ ι ο ν. Σ α β β α ι δ ή ν. Σ έ ρ ρ ας: Δυστυχώς δεν γνωρίζουμε περισσότερες λεπτομέρειες, ούτε τη διεύθυνσιν του αμερικανού επιστήμονος. Λυπούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Μπορείτε όμως να γράψετε στον 'Αμερικανικό 'Ερυθρό Σταυρόν. Γ. Κ. Δ α λ κ α φ ο υ κ ή ν. Κ α λ α μ ας: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. 'Η άκροστιχίδα σας «Κατίν» έχει δυο, τρεις καλούς στίχους, αλλά τι θέλετε να πτή με τη λέξη «γλυκοχόρα»; 'Εξακολουθήστε να διαβάετε έλληνες ποιητές. Μας ρωτάτε πως μπορείτε ν' αποκτήσετε φιλολογικό ψευδώνυμο. Σας πληροφορούμε ότι δεν χρειάζεται καμιά ειδική άδεια. Παρτε όποιο θέλετε! «Α ν ν έ τ α», Π ε ι ρ α ι α: Λυπούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Μπορείτε όμως να ζητήσετε πληροφορίες από το 'Υπουργείο των Στρατιωτικών. Γ. Μ α υ ρ ο σ κ ό τ η ν. Περίσσει: Το ρεπορτάζ αυτό δημοσιεύεται κάθε ημέρα στις έφημερίδες. 'Αργότερα όμως είναι πιθανόν να εγκαινιάσωμε κι' έμεις μια ειδική στήλη. «Τ α κ τ ι κ ό ν α ν α γ ν ω σ τ η ν»: Δεν γνωρίζουμε αυτές τις διευθύνσεις. Λυπούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Μ. Τ ρ ι α ν τ α φ υ λ λ ο υ. 'Αταλάντη: 'Ο κόσμος μπορεί να έχη απαιτήσεις, αλλά λογικές και όχι παράλογες. Σεις ο ίδιος καταδικάσατε το ποιήμα σας, όταν μας γράψατε ότι σας άποκαλει άποστροφή. «Π α λ η ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι α Π. Μ.»: Έντα θά: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αγγλικού Προξενείου. Θ. Α. Κ α κ α λ η ν. Σιάτιστα, Κοζάνης: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και σας εύχουμε ταχέαν άνάρωσιν. Το σταυρόλεξό σας δεν ένεκρίθη. 'Εχει μερικές δύσκολες λέξεις. Είμεθα βέβαιοι πως μπορείτε να φτιάξετε ένα καλλίτερο. Και το περιμένουμε. Ν. Ζ α χ α ρ ι δ ή ν. Κ α θ α λ λ α ν: Ζητήστε πληροφορίες από τον 'Ελληνοαμερικανικό Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ άριθ. 6, 'Αθήνας. Γ. Μ α τ, Σ έ ρ ρ ας: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. Για το άλλο ζήτημα, λυπούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Ν. Κ α τ σ α ν η ν. Θεοιμήνη: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αμερικανικού Προξενείου. Γ. Χ. Θεοιμήνη: Καλό, αλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. 'Εξηγήσαμε πολλές φορές τους λόγους. Π έ τ ρ ο ν. Α γ α π η ν. 'Ελπίδα Λαοκρίδος: 'Οχι και τόσο καλό. Διαβάετε έλληνες πελο-γράφους. Μή βιάζεσθε να δημοσιεύσετε. 'Ε. Π ρ ι φ τ η ν. Κ έ ρ κ ο ρ α ν: Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Δεν δημοσιεύουμε, δυστυχώς, τέτοιες άγγελίες. Α. Π α ν ο υ ρ γ ι α ν. Έντα θά: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αμερικανικού Προξενείου. Α σ π α σ ι α ν Γ ι α τ ρ ά κ η: Το σταυρόλεξό σας όχι και τόσο καλό. Στείλτε μας κανένα καλλίτερο. Γ. Σ ω ρ ο κ ι α δ ή ν. Καλλιθέαν. Ευχαριστούμε. Δεν δημοσιεύομεν. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν. Ν. Κ ο ρ ο δ α λ λ ο ν: Για ποιά ρεπορτάζ πο-κείται και σε ποιά έφημερίδα δημοσιεύεται; 'Όσο για το άλλο ζήτημα, δεν γνωρίζομε τίποτε γι' αυτήν την εξάφανσιν.

Οι άκτινες Γ δημιουργούν κοκκινωμάλληδες

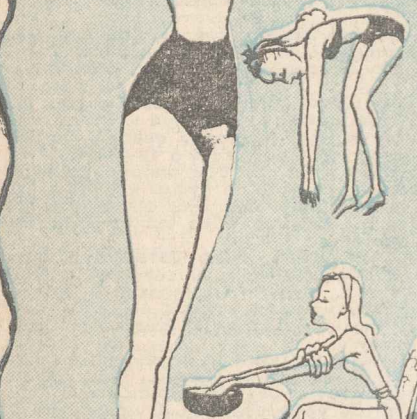
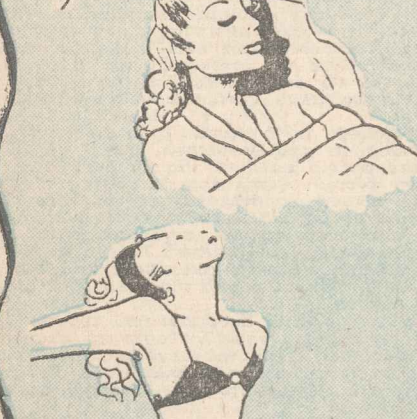
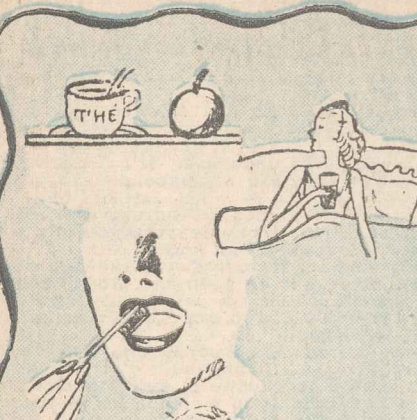
Ο διάσημος 'Αμερικανός βιολόγος Χέρμαν Μύλλερ (βραβείο Νόμπελ) είναι γνωστός προπάντων για τις έρευνές του σχετικά με την επίδρασι των άκτινων Γ στον ανθρώπινο οργανισμό. Πριν από πολλά χρόνια, είχε πειραματισθί με τις ίδιες άκτινες πάνω σε μύ-γες κι' είχε παρατηρήσει ριζικές μεταβολές του οργανισμού των. Σήμερα λοιπόν, που παράγονται άφθονοι και ισχυρότατες άκτινες Γ απ' τη διάσπασι του άτομου, ο καθηγητής Μύλλερ θεωρεί ως βέ-βαιον ότι θα ύποστη τέτοιες μεταβολές κι' ο οργανισμός του άν-θρώπου. Σημειώτεον ότι η επίδρασις των άκτινων αυτών δεν περιο-ρίζεται μόνον μέσα στα εργοστάσια άτομικής ενεργείας, αλλά έκ-τείνεται σε μεγάλη έκτασι γύρω τους. 'Επίσης τα διάφορα άπο-ρίσματα της παραγωγής τους περιέχουν ραδιενεργά στοιχεία, που εκπέμπουν κι' αυτά άκτινες Γ.

Αν οι άκτινες Γ πέσουν πάνω σ' ένα γεννητικό κύτταρο άν-δρικό ή γυναικείο, φέρνουν βαθιές αλλαγές στα συστατικά του, στα «χρωμοσώματα», που εκδηλώνονται στους κληρονομικούς χαρα-κτères των απογόνων. 'Αποτέλεσμα μίας τέτοιας αλλαγής θάνε, κατά τον καθηγητή Μύλλερ, η σημαντική αύξησις των παιδιών με κόκκινα μαλλιά!

Γενικώς, ο Μύλλερ πιστεύει ότι οι άκτινες θάχουν δυσμενή επί-δρασι στον ανθρώπινο οργανισμό. Συμβουλεύει δέ να στειωρωθών από τώρα όσοι Γαπωνέιοι επέζησαν απ' την καταστροφή της Χιό-σίμας, γιατί οι άπογόνοί τους θάνε μοιραίως ελαττωματικοί.

Αντιθέτως, άλλοι βιολόγοι είναι λιγώτερο άπαισιόδοξοι. Πι-στεύουν ότι, δίπλα στα όλεθρια άποτελέσματα τους, οι άκτινες Γ ήμπορεί να έχουν κι' άλλα, ευεργετικά, που θα εξουδετερώσουν σιγά σιγά τα πρώτα και θα επιτρέψουν τη δημιουργία «άτομικών υπεράν-θρώπων»!

Είναι πολύ ένωρίς ακόμη για να διατυπωθί μιά θετική γνώμη γι' αυτό το ζήτημα. Μόνον οι έρευνές κι' οι παρατηρήσεις που γί-νονται στο εργοστάσιο του 'Οκ Ριτζ κι' άλλου, θα δώσουν με τον καιρό την άπάντησι στα συνταρακτικά αυτά έρωτήματα.

Προετοιμασθίτε για το ΡΕΒΕΤΙΟΝ

Κάθε γυναίκα επιθυμεί να είναι εξαιρετικά όμορφη το βράδυ του «ρεβεγιόν» της Πρωτογονιότητας. Αλλά οι προετοιμασίες αυτές, που πρέπει να γάνη από το πρωί, ίσχυουν και για κάθε άλλη μεγάλη γιορτή, δεξίωσι ή επίσημο χορό.

ΤΟ ΣΥΝΠΝΗΜΑ: Παιρνετε ένα έλαφρό υπακτικό, που θα καθαρίση τα έντερα σας και θα έπανορθώση προκαταβολικά τις συνέπειες της βραδυνης πολυφαγίας. 'Αντι για πρώην προγευμα, παίρνετε μόνον ένα φρούτο κι' έλαφρό τσάι.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΟ: Το άλειψετε με λιπαρή κρέμα και το άφινετε έτοιμο επί 20 λεπτά. Βουτάτε τα μάτια σας σε τριανταφυλλάονερο.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ: Τα βουρτίζετε με σκόνη έλαφροπέτρας, που θα τους δώση εξαιρετική λαμψή.

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ: 'Αφού κουρασθήκατε όλο το άπνευμα για τα ψώνια σας, πρέπει τώρα να ξεκουράσετε επί μερικά λεπτά το σώμα σας και τα νεύρα σας, για το καλό της όμορφιάς σας. Ξοπλώνετε τελειώς οριζόντια, δίχως μαξιλάρι, με τα πόδια σας ψηλότερα από το κεφάλι και στο σκατάδι. Βάζετε πάνω στα βλεφαρά σας κομπρέσες με τριανταφυλλάονερο.

Η ΑΝΑΠΝΟΗ: Αν δεν διαθέτετε το τέταρτο της ώρας, που άπαιτεί η παραπάνω άπόλυτη ξεκούρασις, παίρνετε τουλάχιστον μερικές βαθιές άναπνοές έμπρος στο άνοιχτο παράθυρο. Σπώννετ τα χέρια σας τεντωμένα οριζόντια και προς τα πλάγια για την είσπνοή, ενώ λυγχνόνως άνασπώννεσθε στις ύψες των ποδιών. Μαζί με την είσπνοή, άφινετε να πσπ έμπρος ο κορμός σας.

ΕΓΓΑ ΤΡΙΨΙΜΟ: Βουτάτε μια πέτσεται σε κρύο νερό, κερνάτε όλο το σώμα σας μ' ούτην. 'Επειτα τρίβετε μ' ένα τριχίνο γάντι.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ: Τα βουτάτε επί 5 λεπτά της ώρας σε ζεστό λαδί. Τα πλένετε με χλιαρό νερό. Κάνετε ένα έλαφρό μασάζ με κρέμα, τα πονοράρετε έλαφρά και υαλιζέτε μ' επιμέλεια τα νύχια σας.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ: Τους κάνετε μασσάζ με τα δυο χέρια, με μια λιπαρή κρέμα, άνα-βαινοντας άπ' τα δάχτυλα προς τον άστροναλο. Τα πονοράρετε έπειτα με άφθονο τάλκ.

Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ: Αν σας πόνεσθ τα κεφαλι σας απ' τις σκατούρες του νοι, κοκυριού, κάνετε ένα καταπραυντικό μασσάζ του προσώπου. Κάθεσθε, με τους άγκωνες στήριγμένους σ' ένα τραπέζι, με τα μάτια κλειστά, και τρί-βετε επί πολύ τα μπλεγμένα σας με τις άκρες των δακτύλων, με κινήσεις κυ-κλικές από τα μάτια προς τα αυτιά.

ΜΑΚΙΓΙΑΖ: Κάνετε ένα έλαφρο μα-κιγιάζ, που πρέπει όμως να άνθεξη όλη τη βραδυά. 'Απλώνετε τη βασική κρέμα σας πάνω στο πρόσωπό σας, έλαφρά υ-γρο. Διαλένετε κόκκινο για τα μάγουλα τέτοιον τόνου ώστε ν' άντέχη στην έν-ταση λαμψή των ηλεκτρικών φωτών. Που-δράρεσθε άφθονα, με δυο στρώματα πούδρας. Σκουπίζετε το πλεόνασμα της πούδρας με μια μαλακή βούρτσά. Βά-φετε προσεκτικά τα χείλη σας, με χρώ-μα φυσικό ρούζ, κατά προτίμησιν δέ μ' ένα πιναλάκι για να γίνη πιο κανονικό. Βουρτίζετε τα φρύδια σας, κερνάτε τα ταίνορά σας με λίγο ριμελ, μπλέ ή κοφέ, και βάφετε έλαφρά νκρίζα ή κοφέ τα βλεφαρά σας.

ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ: Αν το φόρεμά σας έχη μεγάλο ντεκολτέ, περιπονήστε την πλάτη τα μπράτσα και τους ώμους σας όσο και το πρόσωπό σας. Πριν βάλετε το φόρεμά σας, άλειψετε άλ' αυτά τα μέρη με μια λουσιόν έλαφρά χρωμα-τιμένη στην άποχρωμή της επιδερμίδος σας. 'Επειτα τα σκουπίζετε έλαφρά μ' ένα μαλακό δέσμα ζαρκάδιου.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ: 'Αρωματισθήτε τέλος δια-κριτικά κι' ανάλογα προς τον τύπο σας και είσαοτε έτοιμη.

Ο μπακαράς

Ο Κιρκός καθόταν στο καφενείο κι' έπιανε άγones γουλιές τὸ βαρὺ γλυκὸ του... ἐνὸς τοῦ μαυλοῦ του ταξίδευσεν ὁ ἕνα σωρὸ θλιβερὰς ἱστορίες.

— Μπιλιά, Βιλιά!... μουμουρίζει κι' ἀναστενάζει. Γαλιπούλα τσοκ-τσοκ ἀκριβή, μακαρόνια - καυασόνια, Βουτύρατα - μούτυρατα, μαντερίνια φωτιά καὶ λαύρα, νῦν γιὰ Τακουίτσα, νῦν γιὰ τούτον, νῦν γιὰ τὸν ἄλλον. Κιρκὸς ξεπενταρισμένος ἐνίκη!...

Ἀπελπισμένος ἦταν ὁ φουκαράς ὁ Κιρκός. Τὸ πρωὶ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς εἶχε βγῆ σὰν καλὸς νοικοκύρης νὰ φωτίσῃ κρατώντας τὸν κατὰλογον τοῦ τοῦ εἶχε δώσει ἡ γυναίκα του ἡ Τακουίτσα.

— Κιρκὸς γιὰδρὸν, μὴν ξεχάσῃς τίποτα.

— Ἐννοία σου, κοῦζου! Ἀπ' οὐλα χωρισμένα τὰ ἱκάνω.

— Καὶ κουραμπιέδες, Κιρκός.

— Κουραμπιέδες - μούραμπιέδες ντὲν ἤσῃ. Ἄμα παραντάκι φτασμένο ἐνεται κι' ἀπὸ δαύτους ἀγοράζω.

Ἐννοεῖται ὅτι ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀγορὰ μετὰ 250 χιλιάδες στὴν ταρῆκα καὶ γύρισε στὸ σπίτι του πᾶνι μὲ πᾶνι.

— Βαί, Βαί! Ντινι-ἱανινι!

Ἐπιτόροι μεγκάλαι κλεφτοαράδες εἶνε!

Σ' αὐτὴ τὴν ἀξιοθαύμητη ψυχολογικὴ κατὰστασι τὸν πέτυχε ὁ Βρασιδάς.

— Γεῖα - χαρά, Κιρκός. τοῦ εἶπε καὶ κάθησε κοντὰ του.

Καὶ συλλέγοντας γύρω του καχύποπτα κινήσεις ἐμπιστευτικά:

— Ἐχεις λεφτὰ νὰ κάνουμε μιὰ καλὴ δουλειά;

Ο Κιρκὸς τινάχτηκε:

— Μόνο λεφτὰ μὴ ὑρεῖς ἀπὸ Κιρκό! φώναξε.

Ο Βρασιδάς ὅμως ἦταν μεγάλη ἀτίσιβα καὶ μεγαλύτερη κολλητισίδα. Καὶ τὸν ἔπιασε στὸ λῆμα καὶ στὸ τέλος τὸν ἔπεισε νὰ βάλῃ ἐνέχυρο ἕνα χρυσὸ βραχιόλι τῆς Τακουί-

τσας. νὰ πᾶν ὡς 300—350 γι-

λιάδες καὶ νὰ πᾶν σ' ἕνα σπίτι νὰ παίξουνε χαρτιά μετὰ κερδοῖς.

— Κοροῖντα - μοροῖντα, ντὲν ἤσῃ. ἀντέτεινε στὴν ἀρχὴ ὁ Κιρκός. Ἄμα ψυχὴ μου τρέμει πᾶς καὶ βραχιόλι Τακουίτσας καμένο ἐνεται!

— Ἀστεῖεςσαι, ὁ Κιρκός: διαμαρτυρήθηκε ὁ Βρασιδάς. Πᾶς εἶνε δυνατόν νὰ χάσουμε, ἀφοῦ δὲν θὰ τοὺς παίξουμε σπαθί, ἀλλὰ θὰ τοὺς κλέψουμε.

Καὶ βλέποντας ὅτι ὁ Κιρκὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ διστάζῃ, συμπλήρωσε:

— Θὰ τὰ οἰκονομήσω φίνα. Κιρκός. Τούλιντοντὸ ἕνα ἑκατομμύριο θὰ τοὺς πάρουμε.

Ἀστράων τὰ μάτια τοῦ Κιρκὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ. Τὸ σκέφτηκε ἔτσι, τὸ σκέφτηκε ἀλλοῖως, ἀναλογίστηκε τὸ ξεπενταρισμά του, τρούαζε στὴν ἰδέα ὅτι θὰ γινόταν χαρτοκλέφτης, ἀλλὰ τὸ ἑκατομμύριο νίκησε καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμούς του. Καὶ μὴ καὶ δυὸ ἔτρεξε στὸ σπίτι του.

— Τακουίτσα, σωσμένον ἐνίκησε: φώναξε χαρούμενα. Βρασιδί! σου τὰ μοῦ ντίνης κι' ἐγὼ σὲ λίγο πῶ τὰ σὲ τὸ φῶς μαζί μετὰ ἕνα ἑκατομμύριο!

Ἐαφίστηκε ἡ Τακουίτσα καὶ θέλησε νὰ ζητήσῃ κι' ἄλλες ἐξηγήσεις. Ἀλλὰ ὁ Κιρκὸς δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ὁρμησε λοιπὸν, ἀνοίξε τὸ συρτάκι τοῦ κομποῦ, τσέπωσε τὸ βραχιόλι καὶ τῶραε στὰ πόδια μὴ παραλείποντας νὰ πῇ στὴν γυναίκα του:

— Τιρελλὸ οἰκονομῶντα τὰ ἐνῃ. Τακουίτσα κοῦζου! Βρασιδά ἐξυπνὸ ἀνθρώπον, φῶνι νὰ μὴ ἀβασκατῇ. Ντόξα τῷ Θεῷ! Κιρκὸς ντὲν τὰ μείνῃ ἀπέντασο γιονιάρια μέρα!

— Ἐτσι καὶ βραχιόλι σου καμένο κάνει. κεφάλι σου ἱσπάζω! στρίγγιλλε ἡ Τακουίτσα.

Ἀλλὰ ὁ Κιρκὸς δὲν τὴν ἄκουσε, γιατί ἤδη εἶχε φτάσει στὸ καφενεῖο ὅπου τὸν περιμένε ὁ Βρασιδάς. Βάλανε ἐνέχυρο τὸ βραχιόλι, πήρανε 300 χιλιάδες, πῆγανε στὸ σπίτι τοῦ παίξανε χαρτιά τὰ «κοροῖδα» καὶ στηθήκανε στὸ μπακάρ. Φυσικά σὲ μιὰ ὥρα τὰ 300 χιλιάδικα κάνανε φτερά, γιατί τὰ «κοροῖδα» ἦταν συνεταιριστὸ τοῦ Βρασιδά.

— Τακουίτσα! Βρασιδά, καμένο μ' ἔκανες! κατάρωσες νὰ ψελλίσῃ ὁ Κιρκός.

Καὶ σὰν βρεγμένη γάτα γύρισε στὸ σπίτι του κι' ἀντιμετώπισε συνταραγμένον τὴν ἑξαλλῃ Τακουίτσα, τοῦ ἐνρύλλισε:

— Τακουίτσα λόγος τῆς ἱκρασίας. Βρασιδί! μου χαμένο ἔκανες. ἔξω κεφάλι σου τὰ ἱσπάζω.

Καὶ ἀρπάζοντας ἕνα βάζο τοῦ τὸ κοπάνησε στὸ Δόξα - Πατόρι...

— Βαί - βάι! ψιθύρισε ὁ Κιρκὸς ποῖν λιποθυμῶν ἀπὸ τὸν πόνο. Γιὰ μαλλί! παινιμένος εἶνα, ἄμα κουρεμένος ἐβγήκα. Ἰστὲ μποῦ! Χαίρει καὶ πρικοπὴ νὰ μὴν ἰνῇς, Βρασιδά! Ἐσεῖ - ἐσεκλέο!...

Σ. Ρ.

Μὴ μετράτε τὰ χρόνια σας

Μὴν τρομάζεστε στὸ κύλισμα τοῦ χρόνου. τὸ φημισμένο Ἴνστιτούτο Καλλονῆς τῆς Μ^μ ΚΕΤΤΥ Ἐρμού 44 σὰς ἐγγυάται αὐτὸ πού ὀνειρεύεσαι κάθε γυναίκα, τὴν ἀποκρίση μὴ δόλοδωρης νεανικῆς ἐπιδερμίδος.

ΔΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ 9-1 & 4-7 ΤΗΛ. 22088

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ Σταυρόλεξο

Ὅριζοντίως

1) ΠΡΟΒΛΗΜΑ - ΕΜΒΛΗΜΑ, 2) ΝΑΒΑΡΑ, 3) ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΑ - ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ, 4) ΡΙΓΑΝΗ, 5) ΒΑΡΥΤΑΤΑ - ΚΥΝΗΓΙΟΝ, 6) ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ, 7) ΚΑΚΑΒΙΑ - ΝΗΜΑΤΙΑ, 8) ΜΑΚΑΟ, 9) ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΑ - ΒΕΒΙΑ, ΣΜΕΝΟΣ, 10) ΒΙΟΛΙ, 11) ΜΑΣΟΝΟΙ - ΚΑΤΑΓΩ.

Καθέτως

1) ΠΡΟΓΕΥΜΑ - ΠΟΤΙΣΜΑ, 2) ΡΥΜΟΥΛΚΑ, 3) ΜΑΡΙΟΝΕΤΤΑ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ, 4) ΤΑΧΕΙΑ, 5) ΣΥΝΑΞΑΡΙ - ΜΑΝΑΒΙΚΟ, 6) ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΑ, 7) ΠΑΡΑΜΟΝΗ - ΟΒΕΛΙΑΣ, 8) ΚΥΑΝΗ, 9) ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ - ΜΑΓΙΑΤΙΚΑ, 10) ΓΙΝΑΤΙ, 11) ΜΑΓΕΙΑ - ΝΟΣΤΑΛΓΩ.

15 κινηματογραφικὰ φιλμ

1) «Ἀετὸς τῶν θαλασσῶν», 2) «Θυελλα σὲ μνητρικὴ καρδιά», 3) «Μαῦρος πειρατής», 4) «Μία νύχτα στὸ Ρίο», 5) «Ἄγγελος στὸ δοῦρκο», 6) «Πῖν», 7) «Ἀπ - Γκέρα!», 8) «Πᾶσι σὺν πρῶτα», 9) «Μπροστὰ στὴ λαμπτήρα», 10) «Τὸ ζῦνημα τοῦ σκαδίου», 11) «Λευκὸ φορτίο», 12) «Τὸ κορίτσι τοῦ τοῖκου», 13) «Ἡ ἐκδίκηση τῆς τσιγγάνας», 14) «Κολοσσεῖν ἀγάπη», 15) «Ἀμαρτωλὲς ἀνὴρ».

Ὁ φελλὸς

Θὰ ζυγίξε περίπου δέκα τόνους!

Ἐνα μαγικὸ τετράγωνο

Ἐτοι πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ γιὰ νὰ ἔχῃ κάθε σειρὰ σύνολο 18.

5	4	3	6
6	3	4	5
4	5	6	3
3	6	5	4

Τὰ ἀντίθετα

1) Κακία, 2) Ἄμυνα, 3) Λύπη, 4) Λεπτὸς, 5) Ἰππότης, 6) Ὁρθεός, 7) Μαλλιαρός, 8) Ἰσος, 9) Ἀγαθός, 10) Μίσος, 11) Ἐπαινος, 12) Ρυπαρός, 13) Ἀπόλυσις, 14) Κοντός, 15) Ὀκνηρός, 16) Κωμῶδία, 17) Κρύο, 18) Ὀψιμος, 19) Ρήξ, 20) Ἀρμενιὰ, 21) Στενὸ (δρόμο), 22) Πλησιάζω, 23) Ἀπελπισία, 24) Ράβω, 25) Ἀσθενεῖς, 26) Πρόθεσις, 27) Ἐργασία, 28) Νόμιμος, 29) Τρικυμία, 30) Ἐπιμελής, 31) Μαλακός, 32) Ἐπιμέλεια, 33) Ροδωκόκκινος, 34) Ἐνωσις, 35) Σπατάρας, 36) Καλύβα, 37) Ὀκνός, 38) Ταχύς, 39) Τρελλός, 40) Ἀγροίκος.

Κι' ἔτσι μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὰ ἀρχικὰ τὴν ἱερομοίρα: (Κάλλιο μιὰ μέρα κόκκορας παρά πέντε μέρες κόττα).

Ὁ ἥλιος κέβεταί

218 φορές μόνον.

Ἐννέα προσωπικότητες

1) Οὐίνιστον Τσώρτσιλ, 2) Ἰωσήφ Στάλιν, 3) Χάρρυ Τρουμαν, 4) Ἐρνεστ Μπέβιν, 5) Κλημεντ Ἀτλν, 6) Λεὼν Μπλουμ, 7) Κάρλος ντὲ Γκὼλ, 8) Γιάν Σμάτς, 9) Ἀντονν Ἦντεν.

Δημῶδη αἰνίγματα

Ὁ χρόνος, οἱ μῆνες καὶ οἱ μέρες. - Τὸ κορύδι. - Τὸν ὁμοῖο τους. - Ἡ φωτιά.

Ὁ πονηρὸς ὑπηρέτης

Νὰ πῶς ταξινομοῦσε τὰς μοπιλλίες στὴν κάσα ὕστερ ἀπὸ κάθε κλοπὴ (πίνακες Β, Γ καὶ Δ) ὥστε κάθε φορὰ ὁ πήρανε 9 μοπιλλίες σὲ κάθε πλευρὰ τῆς κάσας. Καὶ ὅμως, ὁ πονηρὸς ὑπηρέτης, κάθε φορὰ, ἔκλεβε 4 μοπιλλίες!

Σωστὸ - Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ. (Ὁ δούξ τῆς Ὀρκεν εἶνε ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Γεώργιος 6ος). 2) ΛΑΘΟΣ (Πρώτη οὐζὺ γὰς τοῦ ἦταν ἡ ἰωσήφιν ντὲ Μπαρναί). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΛΑΘΟΣ. 5) ΣΩΣΤΟ (ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὸν Ζάν Ζαρντὲν τὸ 1618). 6) ΛΑΘΟΣ (ἡ Χάγη). 7) ΛΑΘΟΣ (Εἶνε ἡ μόνη ἀνεξάρτητη χώρα τῶν μαῦρων τῆς Ἀφρικῆς). 8) ΛΑΘΟΣ (Εἶνε περίφημος ὁ δάμας). 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΣΩΣΤΟ.

Μία προειμία

Οἱ ἀριθμοὶ πρέπει νὰ χωριθοῦν ὡς ἑξῆς: 18 1 16 15 20 13 9 6 15 13 19 1 18 - Σαπουνίζοντας, 3 15 20 17 15 13 9 - γουρουῖνι, 22 1 13 5 9 18 - χάνειν, 10 15 16 15 = κόπο, 10 1 9 = καὶ 18 1 16 15 20 13 9 - σαπουῖνι. Ἀπλοῦς: «Σαπουνίζοντας γουρουῖνι χάνειν κόπο καὶ σαπουῖνι».

Οἱ ἡωτάδες τῆς Ἑσπερίας

Τὸ λάθος

— Ἡδοί, καλὲ Νικολάκη μου, ἤλεγε ἀνὴρ-συγῇ ἡ Ἑσπρία στὸν ἄντρα τῆς, φέρανε ἕνα νταβὰ μπακαλαδοῦ! Νέοντε νέοντε, καλέ!

— Μπακαλαδοῦ!

— Ναι, καλέ. Μάλιστα τὸ παιδί πού τὸν ἤφερε μοῦπε πὼς εἶνε πλερωμένο.

— Βρε γυναίκα, ἐγὼ δὲν ἔχω εἶδῃ.

— Καλέ, Χριστὸς καὶ Παναγία, τὸ φῶς καὶ δὲν κοῦννε, αὐτὸ πάλι εἶνε πολὺ κορυδιόκι!

— Μὴ γολοσκὰς, Ἑσπρία μου, σίγουρα θάρθουνε αὐριο νὰ τὸν πάρουμε πίσω.

— Λάθος θὰ κάνω, εἶπε ἀτάσσανος ὁ Νικολάκης.

Καὶ ὅμως ὁχι μόνον δὲν πῆγαν, νὰ τὸν πάρουν, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα φέρανε μιὰ νταμπιτζάνα κρασί!

Κι' ἔτσι ὅταν τὸ βράδυ ἦθε ὁ Νικολάκης ἡ Ἑσπρία

ξεφώνισεν πάλι:

— Καλὲ ἄντρα μου, φέρανε μιὰ νταμπιτζάνα κρασί! Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὸ πῶ καὶ δικό, ἦδγαλα νὰ δώσω «ναρβαλίκια» στὸν ἄνθρωπον καὶ μοῦπε πὼς εἶνε πλερωμένος.

— Ἐγὼ, γυναίκα, δὲν ἔχω ναμπάρ, ἀλλὰ μὴ σκελεντίζεσαι, σίγουρα θάρθουν νὰ τὰ πάρουν πάλι, ὅπως τὰ φέρανε.

Τὴν ἄλλη ὥραν, πῶς τὰ ἴδια. Φέρανε φρούτα κι' ἕνα κοῦζο - τζέτζερε.

Αὐτὸ τὸ βιολὶ βάσταξε μέρες κι' ἡ Ἑσπρία γινώριζε τουλοῦ - τουλοῦ λαχτάρες, ναρές, ἀνησυχίες κι' ἐκπλήξεις.

Τὴν τέταρτη μέρα, παραμονὴ πρωτοχρονιάς, φέρανε πάλι ἕνα μαγειρεμένο κοῦννε.

Ἡ Ἑσπρία δὲ βάσταξε πιά, ἡπῆξε τὸ ἀγοισιωνάδες τῆς:

— Καλὲ Νικολάκη μου, φέτο σίγουρα θὰ γυρίσῃ τὸ γούρι. Σήμερα κι' ἐγὼ θὰ σοῦ νταμπιτζῶ ἕνα ζέφκι μ' αὐτὰ οὐλα πού μὰς ριγαλάρανε, πού θὰ τραντάξῃ ὁ μαγαλάς! Καὶ θὰ ξεποχωρεθῶ σὲ μερικές - μερικές θὰ πῶ καρόφι στὸ μάτι τοῦ!

— Μωρή Ἑσπρία γιὰ τὸ Θεό! Θὰ βροῦμε κανένα διαβολομπελὰ. Αὐτὰ εἶνε ἑένα πρόματα.

Μὰ ἡ Ἑσπρία οὔτε λαλοῦ, οὔτε γνωστικὸ, ναρίε - ναρίε, λὲς καὶ προνοῦσε ἡ πανοῦρα, κάλεσε τὸ Ζουμπάκα μὲ τὴν γυναίκα του, τὴν Κατρίνα τοῦ Ματζάκα τὴν Πιπῖνα τοῦ Καλτάκα, τὴν Μαρίκα τοῦ Καρραμουλά, τὴν Μιμήκα τοῦ Χαρβάλα, τὸν Ἀδιντάκα, τὸν Μπενσάλα, τὸ Τιολάκα καὶ γέννηε γλῆντι τοικοῦδερο! Κουντουσιτσανε.

Ἦτανε οὐλο τὸ κρασί, φάγανε τὸ κοῦννε κι' ὅτι πάγαιναν νὰ βάλουνε γέρι στὰ φρούτα καὶ στὸ μπακαλαδὸ γτύπησε ἡ δ-ἐξωπορὰ καὶ σὰν ἀνευροτρόβιλος ὑπῆκε ἡ Κακουλή τοῦ Καρραμουζουκλή μὲ τὴν παρέα τῆς.

— Καλέ Ἑσπρία, τῆς εἶπε καὶ τὰ μάτια τῆς στράφτανε, ἀπὸ προχτὲς σοῦ στέλνω ἀράδα ἕνα σωρὸ παγώσιμα, γιὰ νὰ τὰ κρύψῃς νὰ μὴν τὰ δῇ ὁ ἄντρας μου. Θὰ κάνουμε ἕνα πάρτυ στὴν κουμπάρας μου ἀπῶμα, καὶ σοῦστεῖλα ἕνα κοῦζο - τζέτζερε, κρασί, φρούτα, ἕνα νταβὰ μπακαλαδὸ, κι' ἕνα κοῦννε μαγειρεμένο.

Ἡ Ἑσπρία χωρὶς νὰ γάσῃ τὴν ψυχραμίαν τῆς, ξεφώνισε σκασιμένη στὰ νῆλα:

— Χριστιανὴ μου, δὲν ἤξερες νὰ εἰδοποιήσῃς; Κάνε μὰς τὰ χαλάλι γιὰ τὸ κοῦννε! τὸ φάγαμε κι' ἤπιαμε τὸν κρασοῦ!

— Καλέ, πού νὰ φᾶς τὰ ἄντερα σου καὶ τὰ τζιγέρια σου! Τοικοῖλα, λοῦγκρα, φανάνα, μαλαγάννα!

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κερά μου, δὲν μύδισα τὰ νύγνια μου. Πού τῶξερα, μωρή! Ἄν καλὰ δὰ τί ἦτανε τὸ σπίτι μου ντεπότο, γιὰ σκευοφόρα:

— Ἡδοί Χριστέ μου! Φυτῆλια καὶ ξαντὰ γλῆγορα κι' ἄνὰ νὰ τὸ ξεράσῃς τὸ κοῦννε πού μοῦφραγε, λαλο - Φταλῖα!...

— Νὰ λαλαθῇς ἱναλλάξ καὶ νὰ σὲ δέσουνε μετὰ τοῖς κελεύεδες, ξεφώνισ' ἡ Ἑσπρία ἀρούτι - μπαρούτι.

Μὰ ἡ Κακουλή, ταραξεί, οὐρλιάζει, σπαράζει, ζάφτι δὲν γίνεται.

— Μωρή Βρωμο - Φαλῖα, πού Βρωμοῦν τὰ νύγνια σου, ἦδρες, μωρή, μούχι κι' ἡ φάγες πού νὰ φᾶς τὰ κρατὰ σου!

— Μουχτατζοῦ καὶ φουντουκοῦδενα εἶσαι, ἀνάνταν μπαμπαντάν! Ἐμένα, μωρή, εἶνε τὸ μάτι μου χορτάτο. Καὶ γιὰ νὰ σ' ἀποδείξω, θὰ πᾶω καὶ θὰ σοῦ πάρω ἕνα κοῦννε καλλίτερο καὶ θὰ στὸ φέρω νὰ στὸ βάλῃς στὰ στραβά σου!

Κι' ὅπως εἶπε τῶκα, Ντύθηκε, σκουφώθηκε, καὶ ξεπορτίσε ἀφοισμένη καὶ φρενισμένη.

Πῆρε κι' ἡ Κακουλή τὴν παρέα τῆς καὶ τὰ παγιάματα πού πῶμιναν καὶ τραβήξε γιὰ τὴν κουμπάρας τῆς νὰ κάνουν τὸ ρεβελιόν.

Μὴ γλῆντι ἀρχισε νερόδραστο κι' ἀνοστο. Μὲ τὸ ζορὶ πολεμοῦσαν νὰ κάνουν κέφι.

Ἡ Κακουλή καθότανε σ' ἀγαμμένα καθρόνουν δὲν εἶχε νταγιαντισμό, ζάφτι δὲν τὴν κάνανε.

— Ἀκούς, καλέ, νὰ μοῦ φᾶν γκιουζελιμ κοῦννε! Γιὰ τὰ μούτρα σου τὸν περλεντούσα τὸ ἄσκημης:

— Δὲν μπορεῖ καλέ, τῆς λέγαγε οἱ καλεσμένες ἀφοῦ ἡ Ἑσπρία σοῦδωσε τὸ λόγο τῆς θὰ φιλοτιμηθῇ καὶ θὰ στὸ φέσῃ.

Τέλος ἀποῦντὸ τὰ μεσάνυχτα ὅπως ἦτανε τ', ἀντέτι ἤσθυσεν ἡ Κακουλή τὰ φῶς κι' ἀνοίξε τὴν ὁκώπορτα νὰ μὴ ὁ καινούργιος χρόνος.

Καὶ τότε ἡ Ἑσπρία πού παρὰφυλοῦσε κρυμμένη ἀπ' ὅσα, πέταξε μιὰ ψόδια γάτα πού βαστοῦσε, καὶ σκασιμένη στὰ γέλια ξεφώνισε:

— Νά, μωρή, τὸ κοῦννε σου! Καί... χρόνια πολλά!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιοῦμορ

— Κουρασμένος φαίνεται.

— Ἦξε με καμένο. Ἐπαίξα ὅλη τὴ νύχτα!

— Ἐχασες;

— Τί νὰ χάσω; Ἐπαίξα πιάνο σ' ἕνα κέντρο πού εἶχε ρεβέριν!

— Τί τὸ πληρώνετε τὸ κόλπο, κύριε; Δὲν σκεπτόσθε ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω καρρὲ;

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, θεοποιεῖς, Πληρωμὴ νὰ νὰ ἰδῇ τὸ καρρὲ σας!

— Ἐνας ἐξυπνὸς Κεφαλληνίτης γυρίζει ἀπὸ τὴν Ἀμερική πλούσιος.

— Εἰ πᾶς τὰ πέρσας ἐκεῖ πέρα τὸν ρῆψος ἕνας ἀνέγνωσε τὸν.

— Περιόριμα! Κοιμήθηκε ὅλη μέρα καὶ κέρδισε ἑκατὸ δολλάρια γιὰ κάθε ὕπνο...

— Τί λές μωρή; Πᾶς γινόταν αὐτό;

— Μ' ἔδωσαν νὰ κοιμηθῶνται στὰ κινηματογραφ

Αστυνομικό ΔΙΚΤΗΜΑ

Τα χέρια που στραγγαλίζουν

Ένα βράδυ του Δεκεμβρίου ο κ. Γουμπρούς γυρνούσε σπίτι του, περνώντας από μια απόμικρη συνοικία γύρω Λονδί-νου. Κάποιος τον ακολουθούσε μέσ' στο σκοτάδι. Κι' αυτός ο κάποιος ήταν αποφασισμένος να τον σκοτώσει. Γιατί; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε. Δεν είχε κανένα λόγο να μισή ιδιαίτερα τον κ. Γουμπρούς, αυτός όμως έτυχε να βρεθεί μπροστά του την ώρα εκείνη.

Ο άγνωστος που αποφάσισε να σκοτώσει το φτωχό Γουμπρούς έριξε με χαρά τα χέρια του. Κι' όμως κατά βάθος δεν ήταν κακός άνθρωπος, μά ζαφνικά εκεί που περπατούσε του γεννήθηκε η τρελή επιθυμία να σκοτώσει έναν άνθρωπο. Έννοιωσε την επιτακτική ανάγκη να ικανοποιήσει το πάθος του. Και το ικανοποίησε. Σκότωσε τον άμοιρο Γουμπρούς.

... Ύστερα από τρεις ώρες, ένας πόλιμαν ανακάλυψε το πτώμα του κ. Γουμπρούς. Έφερε στο λαιμό ευδιάκριτα ίχνη στραγγαλισμού. Το περίεργο όμως ήταν ότι ο κακούργος δεν άφησε διόλου δακτυλικά αποτυπώματα. 'Η αστυνομία αν κι' έκανε τ' αδύνατα δυνατά δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει κανένα ίχνος του δολοφόνου.

Ύστερα από λίγον καιρό, κάποιος βροχερό απόγευμα, έ-να μικρό κοριτσάκι γυρίζει σπίτι του απ' το σχολείο, λουκο κι' αμέριμνο. Όταν μπήκε σ' έναν απόκεντρο δρόμο που θά' το έδναζε σπίτι του δυο μεγάλα άσπρα χέρια προβάλαν ζαφνικά μέσα από το σκοτάδι, απλώθηκαν κι' έσφιξαν το λαιμό του κοριτσιού...

Ύστερα από δυο ώρες ο αστυφύλακας που περιφερόταν εκεί κοντά, ανακάλυψε το πτώμα της παιδούλας. Ο αστυνομικός διευθυντής που έφτασε σε λίγο στον τόπο του εγκλήματος διαπίστωσε ότι και η μικρούλα είχε στραγγαλισθεί.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Σατινέ, δαντέλλα κλπ.
Τιμές φθηνές.
ΘΗΣΕΩΣ 17

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία, ανώδυνη και χωρίς οπμάδια. Θεραπεία ριζικών, κρατοελιών, ακμής λιπαρού και ξηρού δέρματος, πτώσεως κόμης κτλ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12, Τηλέφ. 33.039.

Η πρώτη επίσκεψις δωρεάν.

Νατσια ΠΟΥΔΡΑ

κατά τον ίδιο τρόπο που είχε στραγγαλισθεί και ο κ. Γουμπρούς κι' ότι ο κακούργος δεν άφησε διόλου δακτυλικά αποτυπώματα στο λαιμό της!... Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι και τα δυο εγκλήματα διεπράχθησαν από το ίδιο άτομο. Μα πέραν αυτού βρην μυοτή-ρια σκέπαζε όλη την υπόθεση.

Μια νύχτα ο αστυφύλακας που είχε ανακαλύψει το πτώμα της παιδούλας, ήταν σκο-πός σ' έναν άλλο απόκεντρο δρόμο. Κατά τα μεσάνυχτα πέρασε από εκεί ο υποστύνομος Πέτερων κι' άφου κοιθόντιασε λίγο μαζί του συνέχισε την περιπολία του. Ύστερα από μι-ση ώρα ο αστυφύλακας άρχισε να σφριζήν δαιμονισμένα. "Ο-λοι οι σκοποί των γειτονικών δρόμων έτρεζαν άμεσως εκεί και βρέθηκαν μπρος στο πτώ-μα του Πέτερων.

—Πρό όλιγου πέρασε από μπροστά μου ο κ. Πέτερων, εί-πε παραγμένος ο αστυφύλα-κας. Κι' ύστερα από δέκα λε-πτά της ώρας συνεχίζοντας τη βόλτα μου τον βρήκα να κοι-τεται νεκρός. Δεν άκουσα καμιά φωνή, δεν είδα κανέ-ναν άλλο να περνά...

Εκείνο που έκανε την ά-στυνομία ν' αναταραχθεί ήταν το ότι ο Πέτερων είχε στο λαιμό τα ίδια ίχνη που άφησαν και στ' άλλα θύματα τους τα μεγάλα άσπρα χέρια του στραγγαλιστού. Κι' αυτός ήταν ο τρίτος κατά σειρά στραγγα-λισμός. 'Η κοινωνία είχε πιά τρομοκρατηθεί και κανείς δεν τολμούσε να περάσει τα βρά-δια από τους απόκεντρους και σκοτεινούς δρόμους...

Ένας νεαρός αστυνομικός ρεπόρτερ αποφάσισε να δια-λευκάνη μόνος του το μυστή-ριο αυτό, χωρίς να ηπ σε κα-νένα τίποτα.

Ύστερα λοιπόν από πολλές επισκέψεις στο τόπο όπου διε-πράχθησαν τα εγκλήματα και πολλές πληροφορίες που πήρε από αστυφύλακες και πολίτες έλαμψε ζαφνικά στο μυαλό του η αλήθεια. Μα του χρεια-ζόταν μία ακόμα απόδειξις για να μη του μείνι η παραμυθή αμφιβολία.

Κι' η ευκαιρία δεν άργησε να παρουσιασθεί. Περνώντας το ίδιο βράδυ από ένα σκοτεινό δρόμο άκουσε ζαφνικά κάτι α-πελτισμένες φωνές:

—Βοήθεια! Βοήθεια! Με σκο-τώνουν!

Ο νεαρός ρεπόρτερ χωρίς να διστάσει έτρεξε προς το μέρος όπου ακουγόntonται οι κραυγές. Και βρέθηκε μπρος σε μία υπαρέτρια που φώναζε τρομαγμένη:

—Βρήκα στην τραπεζαρία νεκρούς τον κύριο και την κυ-ρία μου!... Είπε στραγγαλι-σμένοι!... Τρέξτε!... Βοή-θεια!...

Ο ρεπόρτερ πλησίασε άμέ-σως τον αστυφύλακα που πε-ριπολούσε εκεί κοντά και τον ρώτησε:

—Ανακάλυψες τίποτε μήπως; Ήταν ο ίδιος αστυφύλακας που είχε παρευρεθεί και στα προηγούμενα εγκλήματα.

—Μου φαίνεται πως είδα τον κακούργο αποκρίθηκε ο αστυ-φύλακας. Πριν ακούω τις φωνές της υπαρέτριας είδα κά-ποιον να βγαίνει απ' εκείνο το σπίτι. Δεν μπόρεσα όμως να διακρίνω καλά μέσα στο σκο-τάδι ποιο δρόμο πήρε...

—Θα σου πω εγώ! απάντησε ο ρεπόρτερ άτάραχος. Μα ως

τρέσουμ γρήγορα μή μιάς φύ-γη ο κακούργος. Τον είδα να στρίβει από εκείνον το δρόμο! Κι' ο ρεπόρτερ τράβηξε τον αστυφύλακα απ' το χέρι...

Πέρασαν από πολλούς δρό-μους. Τέλος ο δημοσιογράφος στάθηκε απότομα σε μία γωνία κάτω από ένα φανάρι κι' εκύτ-ταξε κατάματα τον αστυφύλα-κα. Ύστερα έριξε ένα βλέμ-μα στα άσπρα γάντια που φο-ρούσε, όπως όλοι οι Άγγλοι αστυφύλακες και τον ρώτησε άπαθέστατα:

—Όταν κανείς στραγγαλίζει έναν άνθρωπο φορώντας γάν-τια δεν αφήνει διόλου δακτυ-λικά αποτυπώματα, δεν είν' έ-τσι;

—Ναι, έτραύλιζε ο αστυφύ-λακας.

—Δεν είσαι ο πρώτος που ά-νακάλυψες το πτώμα της μι-κρούλας και του Πέτερων; Έτσι μου είπαν μερικοί συνά-δελφοί σου...

—Ναι...

—Και τώρα, πές μου, αγα-πητέ μου γιατί διαπραζες ό-λους αυτούς τους φόνους;

Ο αστυφύλακας έμεινε άκι-νητος με μάτια θρναοκίτα. Ο ρεπόρτερ τον κύτταζε χαμογε-λώντας περιεργά, με τα χέρια στίς τσέπες. Τέλος ο αστυφύ-λακας αποφάσισε να μιλήσει:

—'Η αλήθεια, κύριε δημοσιο-γράφε, είναι πως ούτε εγώ δεν ξέρω γιατί στραγγαλίζα τό-σους ανθρώπους. Πολλές φο-ρες έκκινα ο ίδιος στον εαυτό μου αυτό το έρώτημα, χωρίς να μπορέσω να δώσω μίαν ά-πάντη. Έν τούτοις έρχονται στιγμές που δεν εξουσιάζω ού-τε το μυαλό μου ούτε τα χέ-ρια μου... Μία διαβολική δύ-ναμις με σπρώχνει ν' ανοίξω τα χέρια μου και να τα σφίξω, να τα σφίξω με λύσσα γύρω από ένα λαιμό... νά, όπως τώρα...

Κι' ο αστυφύλακας απλώνον-τας τα μεγάλα γαντοφορεμέ-να χέρια του, άρπαζε απ' το λαιμό τον ρεπόρτερ κι' άρχισε να σφίγγει, να σφίγγει... ώ-που κατάλαβε ότι ήταν νε-κρός!...

Ο νεαρός ρεπόρτερ ήταν το τελευταίο θύμα του στραγγα-λιστού — το τελευταίο θύμα μου. Γιατί εγώ σκότωσα όλους αυτούς τους δυστυχισμένους.

Από εκείνη τη νύχτα δεν με ξανάπιασε η επιθυμία να πνίξω άλλον άνθρωπο... Και είμαι βέβαιος ότι γιατρέυτηκα όριστικώς πιά απ' αυτή τη μα-νία μου... Πάντως παραιτήθη-κα από την αστυνομία.

Ο θεός να με συγχωρήσει! ΘΩΜΑΣ ΜΠΩΡΚΕ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ημε *Ketty*

- **RADIOCREME DE BEAUTE**
Ισοπλαστική κρέμα νυκτός
- **BANANA FACE CREAM**
Ο τελειώτερος τύπος κρέμας ημέρας
- **ΓΑΛΑ ΤΗΣ ΜΑΣΤΙΧΑΣ**
Για λιπαρά δέρματα
- **ΓΑΛΑ ΤΟΥ ΠΕΡΓΑΜΟΝΤΟΥ**
Για στεγνά πρόσωπα
- **ΓΑΛΑ ΤΗΣ ΦΡΑΟΥΛΑΣ**
Για κανονικά δέρματα
- **WHITE ANGEL "TALC POWDER"**
Αρωματικό τάλφ
- **POUDRE** σε 8 διαλεκτούς φυσικούς χρωματισμούς
- ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ δι' όλην την Ελλάδα
ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΕΡΜΟ΄ 44 - ΑΘΗΝΑΙ
- Αριθμοί έγκρισεως Άνωτοτου Υγειονο-μικού Συμβουλίου 34/23-3-46 - 55/23-3-46
35/23-3-46 - 56/23-3-46

ΤΗΛ. 22-088
Πωλούνται εις τα κάτωθι καταστήματα:
Φαρμακείον Μαρινουπούλου (Χαυτείο)
Φαρμακείον Διαδοπούλου (Ερμού 18')
Χρυσικοπούλου, Σταδίου
Γεν. Άντιπρ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΜΑΣ κατά τόν χειμώνα

Ποιοι άντέχουν περισσότερο στο κρύο

Ο έφετείνος χειμώνας, σύμφωνα με δ-λες τις προβλέψεις, προοιωνίζεται άρκε-τά δριμύς. 'Η άμυνα, λοιπόν, εναντίον του κρύου φέρνει και πάλι στην επικαιρότητα το ζήτημα της θερμάνσεως των σπιτιών μας από το ένο μέρος και άπα το άλλο της εξασφαλίσεως της απαραίτητου στον οργανισμό μας θερμοκρασίας.

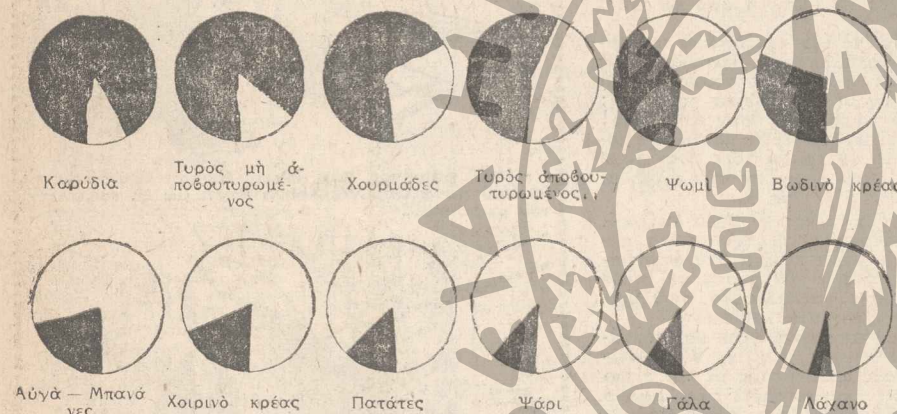
Ο κατωτέρω πίναξ δείχνει ποιά είναι η σκετική αποδοτικότητα των διαφόρων τρο-φίμων και καυσίμων σε θερμίδες:

ΤΡΟΦΙΜΑ 1 κιλό	θερ- μίδες	ΚΑΥΣΙΜΑ 1 κιλό	θερ- μίδες
Λάδι	8500	Πετρέλαιο	1100
Χοιρινό πά- χος	8400	Άνθρακίτης	8000
Βούτυρο	7500	Γαϊάνθραξ	7500
Λίπος	7000	Συλοκάρ	
Χοιρομέρι	6000	Βουνο	6500
Ζάχαρη	4000	Γκάζι	4800
Ελβετικό τυ- ρί	3600	Λιννίτης	4400
Ζυμαρικά	3500	Σύλα	2400
Φασολικά		Ήλεκτρικό	
Έσρα	3400	ρεύμα (1	
Άμυγδαλα	3300	κιλοβάτ)	860
Ψωμί	2500		

Αλλά, προκειμένου για τα τρόφιμα θα ήταν παράλογο να σκεφθούμε ότι τα κα-ταλλήλότερα για τον οργανισμό μας κα-τά την περίοδο του χειμώνας είναι εκείνα που μας εξασφαλίζουν το μεγαλύτερο ά-ριθμό θερμίδων, όπως είναι π.χ. τα λίπη. Είναι αναμφισβήτητο, λέει ο δόκτωρ Όττο Καρνιέ, ότι κατά τον χειμώνα πρέπει να γίνεται μεγαλύτερη χρήση λιπαρών ου-σιών. Αλλά για μας έχει περισσότερο ση-μασία η θρεπτική αξία των τροφών, που προσδιορίζεται όχι μόνον από την περιε-κτικότητα των σε χρήσιμα στοιχεία, αλλά και από την ικανότητα του οργανισμού μας να τα αφομοιώσει.

Ο δόκτωρ Καρνιέ, στηρίζόμενος σ' αυ-τά τα δυο δεδομένα, κατάρτισε το παρα-κάτω παραστατικό διάγραμμα που δείχνει ποιά είναι η θωρητική αξία μερικών από τα συνηθισμένα τρόφιμα για τον άνθρω-πό οργανισμό.

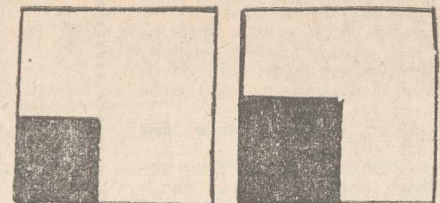
Στο διάγραμμα αυτό οι προσόψεις των τροφίμων υπολογίζονται οι ίδιες για όλα τα είδη. Το μαύρο τμήμα του κύκλου πα-ριστάνει τη θρεπτική αξία καθενός απ' αυτά:

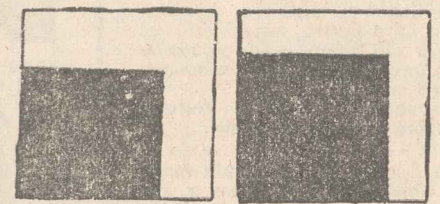
Από το πρώτο διάγραμμα φαίνεται ό-τι οι πιο θρεπτικές τροφές είναι τα καρύ-δια, ο μη αποδωτημένος τυρός, οι χοιριάδες κλπ. Το βωδινό κρέας είναι αρκετά θρεπτικό, αλλ' έχει μεγάλη το-ξικότητα. 'Η λιγώτερο θρεπτική τροφή εί-νε το λάχανο. 'Η χρησιμότητά του είναι, όμως, μεγάλη για τον οργανισμό. Γιατί πίνει μεγάλο χώρο μέσα στον πεπτικό μας σωλήνα και έτσι περιορίζει την πείνα μας και έβαλει ένα φραγμό στη λαιμαρ-γία μας. Καθαρίζει επίσης τα έντερα μας και ελαττώνει την τοξικότητα των άλλων τροφίμων.

Να τώρα, με τον ίδιο παραστατικό τρό-πο, η θρεπτική αξία τεσσάρων ειδών γευ-μάτων (το μαύρο τετράγωνο παριστάνει

τη θρεπτική αξία του καθενός απ' αυτά):
ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΓΕΥΜΑΤΩΝ

Σπρέιδια, ψαρό-
σουπα, ψητό, που-
λερικά, τουρσιά,
πατάτες, γλυκίσμα-
τα, ψωμί λευκό,
βούτυρο, κρασί,
καφές, μουστάρδα,
ξύδι, πιπέρι, ζά-
χαρη.

Φασολικά, μαρούλι,
σιταρίσιο, ψωμί,
καρποί παρασκευα-
σμένοι (κομπότσες
κτλ.)

Το δεύτερο διάγραμμα δείχνει ότι το ώφελημώτερο για τον οργανισμό μας γεύ-μα είναι το υπ' αριθ. 4 που αποτελείται ά-πό καρπούς, καρύδια και δημητριακά. Με την προσθήκη λίγου γάλακτος και μερι-κών αυγών θα είχαμε ένα πλήρες γεύμα.

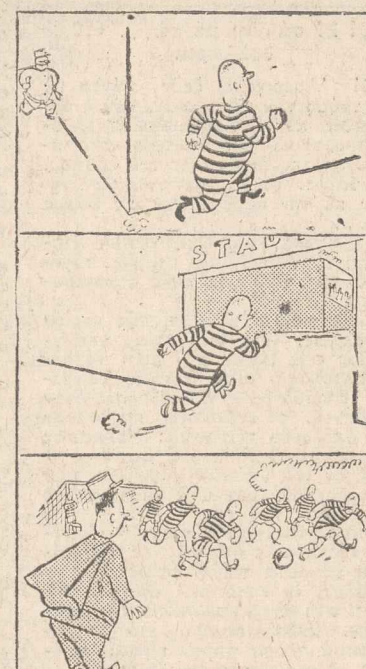
Αντίθετα, λοιπόν, μ' εκείνο που νομί-ζουμε, τα κρέατα και οι λιπαρές τροφές δεν είναι εκείνες που ταιριάζουν περισ-σότερο στον οργανισμό μας κατά την πε-ρίοδο του χειμώνας, γιατί η αφομοιώσις των είναι δύσκολη και προβληματική. Αν-τίθετα οι καρποί, τα ζυμαρικά, τα φασό-λια, τα λαχανικά κτλ. αφομοιώνονται εύ-κολώτερα και μας εξασφαλίζουν τον ά-ποραίτητο αριθμό θερμίδων, για ν' άνθε-ζουμε εναντίον του κρύου. Γι' αυτό η χρήση κρεάτων και λιπαρών ουσιών πρε-πει να είναι περιορισμένη.

Ο δόκτωρ Καρνιέ υποστηρίζει επίσης ότι τα κρέατα και τα λίπη εξασθενίζουν τη θέλησή μας, λόγω της προσπάθειας που απαιτούν από τον οργανισμό για την α-φομοίωσή των ενώ αντίθετα οι καρποί, τα ζυμαρικά τα λαχανικά κτλ. την ενισχύουν.

Υποστηρίζει, τέλος, ότι οι άνθρωποι που είναι εκλεκτικοί και εγκρατείς στην τροφή τους άντέχουν περισσότερο στο

κρύο και στους κόπους. Και υπενθυμίζει τα ακόλουθα παραστατικά:
1) Οι περισσότεροι εφομαχοί της αρχαίας Ρώμης έαυρωοντο από όλους σαν πρότυ-πα, δύναμεις και άντοχής. Όταν όμως τους υπέβαλαν στην αυστηρή πείραρχία του στρατώνος και της στρατιωτικής ζωής οι περισσότεροι δεν άνθεζαν και πέθαναν.
2) Κατά τον πόλεμο οι τραυματιοφο-ρείς που έδειξαν τη μεγαλύτερη άντοχη στο επάκινδυνο και σκληρό έργο των ή-σαν οι «λεπτοκαυμάριοι» διανοούμενοι» οι μαθητά των σεμιναρίων και οι άνθρωποι των πόλεων. Αντίθετα, οι άνθρωποι που φαινόταν να έχουν μεγάλη σωματική ρώ-μη έδειχναν μικρότερη άντοχη και λιγώ-τερο ψυχκό θάρρος.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΑΣΤΥΟΥΛΑΚΑΣ: Και τώρα; Ποιος είναι απ' όλους ο δραπετής;

Είπα μέσα, χριστιανέ μου, γιατί μου σκοτεινιάσε το δωμάτιο!...

—Δεν έμαθε ακόμη να πηδαν!...

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Οι 20 σάκκοι με τὰ... 670
δολάρια

Οι Αμερικανοί ζουν πάντα με τον τρόπο των κακοποιών, που η οργάνωσή τους είναι αναμφισβήτητη υποδειγματική και ανώτερη από οποιαδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Συμβαίνει, όμως, κάποτε, να γελούν με την καρδιά των εις βάρος των...

Τελευταία, μία αμερικανική επιθεωρήσις αποκάλυψε μερικά παθήματα των, που είναι πολύ διασκεδαστικά.

Στην πόλη Ντόναλντ, της νοτίου Καρολίνας, μία συμμορία γκάνγκστερς είχε βάσει στο ματί το ησαυροφυλάκιο μιας τοπικής Τραπέζης. Έπειδή όμως η φορούση ήταν άγρυπνος, οι κακοποιοί κατέφυγαν στο ακόλουθο τέχνασμα: Νοίκισαν μία γειτονική βίλλα και άρρισαν να σκάσουν μία υπόγειο σήραγγα, που θα τους δόνησε στα υπόγεια της Τραπέζης.

Για το άνοιγμα αυτής της σήραγγας χρειάστηκε μία συνεχής και επίπονη εργασία τριών μηνών.

Τέλος, οι κακοποιοί υπήλκαν μία νύχτα στο ησαυροφυλάκιο της Τραπέζης. Ένδοξασμένοι για το κατόρθωμά τους, πήραν είκοσι σάκους με νομίσματα και έφυγαν.

Φαντασθήτε τώρα την κατάληξη και την όργη τους, όταν, ανοίγοντας αυτούς τους σάκους, βρήκαν μέσα 67.000 κέρματα του ενός εκατοστού του δολαρίου, που αντιπροσώπευαν συνολικά το ποσό των 670 δολαρίων! Μόνο για την ένοικισή της βίλλας οι κακοποιοί είχαν πληρώσει 8.000 δολάρια...

Στο Κάνσας Σίτυ, μία νύχτα, την ώρα του κλεισίματος, τρεις άνθρωποι με τὰ περιστρώφα στα χέρια μπήκαν μέσα σ' ένα εστιατόριο και υποχρέωσαν την ταμιά ν' ανοίξει το χρηματοκιβώτιο και να τους παραδώσει ένα μεγάλο σιδερένιο κουτί που βρισκόταν στο βάθος.

Ποιος έδειε ποιους θησαυρούς φανταζόταν ότι θάβρισκαν εκεί μέσα!

Αλλ' όταν άνοιξαν το κουτί, είδαν πως περιείχε 500 μάρκες από εκείνες που χρησιμοποιούσαν τα γκαρσόνια...

Στη Βοστώνη, ένας ειδικευμένος

**Ότι ποθεί
κάθε
γυναίκα...**

ΜΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
που νά δουλάει
• ΚΟΜΩΤΗΤΑ
• ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ΖΕΡΣΕΥ
Δουλάει
και αντάξιος

...Διά τὰ βράϊ σέ μέραι
ποικίλια για τὸ ζούτο της και
πόμεθινα στην ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΛΙΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

κλέφτης αυτοκινήτων, μπήκε μία νύχτα στο γκαράζ μιας βίλλας, στην οποία δινόταν κάποια εορτή.

Το γκαράζ ήταν γεμάτο από τα αυτοκίνητα των προσκεκλημένων. Αλλά δεν υπήρχε μέσα φως και ο κακοποιός δυσκολεύθηκε πολύ στην έκλογή του.

Στο τέλος, μπήκε μέσα σ' ένα αυτοκίνητο και έφυγε.

Όταν έφθασε, όμως, σ' έναν πολυσύχναστο δρόμο, είδε τον αστυφύλακα της τροχίας να σταματάει τα άλλα αυτοκίνητα, για να τον αφήσει να περάσει πρώτος.

Αυτό άνηψε τον κακοποιό, που έλοδορούσε αμέσως, έφθασε σ' ένα ερμηικό μέρος και εκεί κατέβηκε από το κλεμμένο αυτοκίνητο, για να ιδεί τι συνέβαινε.

Και εκείνο που είδε τον έκανε να φρενιάσει από το κακό του: είχε κλέψει το κατακόκκινο αυτοκίνητο, με το σήμα του αρχηγού της πυροσβεστικής υπηρεσίας έμπρός, πίσω και στα δύο πλάγια.

Ο κακοποιός το έβαλε αμέσως στα πόδια και εξαφανίστηκε.

Στο Σικάγο, μία συμμορία κακοποιών υπήλκε μία νύχτα μέσα σ' ένα υποδηματοποιείο πολυτελείας. Έπειδή δεν βρήκαν χρήματα μέσα στο ταμείο, πήραν τέσσερα μεγάλα κασόνια με υποδήματα και εξαφανίστηκαν.

Το άλλο πρωί, τα κασόνια βρισκόταν και πάλι μπροστά στο υποδηματοποιείο.

Τί είχε συμβεί;

Τα τέσσερα κασόνια περιείχαν όλα άριστερα υποδήματα.

Κι' οι κακοποιοί προτίμησαν να τα ξαναφέρουν στον κατάκοτό τους, γιατί τους ήταν άχρηστα.

Ένα ξεκαρδιστικό γεγονός συνέβη ένα πρωί στον πιο κεντρικό δρόμο της Ντανβίλ της Βιργινίας.

Κάποιοι κακοποιοί, περνώντας με το αυτοκίνητό του έξω από ένα αλ-λαντοπωλείο, σταμάτησε, έσπασε μ' ένα λαστάρι τη βιτρίνα, πήρε δυο τεράστια χοιρομέρια και ξανάφυγε σαν αστραπή.

Ο κακοποιός αυτός λεγόταν «Τζιμ ο τρελλός», γιατί είχε τη μανία να κάνει τις κλοπές του στα πιο πολυσύχναστα μέρη, θέλοντας να δείξει πως δεν λογάριάζει την αστυνομία. Καί, πραγματικά, κατώρθωνε πάντα να ξεφεύγει από τα χέρια της.

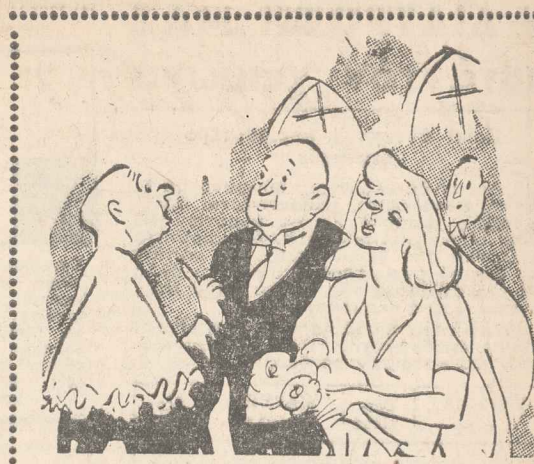
Αλλά το νέο κατόρθωμά του αντί να τρουάξει τους κατοίκους της Ντανβίλ, τους έκανε τουναντίον να γελάσουν με το πάθημα του Τζιμ: τα δυο χοιρομέρια ήσαν από ελάι! Αλλ' είχαν δουλευθεί με τόσο προσοχή και το χρώμα τους ήταν τόσο φυσικό, που έμοιαζαν σαν αληθινά.

Στο Πορταλές του Νέου Μεξικού, ένας κακοποιός, βλέποντας ένα αυτοκίνητο χωρίς κανένα στο εσωτερικό του, άνοιξε την πόρτα και πήρε ένα μεγάλο χαρτοφύλακα, που βρισκόταν πάνω στα καθίσματα.

Όταν απομακρύνθηκε και τον άνοιξε, είδε πως περιείχε 800 αντί-τυπα ενός κηρύγματος με τον τίτλο «Πώς να κατακτήσετε την αιώνιο ζωή». Το αυτοκίνητο άνηκε απλούστατα στον πάστορα Πόλστερ...

Ένα δένδρο 12.000 ετών

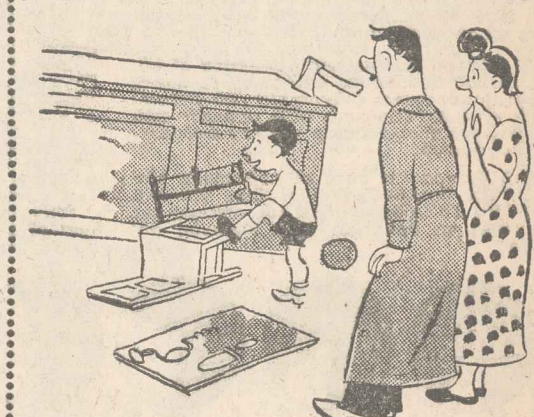
Το πιο παλιό δένδρο βρίσκεται στο όρος Ταμπούριν στην Αυστραλία. Το ύψος του φθάνει μόλις τα επτά μέτρα, αλλ' οι επιστήμονες που το έχουν εξετάσει υπολογίζουν ότι πρέπει να έχει ηλικία μεγαλύτερη από 12.000 χρόνια. Το δένδρο αυτό υψώνεται στο μέσον μιας συστάδας άλλων της ίδιας οικογενείας κατά πολύ νεωτέρων του, που η ηλικία των υπολογίζεται γύρω από τις 3.000 χρόνια.

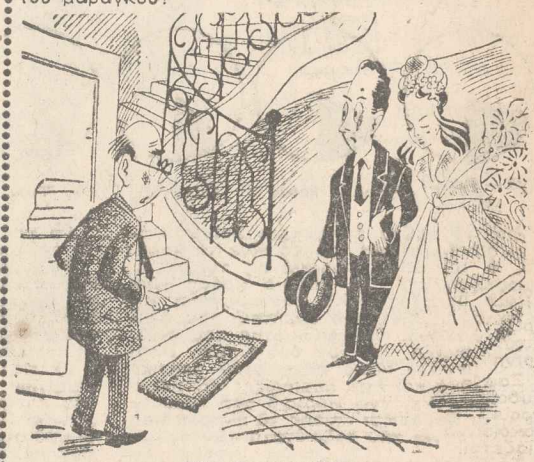
—Εδώ, κύριε ύπουργέ, πρέπει να πείτε το «ναί» καθαρά κι' όχι «υποχωρώ» και «αποδέχομαι»!

—Μιά και μπήκα μέσα, δώστε μου πενήντα δρό-μια αλάτι!

—Μου φαίνεται πως είχες δίκιο. Δεν έπρεπε να του κάνω μπουνιά ένα κουτί με τὰ έργαλεία του μαραγκού!

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

—Για όλη τη νύχτα:...

—Ποιός είσαι σὺ και ποιός σ'

Τὸ ὄνειρο ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΒΑΜΠΡΟΥΚ

Τὸ παραμυθάκι μας

Ο γέρο τσιγγουνής ο Βαμπρούκ, ο πλούσιος ύψιστος πω-πορος ήταν χωμένος σε μια πολυθρόνα κοντά στο τζάκι του πουλάει μια καλή φωτιά.

Το πρόσωπό του φάνερνε πως ήταν ευτυχισμένος. Από καιρό σε καιρό γέμιζε το πτήρι του μ' άππο κρασί του Ρήνου κόνοντας συγχρόνως φέτες από μία περίφημη τούρ-τα.

—Ετσι μ' άρεσει να περνώ την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μουρμούριζε. Στο διάβολο οι φτωχοί ανηψιοί μου κι' ε-ξάδελφοι! Περιμένουν όλοι να πεθάνω για ν' αρπάξουν την περιουσία μου.

Αυτή τη στιγμή οι καμπάνες νοντας γουλί-γουλί το γλυ-κό κρασί του.

Οι καμπάνες άνηκούσαν στον άέρα προχώρα: Ντάν, ντάν, ντάν!

Το ρολόι πάνω στο τζάκι, χτύπησε δώδεκα χτύπους. —Μεσάνυχτα! φώναξε ο έμ-μπορος. Πόσο γρήγορα περνά ο καιρός όταν έχει κανείς κα-λή διάθεση!

Αζάφνα του φάνηκε πως άκουσε ελαφρά γέλια στο δω-μάτιο. Κύτταξε γύρω του κι' είδε πολλούς καλλικάντζαρους να κάθονται πάνω στις πολυ-θρόνες και στα έπιπλα. Ήσαν φρικτοί, ολόμαυροι, με γυρι-στά κέρατα και μακρούς ού-ρες. Μερικοί είχαν σκαρφαλώ-σει στο τζάκι, άλλοι άναποδο-γύριζαν τα έπιπλα και μερικοί σκαρφαλώναν στα γόνατά του.

—Συγτε άπό εμάς καταραμέ-νοι! τους φώναζε ο γέρο Βαμ-προύκ. Μά οι καλλικάντζαροι έσκα-σαν στα γέλια κι' άρχισαν να τον κεντούν με τὰ σουβλερά κέρατά τους.

—Τί σάς έκαμα; ρωτούσε ο έμπορος. Γιατί δεν μ' αφήνε-τε ν' απολαύσω ήσυχια την πα-ραμονή της Πρωτοχρονιάς; —Δεν έχετε δικαίωμα να δι-ασκεδάξετε, τη στιγμή που άλ-λοι υποφέρουν απάντησαν οι καλλικάντζαροι μ' ένα σάμα. Έρεεις καλά πως ο ανηψιός σου ο Πέτρος κι' η ανηψία σου η Βιλελμίνη δεν έχουν τίποτα να φάνε αυτό το βράδυ και ξε-παγιάζουν άπ' το κρύο στη σοφίτα τους, ενώ εσύ φιλεύεις τον έαυτό σου με γλυκά και κρασί του Ρήνου!

Και οι καλλικάντζαροι άρχι-σαν να σέρνουν την πολυθρό-να του, να τον κεντούν πιο δυνατά και να του φωνάζουν: —Χόρευε, χόρευε, πέτρινη καρδιά!

—Μά τί ζητάτε άπό μένα; ρώτησε ο γέρο Βαμπρούκ. —Είμαστε οι άγαθοί, οι κα-λόκαρδοι καλλικάντζαροι, οι φίλοι των παιδιών και των άν-θρώπων που έχουν πονετική ψυχή!... Χόρευε, χόρευε πέ-τρινη καρδιά!

Σαφνικά ένας μεγάλος θό-ρυθος άκούστηκε κι' ο Βαμ-προύκ είδε έναν άνθρωπο κα-τακόκκινα ντυμένο να παρου-σιάζεται.

Τα μικρά καλόκαρδα δαιμό-νια εξαφανίστηκαν.

—Ποιός είσαι σὺ και ποιός σ'

έφερε εδώ; ρώτησε ο Βαμ-προύκ.

—Έρχομαι για το καλό σου, απάντησε εκείνος. Θέλω να σε κάω τον πιο πλούσιο της χω-ρας. Δέχεσαι ή όχι; Θα σου πουλήσω ένα θαυμάσιο μυστί-κό!

—Σύμφωνοι. Λέγε.

Το κόκκινο στοιχείο πήρε τότε ένα κομμάτι σίδερο, έρ-ριξε άπάνω του λίγη σκόνη, είπε κάτι σε άγνωστη γλώσσα κι' άμέσως το σίδερο έγινε άγνό χρυσάφι!

—Χρυσάφι!... Χρυσάφι!... φώναξε ο γέρο φιλάργυρος Βαμπρούκ. Τί πρέπει να κάνω για να γνυρίσω το μυστικό σου;

—Νά υπογράψης αυτό το έν-γραφο.

Ο έμπορος διάβασε το έν-γραφο και το πέταξε φωνάζον-τας: —Ποτέ! Ποτέ! Δεν θέλω για το χρυσάφι να πουλήσω την ψυχή μου στο Σατανά!

Αυτή τη στιγμή οι καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν για τον Νέο Χρόνο. Ο Σατανάς εξαφα-νίστηκε άμέσως άφήνοντας πί-σω του μία μυρωδιά θειαφίου.

Ο Βαμπρούκ ζήτησε τότε και κατάλαβε ότι όλ' αυτά ή-σαν όνειρο. Ντύθηκε άμέσως και μ' όλο το χιόνι τράβηξε για τὸ φτωχό σοφίτα που έμε-ναν τ' ανηψία του ο Πέτρος κι' η Βιλελμίνη.

—Θά γιορτάσουμε μαζί την Πρωτοχρονιά, τους είπε, μπό-νοντας μέσα. Έλάτε μαζί μου, παιδιά μου. Και συγχωρήστε με που σας φάνηκε τόσο ακλη-ρός ως τώρα.

—Νά ευχαριστήτε το Θεό, τους είπε, ο γέρο Βαμπρούκ γιατί αυτός μου έμαθε μ' ένα όνειρο πως ο έγωιστής κάνει και τον έαυτό του δυστυχισμέ-νο και τους άλλους και κατα-λήγει στο τέλος στην Κόλαση!

Παιδικόν πνεύμα

Ο Παύλος γυρίζοντας άπό ένα ταξίδι στη Ρωσία διηγεί-ται ότι τόσο κού κάνει εκεί ώστε μία νύχτα που ήπνε να τηδής άπ' τη μια στέγη στην άλλη, πάγωσε κι' έμεινε παγω-μένη στον άέρα... ως το καλο-καίρι!

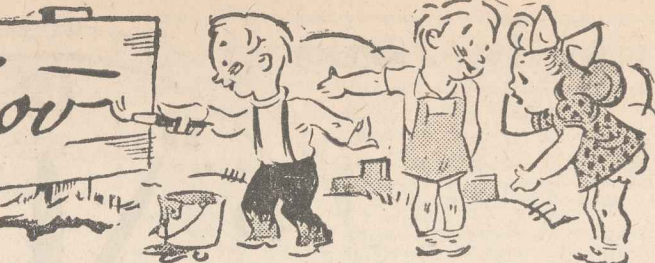
Παρεξήγησις. —Λοιπόν, Άλέκο, πως πη-ναίνεις στο σχολείο.

—Με τὰ πόδια μου, θέλει...

ΩΡΑΙΟ ΔΩΡΟ!

—Σου άρεσει, μαμά; Μου τον χάρισε ο διευθυντής του τσιρ-κού!

ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΊ

Ιστοριοσόλα

Άγιος Βασίλης
έρχεται...

—«Τον φτωχό τον Άγ.Βασίλη συλλογίζομαι. Κωστάκη... Θα κουράζεται στο δρόμο το καλό μας γεροντάκι.

—«Έρχετ' άπ' την Καισαρεία κι' είναι τόσο φορτωμένος! ταξιδεύει νύχτα-μέρα στο ραβδί του άκουμπισμέ- (νος)».

—«Τί κουτός πούσαι, καϊμέ- (νε).

—Νά πιστεύεις παραμύθια! Τώρα που άλλαξεν ο κό- (σμος).

—άλλαξε κι' αυτός συνήθεια.

—«Τάχα δεν καταλαβαίνεις; Έρχεται μ' άεροπλάνο, κι' ως να ής, παιδί μου, (τρια).

—βρίσκεται οτή στέγη άπάνω.

—Βιαστικά άπ' την καμινάδα τὰ παιγνίδια μας πετάει κι' εύθους ύστερα ο καλός (σο).

—μέσ' στα σύγνεφα βουτάει».

Α. ΔΗΜΗΤΡΕΣΚΟ

Η Βασιλόπνττα

—Η Βασιλόπνττα που κό-δουμε την πρωτοχρονιά, παιδιά μου, είναι αυτό τὰ πιο γνήσια ελληνικά έθιμα.

—Η μόνη χώρα που έχει έ-να έθιμο παρόμοιο με το δικό μας είναι η Γαλλία. Εκεί των Θεοφανίων δεν γιορτάζουν τη Βαπτισία, του Χριστού, αλλά την προσκύνησι των Μάγων, που γαλλικά τους ονομάζουν Βασιλνάδες.

—Την ημέρα λοιπόν αυτή κόδουν στο τραπέζι ένα γλυκι-σμά που μοιάζει με τη Βασιλό-πνττα και πού μέσα του έχουν κρυμμένο όχι ένα όλουδι, μα ένα κοκκί.

—Όποιος ή όποια βρή το κοκκί άναγκούσσεται Βασι-λνάς ή Βασιλίσσα της Βρα-δύας.

—Στο Βασιλνά της βραδύας φορούν ένα χάρτινο στέμμα κι' έχει όλο το βράδυ εκείνο την πρωτοκαθεδρία.

—Έχει ακόμα το δικαίωμα να εκλέξει τη Βασιλίσσα του, αν είναι κύριος ή τον Βασιλέα της, αν είναι κυρία.

—Φυσικά και τὰ παιδιά κό-δουν τη δική τους πνττα και βγάζουν κι' εκείνα δικό τους Βασιλνά κι' ή διασκεδάσις εί-νε ακόμα μεγαλύτερη.

Εξάνδρες!

—Η υπέροχη της μικροε Φιδής της έδωσε τρεις κουράδες για να δώσει τους δυο στα δυο ά-δελοφάκια της, τον Τοτό και τον Πέτρο, και τον άλλο να τον φάει εκείνη.

—Η Φιδή γυρίζει σε λιγάκι. —Μαμά, λέει, στη σκάλα ήταν σκοτεινά κι' έκανα λάθος. Αντί να φάω ένα κουράκι, έφα-να δύο!

Ο Νόρμπερτ, ο γυιός ενός φτωχού καρδουναρίου, μία μέρα που είχε πάει στο δάσος για να κόψει έύλα, κάθισε κάτω ά-πό ένα δέντρο κι' έκλαιγε...

—Ενας άρχοντας του τόπου, που γυρίζει άπ' το κυνήγι, ά-κουσε τὰ κλάμματα του μικρού, τον πλησίασε και τον ρώτησε: —Τί έχεις, παιδί μου; Για-τί κλαίς έτσι;

—Άλλοίμονο, άφέντη μου, άποκριθήκε ο Νόρμπερτ. Ή μά-να μου είναι στο σπίτι άρρω-στη. Ο πατέρας μου μ' έστει-λε να κόψω έύλα και μου είπε όταν θα γυρίσω το βράδυ ν' αγοράσω φάρμακα για την κα-υμένη τη μάνα μου. Μά έγώ στο δρόμο έχασα το πορτοφό-λι μου μ' όλα τὰ χρήματα που μου έδωσαν άπ' το σπίτι.

Ο άρχοντας μόλις άκουσε αυτά τὰ λόγια, ψιθύρισε κάτι στον γραμματέα του κι' ύστε-ρα έδωσε άπ' την τσέπη του ένα χρυσοκέντητο πουγγί γε-μάτο χρυσά νομίσματα.

—Μήπως είναι αυτό το πορ-τοφόλι που έχασες; ρώτησε το μικρό.

—Όχι, όχι, άφέντη μου! ά-ποκριθήκε ο Νόρμπερτ.

—Τότε θα έινε αυτό, είπε ο γραμματέας του άρχοντα. Βγά-ζοντας ένα άλλο πορτοφόλι άπ' την τσέπη του, πολύ όμως ά-πλό και φτωχικό. Το βρήκα πρό-όλιγου στο δρόμο.

—Αχ! Ναι, ναι, φώναξε χαρούμενα ο Νόρμπερτ. Σας εύ-χαριστώ πολύ.

—Τότε ο άρχοντας δίνοντας στο μικρό και το δικό του πουγγί του είπε: —Πάρε κι' αυτό, μικρό μου, γιατί σου άρέζει, άφού είσαι τόσο τίμιο και καλό παλληκά-ρι. Ή τιμότης και ή ειλικρί-νεια είναι αίσθημα που πρό-πει να άμειδώνται σ' αυτόν τον κόσμο.

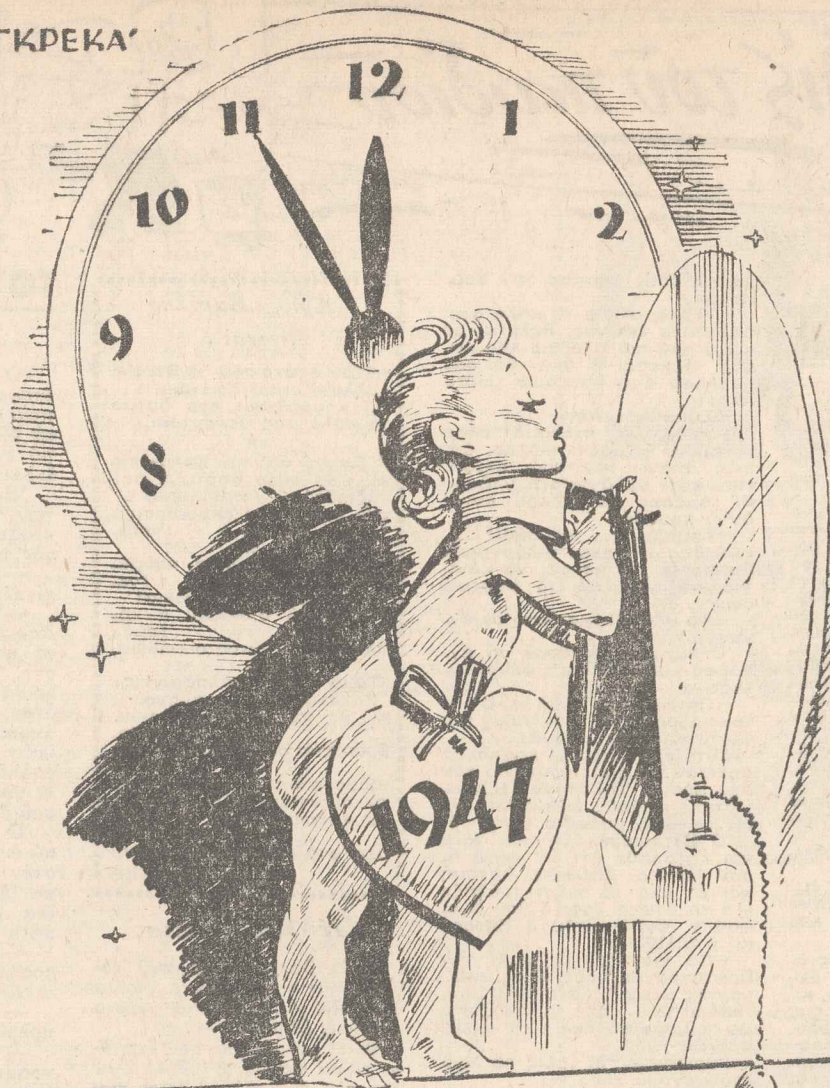
Μαγική εικόνα

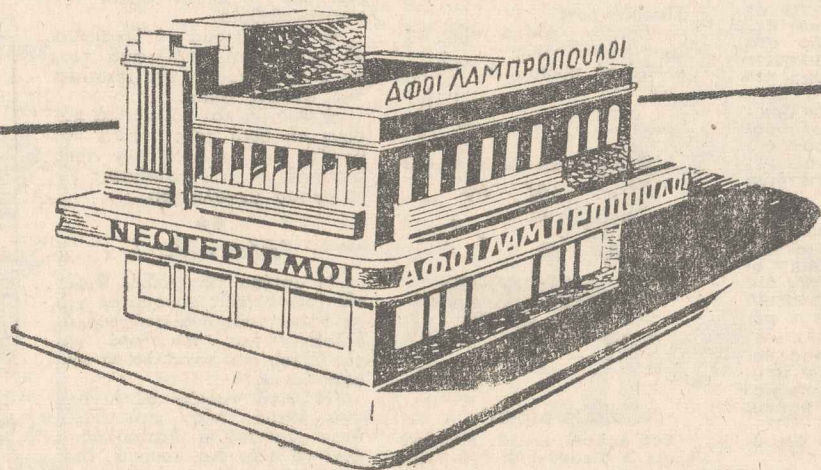
Η Έλενίτσα και ο Πετρόκης άκούουν μία όμορφη Χριστου-γεννιάτικη ιστορία που τους δίνει νά φάω ένα κουράκι, έφα-να δύο!

„ΓΚΡΕΚΑ“

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ *Αφού Διαφορώσεσθαι*

Δίχως αγάπη

Τρία μεγάλα λεωφορεία είχαν μεταφέρει τους εκδρομείς από την πρωτεύουσα σε μια απομακρυσμένη λουτρόπολη που συνδυάζει το πεύκο, τη θάλασσα και τη μοναξιά. Ήσαν όλοι νέοι και νέες που ήρθαν να περάσουν την Πρωτοχρονιά μακριά από την Αθήνα.

Τ' αυτοκίνητα τους κατέβασαν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, κοντά το μεσημέρι, μπροστά στο περίπτερο του Τουρισμού. Άλλοι έμειναν εκεί κάτι να τοιμήσουν κι' άλλοι απομακρύνθηκαν προς το χωριό, πούκε και πανηγύρι.

Η Τάνια δεν αναζήτησε τη συντροφιά κανενός. Κλεισμένη στις σκέψεις της και στη σιωπή της έριξε μια ματιά προς το χωριό που ήταν χτισμένο πάνω σ' ένα βράχο και ξεκίνησε για κεί. Σε λίγο έφτασε στην πλατεία και σαν να μην της ήταν άγνωστοι οι δρόμοι προχώρησε άδιστακτα, δίχως να ρωτήσει κανένα. Έφτασε έτσι στο νεκροταφείο.

Μέσα από το μυαλό της πέρασαν συγχρόνως όλες οι αναμνήσεις της νεαρής της ηλικίας, της ευθυμίας ζωής της, που την πέρασε μικρή σ' αυτό το ίδιο χωριό.

Σηκώθηκε τέλος επάνω. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα και τα χείλη της τριγυρόμενα. Μηχανικά πήρε το δρόμο, που την έδωκε μπροστά στην «Επαυλή της Αγάπης». Έτσι είχε ονομάσει η μητέρα της το κομψό τους σπιτάκι. Τότε ήταν ακόμα κοινωνούργια και πλημμύριζε από χαρά, από ζωή, από ευτυχία από τις φωνές των παιδιών: αυτής και των δυο αδελφών της. Αργότερα έφυγε για να σπουδάσει στην Αθήνα, παντρεύτηκε και ξαναγύρισε στο χωριό δύο φορές μονάχα με τον άντρα της... Έπειτα... Η «Επαυλή της Αγάπης» πουλήθηκε κι' έμεινε άδεια, κλειστή έρημη.

Τι μακριά που πήγαιναν οι αναμνήσεις της και πόσο άφθονα ήταν τα δάκρυά της! Θυμήθηκε και τον άντρα της που τόσο αγάπησε και που τον αγαπούσε ακόμα μ' όλη την καρδιά της, τον άντρα που τούδωσε το διαζύγιο γιατί νόμισε ότι έτσι του πρόσφερε κάποια ευτυχία που δεν είχε, τον άντρα που ως τη στιγμή αυτή είχε μείνει γι' αυτήν ένα μυστήριο.

Η Τάνια βρισκόταν τώρα σε ώριμη ηλικία και το μέλλον την περιέμενε δίχως καμιά υπόσχεση.

Είχε αρχίσει να βρέχει. Άπομο. κρύθηκε από το παλιό τους σπίτι και ήταν έτοιμη να γυρίσει προς το χωριό από το δημόσιο δρόμο, όταν δυο φώτα ενός αυτοκινήτου τη φωτίσαν ολόκληρη. Τ' αυτοκίνητο, το στομάτισε δίπλα της και μια γυναίκα της φωνή ακούστηκε να της φωνάζει:

—Είστε από τους εκδρομείς; / νεώτεροι γιατί θα γίνετε μουσική; / Η Τάνια δεν έδωσε απάντηση. Έριξε μια ματιά στη γυναίκα που άγγιζε το αυτοκίνητο. Την άγνοωσε μ' όλη την ευγένειά της. Λίγο μπήκαν μέσα σε μια μεγάλη αυλή ενός παλιού σπιτιού. Μια άλλη γυναίκα τους υποδέ-

χτηκε και τους έμπασε σ' ένα μεγάλο σαλόνι. Στο τζάκι έκαιγε μια γερή φωτιά.

Οι δυο γυναίκες ήταν αδερφές, γεροντοκόρες. Η Τάνια τους έδωσε άλλο όνομα. Γιατί να τους δώσει γνωριμία; Τις γνώριζε καλά. Ήσαν οι κόρες του κυρίου Ευσταθίου που είχε γυρίσει από την Αμερική με πολλά λεφτά, και που έμεναν γεροντοκόρες γιατί δεν κατόρθωναν κανένα.

Της πρόσφεραν ρούχα ν' αλλάξει τα βρεγμένα. Της έδωσαν ένα ζεστό και τέλος κάθισαν στο τραπέζι. Έπειτα τη ρώτησαν αν είχε ζανάρθει στο χωριό.

—Ναι... πολύ μικρή... απάντησε η Τάνια.

—Ίσως να ιδωθήκαμε όταν ήμασταν και μεις μικρές... Τι ώρα είναι; / Η νεολαία γλεντούσε. Θυμήθηκε που παίζανε με τα παιδιά ενός δικαστικού στην πλαζ. Έπειτα πηγαίναμε στην έπαυλή τους, στην «Επαυλή της Αγάπης».

—Η «Επαυλή της Αγάπης»! Ψιθύρισε η Τάνια.

—Όλος ο κόσμος τον αγαπούσε το δικαστικό. Έπειτα πέθανε αυτός και η γυναίκα του. Η κόρη τους σπούδασε στην Αθήνα... Μαθήματα πώς παντρεύτηκε...

Πολύ άτυχη οικογένεια! Ο ένας γιος σκοτώθηκε στον πόλεμο, ο άλλος δυστυχώς, μα και η κόρη έκανε πολύ άτυχο γάμο. Δεν τον γνώρισε το γαμπρό, μα όπως φαίνεται ήταν παλάνθρωπος. Της έφαγε την περιουσία, την εξέβριζε, κι' όταν πέθανε το παιδί τους την εγκατέλειψε. Έ λοιπόν, όπως μάθαμε, η νέα αυτή τούδωσε το διαζύγιο γιατί τον αγαπούσε. Θανάτωση τον πόνο της!

Η Τάνια κρατούσε με κόπο τα δάκρυά της. Μια τέτοια νύχτα παραμονής Πρωτοχρονιάς... Όχι, δεν ήθελε να θυμηθεί περισσότερα και σπρώχθηκε.

—Είστε άρρα, πρέπει να πηγαί- νω... ψιθύρισε.

—Μέρα που ξημερώνει να φύγετε από το σπίτι μας; Αδύνατον! / —Θα κοιμηθώ στο δωμάτιό μου, φώναξε η μικρότερη.

Από μακριά ακούστηκαν οι κινήσεις της έκκλησιδας...

Όταν έμειναν μόνες η Τάνια με τη μικρότερη αδελφή στο δωμάτιό της, έκλεινε από κάποια ανάγκη που την έσπρωχνε να πη κι' αυτή κάτι, ψιθύρισε:

—Εκώ κι' εγώ αναμνήσεις από αυτή την έπαυλη...

—Μπρά! και εγώ...

—Δεν ξέραμε τον καιρό εκείνο ποιός αγάρασε την έπαυλη. Μια μέρα πήρε έδω ένας κυριός, ένας πολύ ώριμος νέος... Πάνε τώρα δεκα χρόνια...

—Και τι έκανε αυτός ο νέος; / —Αναζητήκαμε. Πήγαμε συχνά και τον έβλεπα στην έπαυλη. Αυτό δεν το ξέρει η αδελφή μου... και έγινε γυναίκα του.

—Παντρεύτηκε; / —Όχι. Μου είπε ότι όταν θα γυρίζε θα με παντρευόταν. Δεν ζανάρησε, όμως, ποτέ πιά...

Και η νέα έβγαλε από ένα γυρτάρι μια φωτογραφία του. Η Τάνια κύτταξε τη φωτογραφία και διάβασε δυο γραμμές που έμοιαζαν με αφιέρωση:

«Αγαπούμε συνηθώς πραγματικά, ό,τι δεν μπορούμε να ποχτήσουμε γι' αλλη μας τη ζωή».

Η Τάνια έσφιξε τα δάκτυλά της κι' έκλεισε τα μάτια της.

Η φωτογραφία εκείνη ήταν του άντρα της, δεκα χρόνια πριν, όταν της ορκιζόταν αιώνια αγάπη!

Πλάνιασε σε λίγο, μα τα μάτια της έμειναν ανοικτά ως το πρωί. Έκλαιγε πικρά, απελπισμένα...

Μια τέτοια νύχτα, παραμονή Πρωτοχρονιάς είχε χαρίσει με τον άντρα της, δίχως όμως η αγάπη της γι' αυτόν να σβήσει. Πίστευε απλώς ότι είχε προσλάβει ο έρωτας της κι' όχι η αγάπη της.

Τώρα... μια νύχτα παραμονής Πρωτοχρονιάς πάλι, έβλεπε ότι είχε απομείνει έντελως μόνη. Την είχε εγκαταλείψει κι' αυτή η αγάπη... Και το μέλλον παρουσιαζόταν μπροστά της κενό, δίχως καμιά υπόσχεση, γεμάτο έρημια κι' απελπισία.

Η αγάπη είχε πεθάνει για πάντα μέσα της!... ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο «κυανούς άνδρας»

Η κολοσσιαία δύναμις των θαλασσιών κυμάτων

Σκεφθήκατε ποτέ πόση είναι η ενέργεια, που σπαταλάται άσκοπα, από το γεγονός ότι παραμένει άχρησιμοποίητη η όρμη των κυμάτων της θάλασσας που ξεσπούν αδιάκοπα εναντίον των ακτών;

Τα πειράματα που έγιναν τελευταία στο Μαρόκο από τη γαλλική υδρογραφική υπηρεσία απέδειξαν ότι η ενέργεια αυτή ισοδυναμεί με ένα βάρος 200 τόννων σε κάθε τετραγωνικό μέτρο γής, που βρέχεται από τη θάλασσα!

Πρόκειται, πραγματικά, για ένα κολοσσιαίο ποσό ενέργειας, που η χρησιμοποίησή του θ' άλλαζε ολόκληρα την όψη του πλανήτη μας.

Στην ενέργεια αυτή, οι σύγχρονοι επιστήμονες έδωκαν το όνομα του «κυανού άνθρακα», για να την ξεχωρίσουν από το «λευκό άνθρακα» των υδατοπτώσεων.

Ο «κυανούς άνδρας» δεν έχει επίσης καμιά σχέση με την ενέργεια των παλιόροπων. Η διαφορά μεταξύ τους είναι κολοσσιαία. Οι «επιθέσεις» της παλιόροπης εναντίον των ακτών είναι μόνον δύο μέτρα σε είκοσι τέσσερες ώρες. Ενώ οι «επιθέσεις» των κυμάτων είναι 10.000 κατά το ίδιο χρονικό διάστημα.

Υπολογίστηκε, λοιπόν, ότι αν μπορούσαμε να αιχμαλωτίσουμε τη ενέργεια των κυμάτων της θάλασσας μόνο σε μια έκταση 2 χιλιομέτρων, θα μπορούσαμε να παραγάγουμε μ' αυτήν ηλεκτρικό ρεύμα δύναμης 270.000 κιλοβάτ, όσα δηλαδή παράγουν σήμερα τα πολύ μεγάλα εργοστάσια, με «καύσιμο ύλη», που δεν θα στοιχίζε τίποτα.

Αλλά όλες οι προσπάθειες που έχουν γίνει ως σήμερα προς αυτή την κατεύθυνση κατέληξαν σε αποτυχία, γιατί κανένα έργο, είτε από «μπετόν αρμέ», είτε από χάλυβα, δεν μπορούσε ν' αντέξει στην τυφλή όρμη των κυμάτων, που κατέστρεφαν τα πάντα.

Το πρόβλημα ήταν λοιπόν, πώς θα μπορούσαμε αυτή την καταστρεπτική ενέργεια να την μεταβάλουμε σε πειθαρχημένη και χρήσιμη δύναμη.

Το πρόβλημα αυτό λύθηκε τελευταία χάρις σε μια έξυπνη επινοήση ενός Γάλλου μηχανικού, ονόματι Πωλ Γκρασέ.

Το κυριώτερο σ' αυτή την προσπάθεια ήταν ν' απομονωθούν οι μηχανές παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος από τα κύματα, που, όμως, από τ' άλλο μέρος, θάπρεπε να παρέχουν την απαραίτητη δύναμη για την κίνησή τους.

Ο Γάλλος μηχανικός επινόησε δύο συνδυασμούς, που οδηγούν σ' αυτό το αποτέλεσμα.

Ο πρώτος από αυτούς είναι ο εξής:

Μια μεγάλη τάφρος, ντυμένη με «μπετόν αρμέ» στο εσωτερικό της, οδηγεί τα κύματα στο στόμιο ενός σωλήνος διαμέτρου πολλών μέτρων. Τα κύματα ξεσπώνονται με μεγάλη όρμη μέσα σ' αυτό το σωλήνα, που, όσο προχωρεί, ανεβαίνει σε ύψος. Έτσι, στο τέλος της διαδρομής των, τα κύματα βρίσκονται σε ύψος 7-8 μέτρων από την επιφάνεια της θάλασσας μέσα σ' ένα είδος φράγματος από το οποίο έχει αφαιρεθεί πρωτίτερα ο ατμοσφαίριος αέρας, όπως στο εσωτερικό ενός βαρομέτρου. Μ' αυτό τον τρόπο, τα κύματα διαπνέουν όλη την όρμη τους και μπορούν να κινήσουν το ηλεκτρικό εργοστάσιο, που βρίσκεται σε αρκετή απόσταση από την ακτή.

Κάθε κύμα, μόλις εκπληρώσει τον προορισμό του, ξαναγυρίζει στη θάλασσα, ενώ όλα τα διερχόμενα συνεχώς.

Στην περίπτωση αυτή, τα κύματα αιχμαλωτίζονται πραγματικά και δεν είναι πια τυφλές καταστρεπτικές δυνάμεις, όπως θα ήταν αν αφήνονταν να ορμήσουν εναντίον των ακτών.

Ο δεύτερος τρόπος είναι ο εξής:

Τα κύματα που αιχμαλωτίζονται κατά τον τρόπο που περιγράψαμε παραπάνω ορμούν μέσα σ' ένα θάλαμο με πεπιεσμένο αέρα. Ο αέρας αυτός ξεσπώνει τότε με τρομακτική όρμη από ψωιμένες βαλβίδες και βέβαι σε κίνησι τις μηχανές.

Με το σύστημα αυτό, τα κύματα δεν έρχονται και πάλι σε άμεση επαφή με τις μηχανές.

Το πρώτο δοκιμαστικό εργοστάσιο αυτού του είδους, με εφαρμογή και των δύο συστημάτων που αναφέραμε, λειτουργήσε στο Μπίρρις και τα αποτελέσματα που απέδωσε ήταν πολύ ανώτερα από τις προσδοκίες του κατασκευαστού του.

Οι ειδικοί φρονούν ότι παρόμοια εργοστάσια θα μπορούσαν να κατασκευασθούν σ' όλα σχεδόν τα σημεία της λεκάνης της Μεσογείου, τόσο από το μέρος της ευρωπαϊκής ηπείρου, όσο και από το μέρος της Αφρικής.

Ένα άλλο πειραματικό εργοστάσιο έλειτούργησε επίσης στο Άμπερ Μπράκ, με άριστα και αυτό τα αποτελέσματα.

Η αποδοτικότητα του «κυανού άνθρακα» θα είναι ακόμη μεγαλύτερη στις ακτές που δέχονται τις όρμητικές εφόδους των κυμάτων του ώκεανού, όπως συμβαίνει με τις δυτικές ακτές της Γαλλίας και της Πορτογαλίας, τη νοτιοδυτική Αφρική, την Καλιφόρνια κτλ.

Έτσι, σ' ένα πολύ κοντινό μέλλον, η θάλασσα θα γίνει η κινητήριος δύναμις του πλανήτη μας και η εξαπλώσις του ηλεκτρισμού θα μεταβάλει ολόκληρα την όψη του.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΓΚ

Διήγημα ΦΡΙΚΗΣ

Τὰ δῆματα στὴ σκεπὴ

Ὁ Βιλντόν ξαναδιάβασε τὸ λακωνικὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε ἀπελθεῖ ὁ φίλος του Μπουτιέ: «Ἐλα ἀμέσως, ἀν μπορῇ! Μὴν ἀργήσῃς, πρὸς Θεοῦ!».

Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας ἤταν τρεμουλιαστός. Δίχως νὰ διατάξῃ, ὁ Βιλντόν πῆδρε στὴν πύργου του.

Τὶ εἶχε συμβῆ ἄραγε στὸ Μπουτιέ;... Γνωρίζοντοσαν ἀπὸ 12 χρόνια. Κι' εἶχαν ἐρθεῖ ἐπειτα στὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ πάρουν καθέννας τὸν μὴν «παράκληση», ἕνα κομμάτι τῆς ζούγκλας, καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν μεταβάλουν σὲ φυτεία. Στὰ 5 χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, εἶχαν ἐξοικονομήσει νὰ βλέπουνται κάπου... κάπου, γιὰ τὴν ὁπία τοὺς ἀπείχαν πολὺ κι' ἡ δουλειὰ τοὺς δὲν τοὺς ἀφῆνε ἐλευθεροὺς καὶ οὐδὲν ἐπισκέψεις. Ὅσοιο ἡ φιλία τοὺς ἔβρισκε πάντα στενὴ. Γιὰ νὰ τοῦ στείλῃ τώρα αὐτὴ τὴν ἀπεγνωσμένη πρόκληση, ὁ Μπουτιέ, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο!

— Πιὸ γρήγορα!... Πιὸ γρήγορα, τεμπέληδες!... φώναξε ὁ Βιλντόν στὸν ἰθαγενεῖς κυνηγὸ τῆς πύργου του.

Ἀργὰ τὸ ἀπάντησε, τὸ μικρὸ σκύφος ἄρξε σ' ἕνα μικρὸ λιμανάκι τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Βιλντόν πῆδρε στὴν ὁδὸν καὶ προχώρησε βιαστικὰ μέσα στὴ ζούγκλα.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο στὸ ξέφωτο τοῦ δάσους ἔβρισκε καὶ τὰπληκτος. Εἶχε ξαναβρῇ ἄλλες δύο φορές τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο: Μὰ δὲν κατέρχοντο τώρα νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ — τόσο εἶχε ἀλλάξει, οὐτοῦ ὅκτω μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν τελευταία τοῦ ἐπισκεψῆ... Ἡ ζούγκλα εἶχε ἀπλωθῇ κι' εἶχε ἀνακατασκευασθῇ τὸ χωρὶς ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου τὴν εἶχε ἐκτοπίσει ὁ Μπουτιέ μετὰ τὸν ἀγῶνα. Δὲν ἔβρισκε οὐτε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ «παράδεισο», ποὺ εἶχε θεάσει νὰ δημιουργήσῃ ὁ φίλος τοῦ Βιλντόν.

Ἄλλα καὶ τὸ σπῆτι δὲν ἦταν σὲ καλλίτερη κατάστασι. Οἱ ζῦ, λῖνοι τοῖχοι τοῦ εἶχαν μουλιάσει, τὰ παραθυροφύλλα ἔλειπαν κι' εἶχαν ἀντικατασταθῇ μετ' ἐνέδες.

Ὁ Βιλντόν προχώρησε πρὸς τὸ σπῆτι.

— Ποῖος εἶναι; ρώτησε ἀπὸ μέσα μὴ φωνῇ.

— Ἐγώ, ὁ Βιλντόν!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ὁρμητικὰ καὶ φάνηκε στὸ κατώφλι ὁ Μπουτιέ.

— Ἦρθες ἐπὶ τέλους! φώναξε. Ἐλα γρήγορα μέσα...

Κύτταξε γρήγορα γύρω, φοβισμένα, ξανάκλεισε πίσω τοὺς τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειδώνει καλά.

— Μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου, ἐκκίνησα, τοῦ εἶπε ὁ Βιλντόν. Λοιπὸν, τί συμβαίνει;... Ὁ Μπουτιέ σκούπισε τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου του, μετ' ἕνα πετοῦτο. Ὁ φίλος τοῦ κύτ...

ταξε σαστισμένος τὸ πρόσωπό του, τὸ ὅμοιο του γυμνὸ ὡς τὴ μέση... Πρὶν ἀπὸ 8 μῆνες ὁ Μπουτιέ ἦταν ἕνας νέος ἀθλητὴς, ἡλιοφάνης, γερός, μετ' ἡραυρούμενη φυσιογνωμία, γεμάτος ἐνεργητικὸν... Τώρα, πᾶν σ' ἕνα βρώμικο, κρεβάτι, κοιτᾷσαν ἕνας μετ' ἕνα, μετ' ἕνα λιποσάρκο, ἀντανακρινόμενος ἀπὸ βαθεῖες ρυτίδες, μετ' ἕνα χιμῶνα στὴς κόγχες τοὺς ποὺ γυμνάζον ἀπ' τὸν πυρετὸ, ἕνα ἀνθρώπινο κούρελι, ποὺ τὸ συγκλόνιζε ἕνα νευρικὸ τρεμουλιασμά!...

— Θὰ φοβῆσαι; μωρουῖο, κλείνοντάς τὰ μάτια σου... Θὰ φοβῆσαι ἀπ' τὸ φόβο!

Σταμάτησε ἀναπνεύοντας λαχανιασμένα. Ὁ Βιλντόν ἔριξε μὴ μὴ γύρω του. Ὅλα εἶδαν τὴν ἐγκαταλειψῇ... Σὲ μὴ μισοσκοτεινὴ γωνία, ἕνας χιμῶνας, μέσα στὸ κλουβί του, κυνηγοῦσε τοὺς ψαλμούς του. Δίπλα αὐτὸ μαζιὰρὶ τοῦ κρεβάτιοῦ ἦταν ἀκουμπισμένο ἕνα τουφέκι.

Ὁ Μπουτιέ εἶχε ξαναβρῇ τὰ μάτια του. Μάντεψε τίς σκέψεις τοῦ Βιλντόν καὶ γέλασε νευρικὰ.

— Μὰ τί θὰ ποὺν ὅλ' αὐτὰ! Ἐξηγήσου... Τί ἔχεις πάθει; Τρελλάθηκε;...

— Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός! Μὲ σκοτώνει ὁ τρόμος, σου λέω! Ἐβδωμντὰς νύχτες τώρα, δὲν ἔχω κλειθεῖ μὴτι... — Γιατί δὲν με εἰδοποιήσεις ἐνωρίτερα;

— Ὄχι, ὀχι! Δὲν θὰ τοῦ κάνω αὐτὴ τὴ χάρη! Δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὴ φυτεία... ὅπως θέλει αὐτός!

— Ποῖος αὐτός;

— Ὁ Μπουτιέ δὲν φάνηκε ν' ἀκούσε τὴν ἐρώτησι. Συνέχισε, πρὸς ἐρεθισμένους:

— Ναι, θέλει νὰ φύγῃ, νὰ τοῦ ἀφῇσῃ τὸ πεδίο ἐλευθερίας. Μὰ δὲν θὰ τοῦ γίνῃ ἡ χάρη! Ὅσο εἶμαι ζωντανός, δὲν θὰ τοῦ ἀφῇσῃ τὴ φυτεία.

— ἤκουσε, φίλε μου. Μὴν ἐκνευρίζεσαι. Διηγούμενοί μου τὴν ἱστορία σου καὶ θὰ ἴδωμε ἐπειτα τί θὰ κάνουμε.

Μὴ λάμπῃ ἐλπίδος φῶτις τὰ μάτια τοῦ Μπουτιέ. Τὸ πρόσωπό του ἤρμηνε κάπως.

— Ἐχεις δικήν... ἀπάντησε.

Ἄκουσε λοιπὸν. Πρὶν ἀπὸ 3 μῆνες ἐπῆρα ἐπ' αὐτοφῶν τὸ Ρουνγκού, ἕναν ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς ἐργάτες μου, νὰ με κλέβῃ. Τόβαλε στὰ πόδια, μὴ λῆς με εἶδε. Τὸν κυνήγησα, τὸν ἐπῆρα καὶ τὸν ἔσπασα στὸ ζῦλο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρουνγκού εἶχε χαθῇ. Πῆρα ἕναν ἄλλον ἐργάτη στὴ θέσι του.

Ἐπῆρασαν 8 μέρες. Εἶχα ξεχάσει πᾶν αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ὅταν ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγα, ἕνα ἀκόντιο μῆκε ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πέρασε δίπλα στὸ πρόσωπό μου καὶ καρφώθηκε στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Ἐτρεξα ἐξῆς ἐκαμὰ τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ δὲν βρῆκα κανένα... Τὸ ἄλλο βράδυ, καὶ πάλι ἀνασκήνωσεν ἕνα ἀπ' τὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ σθῶσῃ τὸ φῶς, δεύτερο ἀκόντιο χύθηκε στὸ μαζιὰρὶ μου, ὅπου ἀκουμπήσα πρὶν ἀ...

πὸ λίγες στιγμὲς τὸ κεφάλι μου! Ἐννοεῖται ὅτι δὲν βρῆκα καὶ πάλι κανένα... Πέρασαν 2 μέρες ἀκόμη, δίχως ἄλλο ἀπὸ πρῶτον. Ἐπειτα, μὴ νύχτα, μετ' ἡραυρούμενη βρῆμα στὴ σκεπὴ. Κάποιος πηγαίνοντοσαν ἐκεῖ πᾶν κι' ἔβρισκε τὰ κλαδιά γιὰ ν' ἀνοίξῃ μὴ τρύπα καὶ νὰ με σκοτώσῃ στὸν ὕπνο μου. ἀπὸ ὕψος!...

Ἐβόλαξα γιὰ νὰ τὸν πιάσω... πέντε, ὅσα, εἰκοσι νύχτες! Δὲν εἶδα τίποτε... Ὅσο εἶμαι ὀρθιος καὶ κυκλοφορῶ, δὲν κουνιέται τίποτε... Μόλις πέσω καὶ σθῶσῃ τὸ φῶς, ἀρχίζει πάλι... Ὁ ἐχθρὸς μου περιμένει νὰ κοιμηθῶ, γιὰ νὰ με δολοφονήσῃ!... Κι' ἐγὼ λοιπὸν δὲν κοιμᾶμαι πιά... Οἱ ὑπνέτες μου κατατρόμαξαν, πιστεύοντες πᾶν ὅτι φάντασμα, ὁ ἰδιὸς ὁ διάβολος... καὶ μ' ἀφῆσαν ὅλοι! Ἐμεῖνα ὁλομόναχος... Δὲν μπορῶ πιά νὰ κοιμηθῶ. Ὅλη τὴ νύχτα, πηγαίνοντοσαν μέσα στὴν κἀμαρά μου. Μόλις σταματῶ, ἀρχίζουν τὰ βήματα ἐκεῖ ψηλά! Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ!...

Κι' ὁ Μπουτιέ ἔχασε τὸ κεφάλι του στὸ μελῆμα τῆς τρέμοντος ὀλόκληρης. Ὁ Βιλντόν δὲν εἶχε πιστέψῃ οὐτε λέξι ἀπ' τὴν ἱστορία του — ἐκτὸς μόνον ἀπ' τὰ δύο ἀκόντια ποὺ τοῦ εἶχε πετάξῃ ὁ νέγρος γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Κύτταξε τὸ Μπουμπου! οὐραῖος ἔφαγε ὁ Μπουτιέ. Προαισθάνθηκε ὅτι θ' ἀρχίσῃ, ὅπου καὶ νῦναι! Ἐτοίχοι πάντα, λίγο πρὶν ἀκουστοῦν τὰ βήματα!...

Πράγματι, ὁ μεγάλος πῆλκος ἐδῆγε στρινγές φωνές... Ὁ Βιλντόν σπῆδρε, γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὸν ἰσχυρῶς.

— Τὰ βήματα!... Τὰ βήματα!... τραυλίσῃ ὁ φίλος του, μετ' ἕνα πεταγμένο ἀπ' τίς κόγχες.

Ὁ Βιλντόν ἀνασκήρτησε. Ὁ χιμῶνας εἶχε σιωπᾶσει τώρα.

Καί, μέσα στὴν ἡσυχία, ὁ Βιλντόν ἀκούσε καθαρά κάποιον ποὺ περπατοῦσε πᾶν στὴ σκεπὴ... Τὰ βήματα ὁμοιωθῶσαν πᾶν ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ, κι' ἔπειτα ἀκούστηκε καθαρά ἕνα ζῦμο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία! Κάποιος ἐπικειροῦσε ν' ἀνοίξῃ μὴ τρύπα!

Ὁ Βιλντόν ἄρπαξε τὸ ὅπλο τοῦ φίλου του, ὤρμησε ἐξῆς, κύτταξε πρὸς τὴ σκεπὴ. Ἀλλὰ τὰ βήματα καὶ τὸ ζῦμο εἶχαν πάψει.

Ὁ Βιλντόν κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα κοντρὸ δέντρο καὶ περιμένε. Πέρασαν δύο τρία λεπτά, ποὺ τοῦ φάνηκαν αἰῶνες... Ἐξαφνὰ, ἐνῶ μέσα ἀπ' τὸ σπῆτι ἀντηχοῦσε μὴ κραυγὴ ἀγωνίας, ὁ Βιλντόν διέκρισε μὴ ἀνθρώπινη οἰκουμένη ποὺ ἔβρισκε ἀνάμεσα στὰ κλαδιά ἐνῶ δέντρον, ποὺ ἔβρισκε πᾶν ἀπ' τὴ σκεπὴ. Σημάδεψε γρήγορα καὶ πυροβόλησε τρεῖς φορές, ἐνῶ συγκλονιστικὰ σκεπτόταν.

«Ὁ ἀκρεῖος!... Νὰ ἀπὸ ποῦ ἔφτανε στὴ σκεπὴ!...»

Ἐτρεξε μέσα στὸ σπῆτι. Ὁ φίλος του ἦταν πεσμένος κατὰ χάμα, μετ' ἕνα ὀρθὸ ἀνοιχτὸ, σ' ἕνα μορφοσμὸ ἀνεκφραστῆς ἀγωνίας. Ἦταν νεκρός! Τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ τρόμος... Ἀπὸ πᾶν του, ἔφαγε μὴ τρύπα στὴ σκεπὴ. Ὁ χιμῶνας βρογγίσε πονεμένα μέσα στὸ κλουβί του...

Ὁ Βιλντόν βῆκε πάλι ἀπ' τὸ σπῆτι κι' ἔβρισε γύρω μετ' ἕνα ἡλεκτρικὸ ποὺ φανῆκε. Εἰς κορμὸ μέτρα μακρύτερα, βρῆκε τὸ πτώμα ἑνὸς μεγάλου χιμῶνας, μετ' ἕνα σφαῖρα στὸ σπῆτι.

Καί τότε κατάλαβε ὅτι τὰ μυστηριώδη βήματα στὴ σκεπὴ ἦσαν τὸ πῆλκος αὐτοῦ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σταθῇ ὡς τὸ ἡλεκτρικὸ χιμῶνα, τὴν ἐκλεισμένη μέσα στὸ κλουβί του...

ZAN NT' EM

ΔΙΤΣ

Ἐδίδαξα. Κυριάρχησα πολὺ γιὰ νὰ τελειώσω τὸ Γυμνάσιον. Ἐργασθὲν βρισκῶ ἀλλὰ καὶ ἀκόμη εὐρῶ, πῶς δὲ ζήσωμε μετ' 150 χιλιάδων, ποὺ παίρνει μὴ δακτυλογράφος ἢ ὑπάλληλος; .....

Πῆγα σὲ μοδίστρα, κάθησα πολὺ καιρὸ. Ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ μὴ δώδῃ τὴν τέχνην. Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ κερδίσω χρήματα γιὰ νὰ ζήσωμε.

Μητέρα, σήμερον μὴ φίλη μου μοῦ ἔδωκε ἕνα κανονισμὸ τοῦ Οἴκου ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, ὅπου πηγαίνει ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα. Εἶναι ἐνδοσυμμετοχὴ! Θὰ πάω νὰ ἐγγραφῶ κι' ἐγώ...

Ἐπὶ τέλους δὲ δοῦμε καλὰς μέρας, γιὰτί ὅπως θῆλεις μέσα σὲ 3 μῆνες, εἶναι τέλει μοδίστρα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν πολὺ δουλειὰ .... καὶ αὐτὸ χάρις στὴν Κ^α ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Οἶκος ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 26 ΤΗΛΕΦ. 24 064

Τὸ ΡΟΜΑΝΤΙΖΟ μῆς Γαλλίδος

Ἐνα μυθιστόρημα στὸν καὶρὸ τῆς κατοχῆς

Στὸν τόπο τῆς, ἔλεγαν ὅλοι γι' αὐτὴν:

«Εἶνε μὴ χαμένη κοπέλλα... αὐαλη, ποὺ τρέχει μετ' ἑαυτὴς ἀντὶ τῆς...»

Τὸ 1939, ἡ Κλαίρη Μπ... ἦταν φοιτήτρια τῶν Καλῶν Τεχνῶν στὸ Παρίσι. Ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ ἕνα ἀριστέκτονα ποὺ ἀγαποῦσε κι' ἦταν ἀπόλυτα εὐτυχιμένη. Ἀλλὰ τὸ 1940, εἰδοποιήθηκε ἐπίσημως, ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς εἶχε σκοτωθῇ στὸ μέτωπο. Οἱ γονεῖς τῆς ἀπορῶσαν, ἀλλὰ καὶ καθύλασαν μαζί, βλέποντας ὅτι δὲν ἔκλειπε ἀπελπισμένα. Γιατὶ διὰ νὰ κλάψῃ; Κλαίει οἱ νεκροί!... Κι' ἡ Κλαίρη ἔνοιθε ὅτι ἡ σφαῖρα ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς, εἶχε σκοτώσει ἐπίσης τὰ νεῖτα τῆς τὸν ἐνθουσιασμό τῆς, τίς ἐλπίδες τῆς...

Ὅσοιο, λίγο ἀργότερα, δέχθηκε νὰ πᾶν στὴν ὀρνάωσι τῆς Ἀντιστάσεως. Ὁ τοπικὸς ἀρχηγὸς ζήτησε μὴ συνοδὸν, γιὰ νὰ πηγαίνῃ ὡς τὰ ἰσπανικὰ σύνορα τοῦ ἀεροπορικοῦ τῶν Συμμάχων, ποῦ φέροντο στὰ γαλλικὰ ἔδαφος. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔπρεπε νὰ δεχθῇ νὰ παῖξῃ μὴ ἀσυνήθιστη κουμῶνα μαζί με τοὺς ἀεροπόρους: Νὰ παρίστανται μέσα στὸ τραῖνο, γιὰ τοὺς ἄλλους ταξιδιώτες τὴν ἐρωτημένην κι' ὑπερβολικὰ διαγυγνὴ φιλενάδα τῶν... Φιλία, τρελλὰ γέλιο, τουφεκοῦ κομποῦληματα... Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τοὺς ἔβλεπαν, θὰ ναυογελοῦσαν μετ' ἑαυτοὺς καὶ δὲν θὰ ὑποπτεύοντοσαν ποτέ τὴν ἀληθινὴ ταυτότητα τῶν ἀεροπόρων...

Ὅταν ἡ Κλαίρη πρῶτῃν ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ἀποστολὴν, ὁ ἀρχηγὸς διαμαρτυρήθηκε. Δὲν ἦταν ἀισθητικὸς, ἀλλὰ δὲν εὐοίκεσε σωστὰ νὰ παῖξῃ τέτοιο ρόλο μὴ ἀγνή κοπέλλα 20 ἐτῶν...

Ἡ Κλαίρη ὅμως ναυογέλασε θλιμμένα... Δὲν ἦταν 20 ἐτῶν... δὲν εἶχε ἡλικία οὐτε καρδιά, οὐτε ἀισθητικὴ! Δὲν εἶχε τίποτε πιά... Ἦταν λοιπὸν καταλλήλῃ.

Πράγματι, ἔκαμε 12 φορές τὸ ταξιδί ἀπ' τὸ Παρίσι ὡς τὰ σύνορα, σιγμῇ τρυφερὰ δίπλα σὲ 12 διάφορους ἀντρες, ψηλούς, κοντούς, εὐγενικούς, δύστροπους... Ἐπῆξε 12 φορές τὴν παρῶσα τὸ ἑωρτός, μετ' ἑκατόντα παλῆας ἡθοποιού, κι' αἰσθανόταν μὴ πικρὴ γὰρ στὴ σκέψιν, ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ, διάφορες κοπέλλες στὸ Λονδίνο, στὸ Μαντσεστερ ἢ στὴν Ὀττάβα θὰ λάβαιναν μὴ μέσα μὴ εἰδοποιήσι: «Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σας ἔπεσε ὑπὸ παταβόσκον...»

Δὲν ἀρνήσε ν' ἀποκτήσῃ κακὴ φήμη στὸν τόπο τῆς. Οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἤξεραν πᾶν γι' αὐτὴν...

Πρότιματε

Τὰ ἐξαιρετικὰ ποιότητος γνωστὰ Βερνίκια καὶ καστροφῆς

“ΤΙΤΑΝ”
Γ. Μ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Κολοκοτρώνη 29
Τηλ. 34.645

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1943, συνάντησε στὸ δρόμο τὸν ἀρχηγὸ τῆς μαζῆς μ' ἕνα μελαγχολικὸν νεῶ... Ὁ ἀγνωστός αὐτὸς τὴν τράβηξε παρᾶντα... ἀγνώστο γιὰ τί! Ὅσοιο, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες τῆς εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὅτι θὰ συνάδουσε ὡς τὰ σύνορα τὸ Ντεῖβ — ἐτοίμοι λεγόταν ὁ νέος — ἡ Κλαίρη ἀνέστηκε. Δὲν ἤξερε κι' ἡ ἴδια τὸ λόγο... Μὰ δὲν ὑποσώσε κι' αὐτὴ ν' ἀσπῆθῃ μὴ φορὰ μὴ ἀποστολῇ:

«Ὁχι!» δῆλωσε καθηνοποματικὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς.

Κι' ἐκείνη ὑποχώρησε.

Ὁ Ντεῖβ ἤξερε καλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνει. Μόλις εἶχαν ἐκκινήσει μετ' ὁ τραῖνο, πῆλῃσε πολὺ τὴν Κλαίρη. Ἐκείνη ἀποτραβήθηκε. Ὅταν θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, τὸν ἔσπρωξε μακριὰ. Ὅταν ἔσκυψε γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ, τοῦ ἔβρισε ἀπὸ τοῦρα.

Κάποιος ταξιδιώτης θεώρησε τότε καθῆκον τοῦ νὰ ἐπεύθῃ.

— Ἀφῆστε ἡσυχία τὴν δεσποινίδα! εἶπε αὐστηρὰ στὸ Ντεῖβ.

Ἐκείνος, θυμωμένος, τοῦ ἀπάντησε... ἀγγλικά! Ἀγγλικά τὸ Δεκέμβριον τοῦ 43, στὴ Γαλλία, μέσα σ' ἕνα τραῖνο!...

Ὁ ταξιδιώτης σηκώθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ Κλαίρη κατὰλαβε ὅτι πῆλῃσε νὰ καταγγεῖλῃ τὸ Ντεῖβ. Ἀρπάξε ἀπ' τὸ χεῖρ τὸν ἀσπασμένον ἀεροπόρον, τὸν τράβηξε ἐξῶ στὸ διάδρομο κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα... Τὸ τραῖνο ἔτρεχε στὴ χιονισμένη ἔξοχ.

Ὁ ταξιδιώτης ξαναγύρισε κι' ὅλας, μαζί μετ' ἑαυτοῦ.

— Πρέπει νὰ πηδίσουμε ἐξῶ! εἶπε ἡ Κλαίρη στὸ Ντεῖβ.

Ἐκείσε τὸ μᾶτις τῆς καὶ πῆλῃσε μαζί τοῦ στὸ κενό. Ἐπῆσαν δίπλα στὴ γωνία... Ὅταν ξανασηκώθηκαν καὶ βεβαιώθηκαν πῶς δὲν εἶχαν πληγωθῇ, ἀνοίσαν νὰ τρέχουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν. Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἔπῃσαν πίσω τους, μέσα στὴ νύχτα... Ἡ τρίτη σφαῖρα πῆλῃσε τὸ Ντεῖβ στὸ πόδι. Μὰ ἡ Κλαίρη κατάρωσεν νὰ τὸν τράβηξῃ ὡς μὴ καλῶς καὶ νὰ βρῇ ἕνα γιὰ τὸ γὰρ νὰ τοῦ βγάλῃ τὴν σφαῖρα. Ἐνῶ ὁ νέος ἦταν ἀκόμη ἀναίσθητος ἀπ' τὸν πόνο, ἐκείνη τοῦ νάιδεσε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο. Καὶ συλλογιζόταν ὅτι παρὰ λίγον νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰτί δὲν εὐοίκεσε τὸ θάρος καὶ παῖξῃ μαζί τοῦ τὴν κουμῶνα τὸ ἑωρτός... γιὰτί τοῦ εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινὰ!

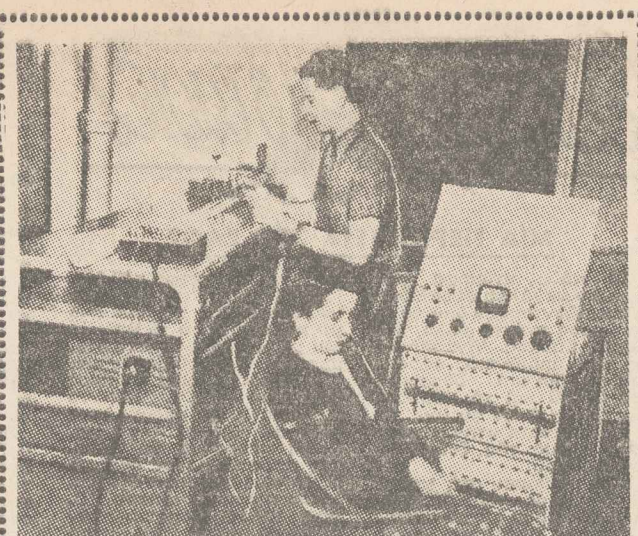
Θυμῆθηκε τότε πῶς ἦταν 20 ἐτῶν κι' ἔκλεισε γιὰ πρώτη φορά ἔπειτα ἀπὸ 3 χρόνια, ἕνα ὁ Ντεῖβ, ποὺ εἶχε συνέλθει πᾶν τὴν κύτταξε καὶ ναυογέλασε...

Ὁ νέος κατάρωσεν νὰ στήσῃ στὸν Καναδά κι' ἐξακολούθησε τὸν πόλεμον...

Ἡ Κλαίρη ἀνέστηκε νὰ κῶνῃ πᾶν τὴν «ἐρωτικὴ συνοδὸν» κι' ἀνέλαβε ἄλλῃ ἀποστολῇ στὴν Ἀντίστασιν.

Πέρασαν χρόνια ὁ πόλεμος τελειώσε... Καί, πῆρσι, στὴν ἀμερικανικὴ ἐκκλησίαν τῶν Παρισίων, ὁ Βιομήχανος Ντεῖβ Μπάστον, λογαγὸς ἀεροπόρος, παντρεύτηκε τὴν Κλαίρη Μπ... Στὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ὁ ναυτοδὸς ἔφερε λίγο τὸ πόδι του. «Μπᾶ! Ἡ Κλαίρη ἔβαλε νύαλο! Καρὸς ἦταν πιά...» εἶπαν οἱ κάτοικοι τοῦ Μπρίβ.

Κι' ἐκείνη θεώρησε περιττὸ νὰ τοὺς φανερῶσῃ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΕΓΚΕΦΑΛΟΓΡΑΦΟΥ

Στὸ Γενικὸν Νοσοκομεῖον τῆς Μασσαχουσέτης ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Οὐίλλιαμ Γκρέϋ Οὐάιτερ παρουσίσε ἐσχάτως μὴ ἐκπληκτικὴν ἐφευρσίν του, ποὺ τελειοποιεῖ μετ' ὁ πιὸ βελτιστὸν τρόπο τὸν ηλεκτροεγκεφαλογράφον, τὸ μηχανῶμα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ πᾶντες ἐπιστήμονες γιὰ τὴν διάγνωση τῆς ἐπιληψίας, ὀγκῶν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἄλλων σοβαρῶν ἀσθενειῶν. Χάρη στὴν ἐφευρσίν τοῦ δόκτορος Οὐάιτερ ἡ διάγνωση μῆς νόσου γίνεται μέσα σὲ 10 δευτερόλεπτα, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐκρεῖζοντοσαν πολλές ὥρες!

Ἐξωφρενικὲς διαφημίσεις

Πιάνα με... δύο μόνον δολλάρια!

Ἔχουν γραφῇ πολλὰ γιὰ τοὺς ἐξωφρενισμούς τῆς ἀμερικανικῆς διαφημίσεως. Κάποτε, ὅμως, αὐτοὶ οἱ ἐξωφρενισμοὶ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μὴ χονδροειδῆ ἐξαπάτη τοῦ κοινού, ὅπως ἀποδείχτηκε σὲ μερικές πρόσφατες περιπτώσεις.

Ἀπὸ κάμποσο καιρὸ οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες εἶχαν γεμίσει ἀπὸ μεγάλες διαφημίσεις ἑνὸς καταστήματος, ποὺ ἔλεγαν:

«Στείλτε μας δύο μόνον δολλάρια. Θὰ ἔχετε ἀμέσως ἕνα πιάνο στὸ σπῆτι σας».

Οἱ παραγγελίες ἀρχίσαν νὰ συρρέουν ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κατὰ δεκάδες χιλιάδων γιὰτί, φυσικὰ ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ προμηθευθῇ ἕνα πιάνο, μετ' ἕνα μόνον δολλάρια!

Ἀλλὰ τὸ πιάνο αὐτὸ ἦταν ἕνα παιδικὸ παιχνίδι κι' εἶτο οἱ ἀφελεῖς τῆς ἐποχῆς.

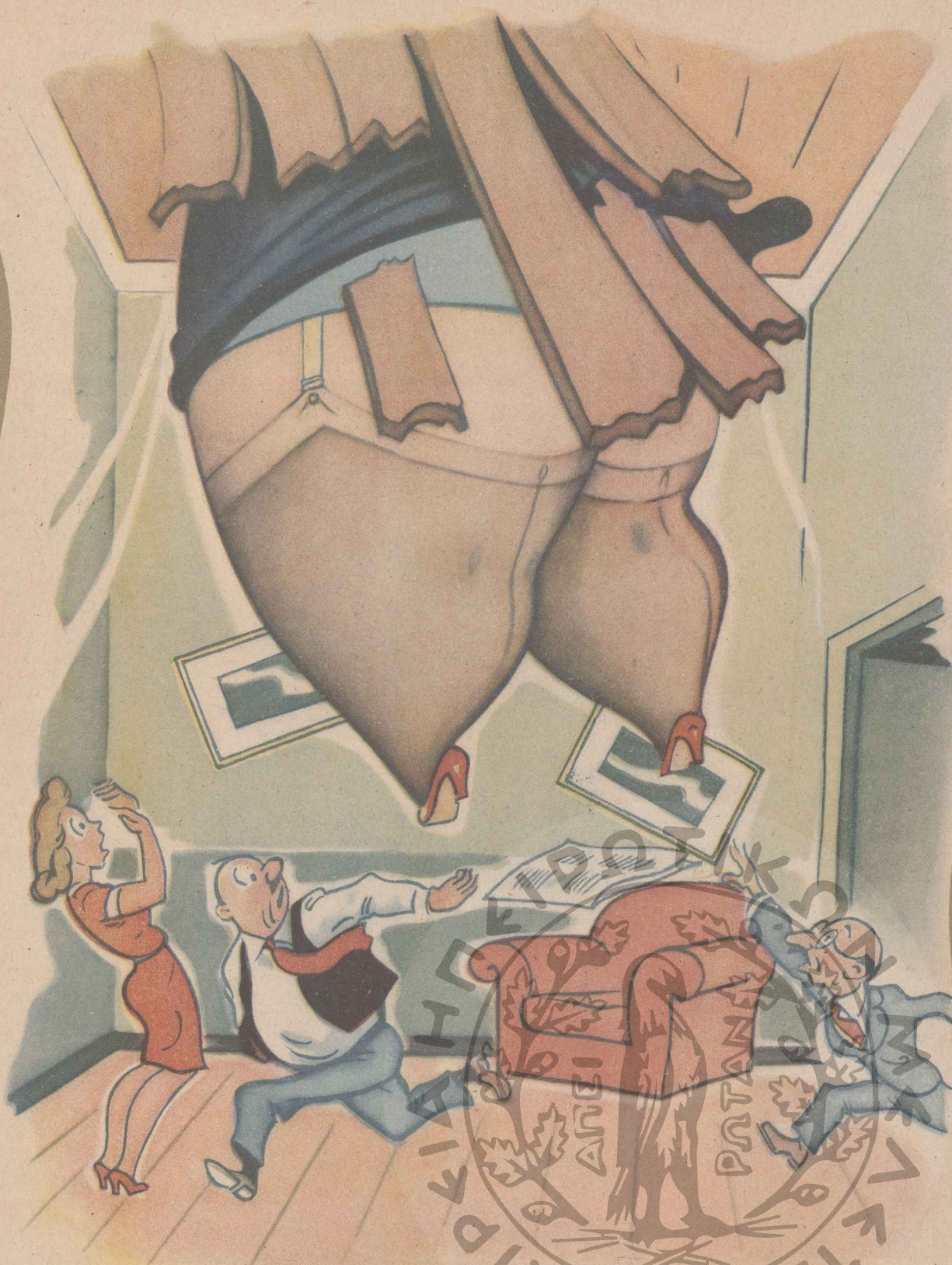
Μὴ ἄλλη περίπτωση, ποὺ προκάλεσε τὴν ἐπέμβασι τῶν ἀρχῶν, ἦταν ἡ ἀκόλουθη:

Ἐνα κεντρικὸν κατάστημα τῆς Νέας Ὑόρκης ἔκαμε τὴν ἑξῆς διαφήμισιν: «Ὅσοι ἀγοράσουν εἰς αὐτὸ ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ κατάστημα μας θὰ ἔχουν ἐκ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ!